

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Δ!
ΑΡΙΘ. 23

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ: ΠΡΑ-
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 1 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ 39 ΑΡ. ΤΗΛ. 22-607
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1^Α (ΟΜΟΝΟΙΑ)
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΑΡΙΘ. 23-433

Χονδρική καὶ λιανική πώλησις φαρμάκων.

“Όλα τὰ προϊόντα τῶν καλλιτέρων ἐργοστασίων τῆς Εὐρώπης:

Ἐκτέλεσις συνταγῶν, παρ’ ἐπιστημόνων.

ΕΚΤΕΛΟΥΜΕΝ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΣΕΙΣ-ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΒΗΤΙΚΟΥΣ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΔΙΣΚΙΑ “ΑΝΤΙΚΟΜΑΝ,”
ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΕΝΕΣΕΙΣ

Έχετε πονοκέφαλον όσονδήποτε δυνατόν ; Όδοντόπονον ; Γρίππην ; ΖΗΤΗΣΑΤΕ από τον Φαρμακοποιόν σας

1 KALMINE Dr METADIER

Θά έχη άμεσα αποτελέσματα άνευ σχετικών διαταραχών
Αποφεύγετε τας άπομιμήσεις

Γενικός Άντιπρόσωπος :
ΖΩΓΡΑΦΟΣ - ΒΑΚΗΣ & ΣΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
Ο ΚΟΜΜΩΤΗΣ ΠΟΥ
ΚΡΑΤΑ ΤΑ ΣΚΗΠΤΡΑ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ 100
ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 23-341

ΔΙΑΡΚΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΣ

Μία καλή πούδρα, που διατηρεί το πρόσωπον πάντοτε φρέσκο και όραιο, ως τή άνθη της πρωί ας, είναι ή λεγομένη πούδρα «MATINE». Η θαυμασία αυτή πούδρα, μή περιέχουσα επιβλαβείς ουσίας, δέν καταστρέφει την έπιδερμίδα, διατηρούσα αυτήν πάντοτε φρέσκη. Υπάρχει εις τρεις, θαυμασίας αποχρώσεις, λευκή, ρόζ και ρασέλ. Προσδίδει εις το πρόσωπον θαυμάσιον χρώμα και έλκύει την προσοχήν των άνδρων. Προς τούτοις κερδίζετε από την ευθηνήν τιμήν της. Η μεγάλη δραχμάς 27 ή μικρή δραχμάς 14. Η κρέμα «MATINE» 16 ή πριγαντίνη 15. Το άρωμα «MATINE» 57. δρ. και εις χύμα 2 δρ. το γραμ. ΑΡΙΣΤΟΣ Μυροπωλείον Περι- κλέους 31.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Του προσώπου και οίουδήποτε μέρους

του σώματος, γρησιμο- ποιήσατε το παγκοσ- μίου φήμης Βιεννέζι- κον καλλυντικών - άπο- τριχωτικών RAPIDENTH το όποιον εξαλείφει ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΡΙΖΑΝ το πε- ριττον τρίχωμα. Συγχρόνως δέ, λόγω των εκλεκτών του καλλυντικών συστα- τικών, προσδίδει εις το δέρμα την άπα- λότητα βελούδου.

Αποκλειστική πώλησις δια την Ελλάδα :

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
ΣΤΟΑ ΦΕΕΗ 59 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΗ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΕ ΤΑΣ ΠΑΛΙΑΣ ΛΑΜΑΣ ΞΥΡΙΣΜΑΤΟΣ

Φεράτε τας εις το έργαστήριόν μας, όδός Α- ΘΗΝΑΣ 69—όπισθεν των κυκλιδωμάτων τοθ ήλεκτρ. σιδηροδρόμου—τας μεταβάλλομεν εις καινουργείς, επανεξεργαζόμενοι ταύτας δι' ει- δικών ηλεκτροκινήτων μηχανημάτων, ως γίνε- ται εις όλην την Ευρώπην.
Εταιρία «ΑΣΤΡΟΝ» Αθηνάς 69 — Αθηναι

Ιδεώδης
καλλιστο
μεταξωτή

ΑΙΜΑ
LUXE

ΑΙΜΑ
ΛΕΠΤΗ
ΜΕΓΑΛΗΣ
ΑΜΟΧΗΣ

Πωλήσεις Λιανική & Χονδρική
Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ' 18α

ΚΑΛΤΣΕΣ
ΚΑΛΤΣΕΣ

Έχομεν την
μεγαλύτεραν
αποθήκην καλ-
τσών με τιμές
έργοστασίου.

Μεταξωτή ά-
πό 75—80 — 90
και άνω. Βαμ-
βακερή από 25
—45-55 και άνω.

Έξαιρετικώς
δε σάς συνι-
στώμεν την με-
ταξωτή κάλτσά
ΑΛΜΑ
θαύμα άντοχής
με δραχ. 150.

ΕΡΕΥΝΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ ΣΑΣ ΑΓΟΡΑΖΟ

ΠΑΛΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ, Φανέλ λ.ν.ς, και ταχυδρομικά δελτία (από του 1890) με γραμματόσημα ή ταχυδρο- νας σφραγίδας επ' αυτών. Φανελλους επιστο- λών άφιχθεισών αεροπορικώς και παντός εί- δους γραμματόσημα μεταχειρισμένα ή μή. Μή πωλείτε τα γραμματόσημά σας πριν με έπι- σκεφθήτε.

ΚΙΜΩΝ ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 6 ΑΘΗΝΑΙ
ΣΗΜ.—Οί ζητούντες πληροφορίας έγγραφως δέον άπαραιτήτως να έσωκλείουν γραμματό- σημον δια την άπάντησιν.

Η χαριτωμένη βεντέττα του κινηματο- γράφου Τζόαν Έβερλαντ, γύρισε στο δια- μέρισμά της, στο «Αστώρια Πάλλας», τα- ρα- γμένη, νευριασμένη πολύ. Έβγαλε μ' ένα στεναγμόν άνακουφισέως το βαρύτιμο μεταξωτό μαντώ της με τις πολύτιμες άσπρες έρμι- νες, κι' άπέμεινε με την τουα- λέττα χοροϋ, που άφαινε άκά- λυπτη τη χυτή όμοπλάτη και τα λευκά, αλαβάστρινα μπρά- τσα της.

Έρριξε τότε μιά ματιά στον καθρέφτη, χαμογέλασε με κάποια αυταρέσκεια, κι' έπιθύρισε με πικρία, ενώ τα μάτια της βούρκωναν.

Θάθελα νάξερα γιατί μου τόκανε ωραιότερη από Είμαι τόσο άραιοτερη από την μίς Κόμπρατορ, που κόρ- τάριζε με τόσο έπιμονή από- ψε, και με την όποία έφυγε ά- ρίνοντάς με να γυρίσω έδω μόνη.

Έβγαλε άπ' το τσαντάκι της τó κουτί των σιγάρων, την παράξενη, κινέζικη πίπα της και τó χρυσό άναπτήρα, τάρριξε πάνω στο μικρό τρα- πεζάκι της μέσης και πήδησεν έλαφριά, στοψηλό τετράγωνό, μαξιλάρι, ποδταν κοντάς' αυτό. Κάθισε με τόνα πόδι πάνω στ' άλλο, έβαλε ένα τσιγά- ρο στην πίπα της, τ' ά- νηψε και στάθη συλ- λογισμένη.

Έξη μήνες τώρα ή χαριτωμένη Τζόαν Έ- βερλαντ, είχε έγκατα- λείψει τó Χόλλυγουντ, ακολουθών-

τας τόν άνδρα της, τó διάσημο τενόρο Μπίλλυ Γουόρεϋ, και βρισκό- ταν μαζί του στο Λον- τάν μαζί του στο Λον- τάν όπου έφθασαν πρό- όλιγων μόλις ήμερών όπου ο άγαπημένος της Μπίλλυ είχε κλεί- σει συμβόλαιο για μιά σειρά παραστάσεων στο μελό- δραμα, που θά κρατούσαν σχεδόν ένα χρόνο.

Η Τζόαν Έβερλαντ είχε αγαπήσει τόν άντρα της μ' ένα τρελλό, έρωτα ρωμαντικής κοπέλλας και για τó λόγο αυτό, δέν έφερε καμμιάν αντίρρηση, όταν εκείνος, προτείνοντάς της να παντρευτούν, της έθεσε ως κύριο όρο να έγκαταλείψη την τέχνη της και ν' άφήση τόν Κινηματο- γράφο. Κι' έπειδή κι' ο Μπίλλυ την έλάτρευε με τó πάθος, με την άμοιβή του ήταν ήγεμονική, για ν' άπο- σε άρμονική, ήσυχη, ευτυχισμένη.

Ο Μπίλλυ, που ή άμοιβή του ήταν ήγεμονική, για ν' άπο- φύγη ή άγαπημένη του γυναικούλα τις σκοτούρες της δια- τηρήσεως ενός νοικοκυριού, τις φασαρίες τις επιβλέψεως όπηρετών και όλες τις σκοτούρες, που έχει πάντα μιά οι- κοδέσποινα, προτίμησε να κρατήση ένα διαμέρισμα στο «Αστώρια Πάλλας», όπου ή Τζόαν μπορούσε νάχη κάθε άνεση κι' όπηρεσία πρόσθυμη και με πείρα.

Έτσι, ως σήμερα, ότ' όν δρίζοντα του ταιριασμένου αυ- τοϋ ζευγαριού δέν είχε φανή τó παραμικρό συννεφά- κι, δέν είχε παρουσιασθή καμμιά άφορμή παραπόνου τού ένός για τόν άλλον.

Κι' αυτό, έκανε την όμορφη Τζόαν να πικραίνεται από- ψε πιότερο, να θλίβεται βαθεία, κατάκαρδα, σε σημείο να της έρχονται δάκρυα στα μάτια, καθώς σ' όλη τη διάρκεια της παραμονής τους στη δεξίωση της Λαίδης Έρριξον, που ήσαν καλεσμένοι, δέν έκανε άλλο παρά να μιλά, να γελά να χαριεντίζεται, με την μίς Κόμπρατορ, να φλερτάρη—αυ- τή ήταν ή αντίληψη της—μαζί της. Κι' αν κρατήθηκε, αν δέν τούκανε σκληρή εκεί μέσα, μπροστά στην άφρόκρεμα της λοντρέζικης κοινωνίας, ήταν γιατί δέ ήθελε να ταπει- νωθή, να γελοιοποιηθή, μπροστά σε τόσο κόσμο. Έκανε

ΤΑ ΓΑΛΑΖΙΑ ΣΥΝΝΕΦΑΚΙΑ

τώρα, έξη μήνες μόλις μετά τó γάμο τους, έπρό- βαλαν στον όρίζοντα της ευτυχισμένης τους ζωής τα πρώτα γαλάζια συννεφάκια, μικρά και διάφανα βέβαια, σάν τά σύννεφα τού καπνού, που τά τσιγάρα που κάπνιζεν άλλεπάλληλα, νευρικά, άπλώνανε στην ατμόσφαιρα της κα- μαράς της, ικανά όμως να σκιάσουν σιγά σιγά τόν ήλιο της χαράς και της ευτυχίας της.

Η Τζόαν Έβερλαντ στη σκέψη αυτή δάκρυσε και στάθη συλλογισμένη. Έπρεπε να λάβη τά μέτρα της, έπρεπε να προστατεύση την ευτυχία της ζωής της, τó Μπίλλυ της. Αλλά πώς; Με ποιόν τρόπο; Οί ώρες περνούσαν μέσα σ' αυτή την άγώνια της γοργές, χωρίς να τó νοιώδη.

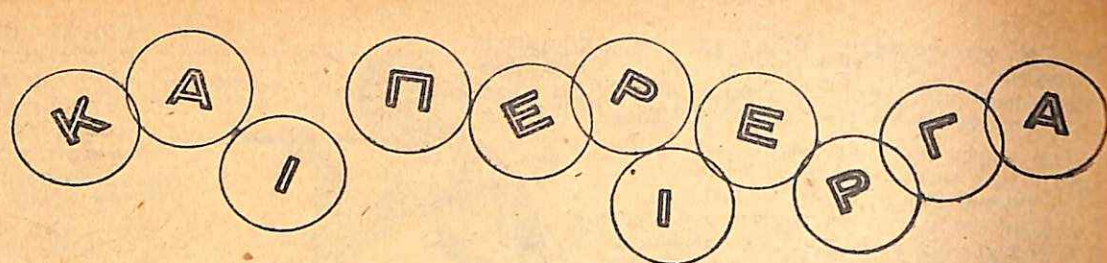
Τό ρολόι σήμανε πέντε τó πρωί κι' όστόσο ή Τζόαν έ- μενε ακόμα στη θέση της, πάνω στο «πούφ», συλλογισμένη περίλυπη, μαλώνοντας με τόν έαυτό της, που άφισε τόν άντρα της να φύγη με μιά όρατα άγνωστη.

Ένας θόρυβος κλειδιού, έλαφρός, στη διπλανή πόρτα, στο δωμάτιο τού Μπίλλυ, σάν από άνθρωπο που θέλει να περάση άπαρατήρητος, την έκανε ν' άνατιναχθή. Έτρεξε κι' άνοιξε, Μπίλλυ! έφώναζε με χαρά.

Ο νέος εξαφνιάστηκε. Κύτταξε τη θλιμμένη μορφή της, τó γεμίζτο άποτσιγάρα τασσάκι κατάλαβε και της έξηγη- σε : Η μίς Κόμπρατορ είναι άδελφή μου. Ο πατέρας μου, άνθρωπος πουριτανικών άρχων δέν ήθελε να βγδ στο δα- τρώ. Δέν τόν άκουσα και μ' άποκλήρωσε. Δεκαπέντε χρό- νια τώρα ζωάμε ψευδώνυμο, χωρίς να μιλήσει με τούς δικούς μου. Τώρα όμως που γύρισα, κι'ό πρόκληψ της Όθαλας, που με τιμά με τη φίλτα του, τόν μάλωσε για τή σκληρότητά του ζήτησε να συμφιλιωθώμε και με κάλεσε να με δει.

Η Τζόαν άνάνευσε άνακουφισμένη. Τά γαλάζια συν- νεφάκια, είχαν διαλυθή...

ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

Καθ' ὅμοιον τρόπον, ἀλλ' ἐντελῶς
δωρεάν, ἕνας Ἀμερικανικὸς ἱατρός
ἐθεράπευεν ἕνα Ἰταλὸν μετανάστην,
ὀνόματι Βίκτορα Μαντρόνα, ὁ ὅποιος
ἐργαζόμενος ὡς ξυλοκόπος εἰς ἕνα
δασὸς τῆς περιοχῆς τῆς Φλωρίδος
ἐφαντάσθη ὅτι εἶχε μπεῖ στὴν κοιλιά
του ἕνα φεῖδι. Τὸν ἐλωροφόρμισε,
τοῦ χάραξε μ' ἕνα νυστέρι τὴν κοιλιά
κι' ὅταν ἐξύπνησε, τοῦ δειξεῖς τοποθετη-
μένη σὲ μιὰ γυάλα μιὰ νεροφίδα, ποῦ
ᾄθην τοῦχε βγάλει ἀπ' τὴν κοιλιά

ΑΝΤΙ ΝΑ ΒΡΗ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ
ΕΣΤΑΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ

Ἦταν όμως τὸ λογαριασμό του χωρίς τὸν ξενοδόχο, ἢ μάλλον χωρίς τὴ μεταμόσχευση ἀδένων πιθήκων ποὺ εἶχε κάνει ἡ κυρία Ἀννίτα Κλάρκ. Οὐτά, ἀντὶ νὰ εὕρῃ τὸν Παράδεισον ποὺ ἐφαντάζετο, ἐστάλῃ εἰς τὴν φυλακὴν, διότι ἀπηυδῆσας ἀπὸ τὰς φλογερὰς περιπτώξεις καὶ περιπαθεῖς ἐρωτικές διαθέσεις τῆς.... σφριγηλῆς συζύγου του, ἀναγκάσθη νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ συναποκομιζὼν καὶ μερικὰς χιλιάδας δολλαρίων, ποὺ τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῇ διὰ τὴν ἀγοράν ἐνὸς γιῶτ, μὲ τὸ ὅποῖον ἤθελε ἡ σύζυγός του νὰ κάνουν ἓνα ταξιδάκι ἀνὰ τὴν Μεσόγειον.

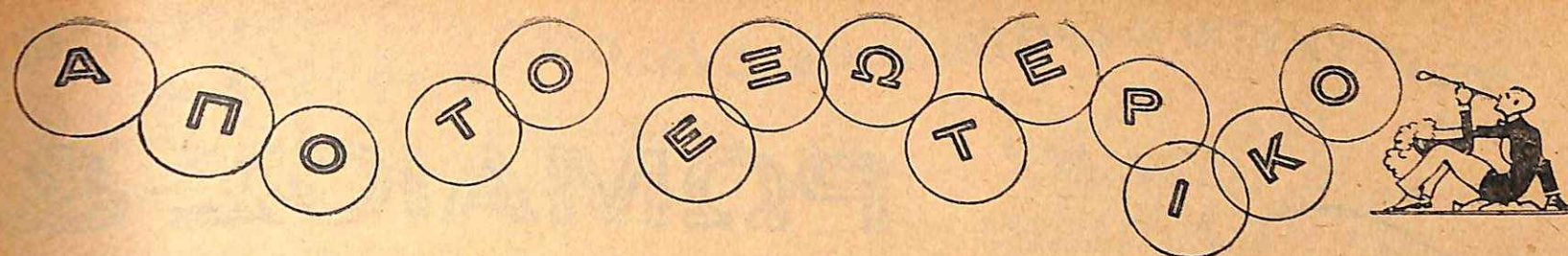
ΘΑ ΓΙΝΟΜΕΝ... ΔΙΚΑΡΟΙ
ΑΣΦΑΛΩΣ

Τὸ σχῆμα τοῦ πτητικοῦ μηχανήματος τοῦ Ρώσσου ἐφευρέτου ὁμοιάζει πρὸς ἱπτάμενον γλάρον.

ΜΙΑ ΚΟΤΤΑ ΕΚΑΝΕ...
ΧΕΛΩΝΙΤΣΕΣ

Καθώς φαίνεται, η πεισμάταρα αὐ-
τὴ κόττα, φεύγοντας ἀπὸ τὸ ὄρνιθο-
τροφεῖο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ τρο-
πο νὰ γίνῃ, μητέρα, θὰ βρῇκε ἀκαλι-
ζοντας τὴν ἄμμο, κάποιον τ' αὐτὰ χε-
λωνῶν, πιστεύοντας, πῶς δὲ ἵπτανδικά
της, προέβη εἰς τὴν.. ἐπ' αὐτῇ.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΘΑΥΜΑ..
ΠΟΛΥΤΟΚΙΑΣ

Ο σύζυγός της, εραστής και κτηνοτρόφος, μαύρος γαιοκτήμων και κτηνοτρόφος, μάυρος γαιοκτήμων, διηγήθηκε ότι απέκτησε έναν του άνηγγέλου, κατελήθη από ξη ακόμη διαδοχούς, καταλήθη από τρελλών ένθουσιασμών και παραλαβών πλήρη τζάξ έξ όμοφύλων του μουσιών, μετέβη εις το μαυετήριον και άπνευσε να τής κάμη... πατινάδα.

ΑΝ ΕΧΗΣ ΤΥΧΗ ΔΙΑΒΑΙΝΕ
ΚΑΙ ΡΙΖΙΚΟ ΠΕΡΠΑΤΕΙ

... πινάκε, οπότε απέδειχθη ότι, ο Πίναξ αὐ-
τὴς, ἦταν ἔργο τοῦ μεγάλου ζωγράφου
Ρέμπραντ, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀμερι-
κανὸς συλλέκτης ἐπλήρωσε οὐτε-
μίνο, οὐτε πολὺ, 100000 δολάρια ὥστε
ὁ Ἰσπανὸς ἔμπορος ξανάκανε τὴν
τὴν τὸν ἐφείτασε τὶς δουλειές του καὶ
ἡ εὐτυχία ξαναμπήκε στὸ σπίτι του.
Ἀλλὰ μὴ πνεκαῖα, ποὺ τὸν βρῆκε ἄ-
νασφάλιστο, τὸν κατέστρεψε ἐκ νέου,
γιὰ ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀλήθεια τοῦ... ἂν
ἦχος τὴν διάβαινε καὶ ριζικὸ περ-
πάτει.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΚΔΙΚΗΘΗ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΗ
...ΕΠΗΓΕ ΣΤΟ ΦΡΕΣΚΟ

Βιαστικός όμως και απρόσεκτος, δεν άντελήθη ότι του έπεσε στο συρτάρι το κουμπί του μανικετιού του και ούτω συνελήθη και έστάλη στο φρέσκο.

ANTI NA TON KOΨH...
TON ΞΕΣΤΡΑΒΩΣΕ

Ἔτσι τὸ αὐτοκίνητον, τρέχον ὡς βολὴς τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ ἄκρον τοῦ προφυλακτήρος του εἰς τὰς κνήμας καὶ ὁ φτωχὸς Μπέργκμαν κατέπεσεν ὑπτιος εἰς τὸ πεζοδρόμιον ὅπου ἐκτύπησε βαρὺτάτα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐλιποθύμησε. Τὸ κτύπημα ὅμως αὐτό, τοῦ ἀπέδωκε, ἄγνωστον, διὰ ποίαν αἰτίαν, τὴν ὁρσάν τι σήμερον, οὗτος ἀντὶ νὰ καταράται τὸν σωφῆρ, τὸν εὐλογεῖ, διότι ἐπανακτῆσας τὴν ὁρσάν του θὰ δυνηθῇ νὰ ἐμεταλευθῇ καταλήλως ὅσα ἀπειταμίωσεν ἐπαίτων. Καθὼς ἐδήλωσεν εἰς τοὺς δημοσιογράφους, ἐπιδημία του εἶναι νὰ ἰδρῶσιν μίαν πανσὶν ἐλδικῶς διὰ τοὺς... τέως συναδέλφους του.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— Ὁ ἔνδοξος χιλιάρχος Λούζιος Βῆρος.

Ἀρχισε τότε νὰ ἐξετάζη τὴν ἔκταση τοῦ κήπου. Λίγο ἀργότερα βγῆκε ἀπὸ τὴν κρύπτη τοῦ καὶ περπάταγε ἀνά-

Ἡ Μαρία τοῦτε συνταράξει καὶ πάλι τὴν ὑπαρξιν. Τὰ αἰσθήματα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κοιμήσῃ στὴν ἀπομόνωση,

Ἐκάθισε σὲ ἓνα ντιβάνι κι ἐπερίμενε
 ρίς νάμπορῇ νὰ ἐξηγήσῃ γιατί, εἶχε τὴν
 τὸν ἐβλεπαν καὶ παράκολουθοῦσαν τὶς
 αὐτοῦ. Ἀνοήσι' ὅτι κάποιο μάτι, ποῖός ξέρε

νισθη γὰρ τὴν ἑλευθερίαν ἐνὸς λαοῦ
ἀλλ' ἡ ποταπὴ πρόθεσις νὰ συντηρήσῃ
τὰς προσπάθειες αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, νὰ
ἐναντιωθῇ στὸν τίμιον ἀγῶνα του, νὰ
παραδώσῃ στὰ βρασιάνητριά του τὸς
ἄρχηγούς του, κι' αὐτὰ ὅλα γιὰ νὰ
μφορέσῃ νὰ ὀργιάσῃ μιὰ νύχτα μὲ
τὴν πανεύμορφη ἁμαρτωλή.

Χωριστήκανε ξέπαιτα. Ο ΄Αγρίπας ὠδηγήθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιον ὑπηρετὴν ποῦ τὸν εἶχε μπάση, στὸ δωμάτιο τῆς ὑποδοχῆς, στὴν πόρτα τοῦ κήπου. Βῆκε καὶ ἔφυγε, ἱκανοποιημένος, ὅτι ἕως ἐκεῖνην τὴν στιγμήν τοῦλάχιστον, κανένας δὲν εἶχε προδώσει ὅσα εἶχαν εἰπῇ κι' εἶχαν συμφωνήσει μὲ τὴν Μαρία τὴ Μαγδαληνὴ. Κι' ἄρχισε νὰ ἐλπίζει τώρα, πὼς οὔτε καὶ στὸ μέλλον θὰ διέτρεχε παρόμοιο κίνδυνο, καὶ ἀφοσιώθηκε ὁλοκληρωτικὰ στὴν προετοιμασία τῆς ἀναχωρήσεώς του.

—Πόσο θά ήτανε πιό καλλίτερο, έμουρμούρισε σέ μιιά στιγμή, άν πήγαινα μαζί τους όχι γιά νάπροδώσω, αλλά γιά ν' αγωνισθώ γιά μιιά υπόθεση πού είναι τόσο τίμια και τόσο ευγενική. Ένώ έγώ....

Ένώ εκείνος, δοϋλος του πάθους του πρὸς τή Μαρία, αδιαφορούσε γιά τή μνηστή του, πού τόν έλάτρευε, γιά τόν άγώνα των συνωμοτών, τις προσπάθειες του Ουρβανού και τήν τυραννία ενός δολόκληρου λαού. Όλα αυτά δέν ισοφάριζαν στήν αντίληψή του με τις όμορφιές της Μαρίας και γρήγορα απόδιδε από τή σκέψη του αυτές τις στιγμιαίες τύψεις, γιά νά πλάσει και πάλι με τή φαντασία του τούς παραδείσους, όπου θά κυλιώτανε όταν θά γύριζε στή Μαρία και θά της έδειχνε τόν τραγικό θρίαμβο της προδοσίας του.

Αν και πολύ επιθυμούσε νά πάη τήν ίδια εκείνη στιγμή ναύρη τή Μαγδαληνή και νά της ανακοινώση τήν πρώτη επιτυχία του, δέν τόν έκανε. Οι οδηγίες της σ' αυτό τὸ ζήτημα ήταν ρητές : θ' απέφυγε νά τήν ιδῇ· είχαν μιλήσει γιά όλα και θάσπελνε αυτή νά μάθῃ τὸ αποτέλεσμα.

Πραγματικά, ενώ προχωρούσε, γυρίζοντας στο άγρόκτημά του, ένας άγνωστός του, πού κρυβότανε κάτω από τὰ δένδρα και δέν τόν είχε αντίληφῃ έως αυτή τή στιγμή, τόν έπλησίασε. Του είπε πὸς ήταν άπεσταλμένος της Μαγδαληνῆς, τὸ έδωσε τήν απόδειξη, και τόν ρωτοῦσε αν είχε νά παραγγείλῃ τίποτα στήν κυρία του.

—Όλα πηγαινούν καλά! Του απήντησε ὁ Ἀγρίπας. Αὔριο φεύγω.

—Τίποτα άλλο ;

—Τίποτα....

Ὁ Ἀγρίπας έτοιμάσε κάθε τι πού θά του ήταν άπαραίτητο στο ταξίδι και τὸ έργο του. Μεταμφιέθηκε, ὅσο μπόρεσε καλλίτερα και πολύ πρὶν από τήν ώρισμένη ώρα προχωρούσε κατά τὸ μέρος όπου θά συναντώντο γιά νά πάνε στή Σελεύκεια και νά μπουν στο καράβι, πού θά έφυγε γιά τήν Πτολεμαίδα.

Τώρα, δέν τόν έτάρασε καμμιιά τύψις. Και ὁ φόβος μήπως είχε άκούσει κανένας ὅσα είπε με τήν Μαρία, άρχισε νά χάνεται, μέσα στήν πεποίθησή του, ὅτι σέ λίγο καιρό θά ήταν ὁ ευτυχισμένος έραστής της όμορφότερης γυναίκας τού τόπου των....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ' ΟΝΕΙΡΩΝ ΣΥΝΤΡΙΜΜΑΤΑ

Από τό σπίτι του Λεοντίου, όπου έδέχθη και διάλεξε τούς ανθρώπους, πού θά έπερνε μαζί του στή Σεπφωρίδα, ὁ Ουρβανός έγύρισε στο δικό του. Ὁ Δωρόθεος, ένας πιστός υπηρέτης του, πού έλειπε στήν πατρίδα του άρρωστος, είχε γυρίσει πρὸ δύο ημερῶν και τώρα τὸ σπίτι δέν έμενε έρημο ὅπως τις άλλες φορές. Τὸν έπληροφόρησε ὅτι δέν τόν είχε ζητήσει κανένας και ὁ ποίγκηρας άνέβη στήν κάμαρά του.

Ήταν ικανοποιημένος από τήν έκλογή των συνεργατών του. Και ὁ Ἀγρίπας, αλλά και οί άλλοι, πού θά τόν άκολουθοῦσαν στή δύσκολη κι' επικίνδυνη έπιχείρησή του, ήταν άνθρωποι άποφασιστικοί κι' έπίστευε πὸς τὸ αποτέλεσμα τῶν ενεργειῶν τους θά ήταν ευχάριστο.

Όλοι οί φίλοι του, οί άρχηγοί της συνωμοσίας, προσεπάθησαν νά τόν πείσουν ὅτι δέν έπρεπε νά πάη στήν έδρα του Ἀντύπα. Γύρω από τόν Ουρβανό είχαν συγκεντρωθῇ ὅλοι οί έξόριστοι Ἰουδαίοι και σ' αυτόν, νόμιμο διάδοχο του θρόνου και απόγονος Ἰουδαίου βασιλῆα είχαν στηριχθῇ οί έλπιδες τῶν τυραννουμένων. Είχε λοιπὸν υποχρέωση πρὸς τόν έαυτό του αλλά και τούς συνεργάτες και πρὸ παν-

τός πρὸς εκείνους, πού έπλαθαν ὄνειρα με τὸ ὄνομά του, νά προφυλαχθῇ από άσκοπους κινδύνους και νά μὴν άπασχοληθῇ με μιιά υπόθεση, πού στο κάτω—κάτω δέν ήταν εύκολη, εκείνη τή στιγμή τουλάχιστο.

Οί φίλοι τους στή Σεπφωρίδα δέν ήταν ακόμα τόσο πολλοί, ὅτε τόσο ίσχυροί, ὥστε νά μπορέσουν νά φθάσουν έως τὰ ανάκτορα και νά δολοφονήσουν τόν Τετράρχη. Χρειαζότανε μεγάλη έργασία ακόμα, και μεγάλη προπαρασκευή, γιά νά μπορέσουν νά έλπίσουν σέ μιιά έπιτυχή δράση, πούπρεπε μάλιστα νά συνδυασθῇ με τις έnergίες και τήν έκστρατεία του ήγεμόνος της Πετραίας Ἀραβίας Πάντως δέν έπρεπε νά έκτεθῇ σ' ένα τέτοιο κίνδυνο ὁ Ουρβανός, γιατί ὁ θάνατός του θά έσήμαινε τήν άπογοήτευση των πατριωτῶν και τήν άπελπισία του ὄχλου, πού τόν θεωρούσε γιά βασιλῆά του, πού είχε πάρει ὅλα τὰ δικαιώματά του από τὸ Θεό.

Ὁ Ουρβανός, παραδεχόμενος πὸς ὅλα αυτά ήταν ὀρθά, αλλά δέν συγκατέτεθηκε νά παραιτηθῇ απ' αυτή τήν άπόφασή του. Γιατί, κυρίως, δέν έπήγαινε στή Σεπφωρίδα γιά νά έπιδιώξῃ τὸ φόνου του τετράρχη Ἡρώδου Ἀντύπα, αλλά προπαντός γιά νά βρῇ και νά σκοτώσῃ τήν κόρη του δολοφόνου της οίκογενείας του.

Από μικρὸ παιδί, έζησε έχοντας αυτό ὡς σκοπὸ της ζωῆς του. Κι' εκείνοι πού φροντίζανε γιά τή μόρφωσή του φανατικοί Ἰουδαίοι, άφοσιωμένοι φίλοι του πατέρα του, και οί φίλοι του, ακόμη και οί υπηρέται, και οί ξένοι, τὸ έπανελάμβαναν αδιάκοπα ὅτι είχε υποχρέωση τιμῆς, υποχρέωση πρὸς τή μνήμη κανέναν πού σφαγῆκανε, αλλά και πρὸς τὸ Θεό, στο θέλημα του ὁποίου αντίταχθηκε ὁ Ἡρώδης, είχε υποχρέωση νά έκδικηθῇ τούς άπογόνους του Ἀντίπατρου.

Τώρα πού τόν έπληροφόρησαν ὅτι ἡ Ἀντινόη ζούσε στή Σεπφωρίδα—κι' έπίστεψε πὸς τὸν είχαν δώσει άκριβεῖς πληροφορίες—νόμισε πὸς θά εκπληρῶσε ένα καθήκον πρὸς τή μνήμη των γονέων του και τή θέληση του Θεοῦ αν έπήγαινε νά τήν σκοτώσῃ.

Ένας φίλος του τὸν υπέδειξε πὸς μπορούσε ν' άναθέσῃ σ' άλλον τήν δολοφονία της, αλλά δέν έδέχθη νά κάνῃ συζήτηση σχετικῶς. Είχε ὀρκισθῇ—ὄρκο έπίσημο—είχε διακηρύξει ὅτι αυτός ὁ ίδιος θά σκότωνε τήν κόρη του

Ἀντίπατρου, κι' αὐτὸν τὸν ὄρκο, κι' αὐτὴ τή διακήρυξή του θά τήν τηρούσε, γιατί τούτο άλλως εἴταν ὁ άσβυστος πόθος της ψυχῆς του, πού μισοῦσε.

Μισοῦσε μ' ὅλη του τή δύναμη. Χωρίς ὄρια. Μισοῦσε κάθε τι πού θύμιζε τὸν Ἀντίπατρο, τὸ μισοῦσε περισσότερο κι' από τόν Ἡρώδη τὸ Μεγάλο και τὰ παιδιά του, πού τυραννοῦσαν τὸ λαὸ τὸ δικό του κι' είχαν άρπάξει τὸ θρόνο του.

Έτσι, ήταν έτοιμος νά τὰ θυσιάσῃ ὅλα σ' αὐτὴ τήν έκδίκηση, ὅλη τήν ἰσότητα του, τούς πόθους ενός λαοῦ, τήν έλευθερία της πατρίδος του, τή ζωή του, τὰ πάντα. Και ήτανε τόσο περισσότερο ευχαριστημένος, γιατί νόμισε πὸς βρήκε συνεργάτες πολυτίμους.

Είχεν εἰπῇ στὸν Δωρόθεο πὸς μπορούσε νά κοιμηθῇ. Κι' αὐτὸς μοναχός στο δωμάτιό του, έκανε διάφορα σχέδια, μελετοῦσε διάφορες λεπτομέρειες τού ταξιδιού και τις έnergείες του, κι' είχε περάσει ὥρα αρκετή, όταν άκούσθηκαν στήν πόρτα κτυπήματα δειλά.

Ἀνεσκήρτησε. Ποιὸς μπορούσε νά κτυπήσῃ ἀφ' οὗ ὁ υπηρέτης κοιμότανε;

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ περιώριο τῆς ἱστορίας

Στο Μεταξουργεῖο, πού είναι ἡ γειτονιά της Ἀθήνας με τή θεατρική παραγωγή, τα θεάτρα έτοιμάζονται και περιμένουν νά δοκιμάσουν τις γνώστες τους άνατρίχλεις της πρεμιέρας. Οί άνθρωποι ξαναβλέπουν τούς θεατρίνους τούς άγαπητούς τους, τούς άσους, τις μπαλαρίνες και τούς μειοῖουν καλόκαρδα, οί γειτονοπούλες ξανάρχισαν τὸν περιπάτο τους μπροστα στο καμαρωμένο το θέατρο, πού άκούγεται οειλὸ τὸ πιάνο της πρόρας κάτω από τήν τεῖνα μέσα στή χρυση τήν ὥρα τού Ἀσπινίκου οειλίνου.

Σε λίγο, ἡ Ἀθήνα μας, θά πάρῃ τήν πιὸ χαρούμενη ὄψη της, τήν καλοκαιρινή, και θά βράσῃ νά προσπαθῇ νά σρῦσουν τις λυπες της ἡμέρας με τή βασίλισσά τους τήν Ἐπιθεώρηση.

Γιατί σε κανένα άλλο μέρος, έδῶ στήν Ἑλλάδα, δέν άνθει τόσο πλούσια ἡ Ἐπιθεώρηση ὅπως στήν Ἀθήνα, ὅπως, άκριβέστερα, τὸ καλοκαίρι στο Μεταξουργεῖο. Ὅσο άσπινικόπραμα είναι ὁ άσπινικόφιατος ουρανός και ἡ λεπτή χάρη των γραμμῶν, άλλο τόσο είναι και ἡ Ἐπιθεώρηση. Ἀς μου κανουν τήν τιμὴ νά με θυμηθῶν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὁποῖοι Ἀθηναῖοι οὐν Ἐπιθεώρηση στήν έπαρχία και οί φίλοι του «Πανσελ», πού δέν μινουν στήν Ἀθηνα, νά μὴ βρίσκουν ανούσιες τις σουζαρισμένες επιθεωρήσεις της Ἀθήνας, σταν τὴν παίζουν οί οιαφαιτικοί θίασοι στίς ώραιές τους πολεις.

Ἡ ρετινα αἰζει στὸν τόπο της παραγωγῆς και ἡ Ἐπιθεώρηση τὸ ἴδιο.

Ἀς θυμηθῶμε λοιπὸν τήν πρώτη Ἐπιθεώρηση, γιά νά τήν ευχαριστήσουμε πού μας άφισε τετοια κληρονομιά. Καί πιο πολύ ταιριάζει αὐτὴ ἡ άναμνηση τούτο τὸ χρόνο, γιατί συμπληρώνονται σαράντα χρονία από τότε. Πιο πρὶν οί Ἀθηναῖοι περνούσαν τα ἡρεμα καλοκαίρια τους με τραγουδιες γεμάτες ἰαμρους και χλαμύδες!

Λοιπὸν, ὅπως και οί οιαφορές μόνες της πρακτικῆς ζωῆς οί απλεις, έτσι και οί μοοες οί πνευματικες μας ἤρσανε πάντα κι' αὐτες από τήν Εὐρώπη.

Και ἡ σεραστή μητέρα των ελληνικῶν επιθεωρήσεων εὐρωπαία είναι κι' αὐτὴ, από τή θερμὴ χώρα της Ταυρομαχίας και τὸ έρωτα : από τήν Ἰσπανία. Ἡ λέγανε Γκράν βία, οηλαδή Μεγάλη ὁδὸ, λεωφόρο. Γκράν βία νομαζεται στή Μαορίτῃ ὁ πιὸ κεντρικός ὁρόμος. Ἡ Ἐπιθεώρηση, λοιπὸν, αὐτὴ, θελεῖ νά μας παρουσιάσῃ μ' εὐθυμία και με σάτυρα ένα πρωτὴ στήν καρδιά της Μαορίτης. Ποιὸς έγραψε τα νούμερα δέν τὸ ξερούμε, ξερούμε ὅμως αὐτὸν πού έγραψε τή μουσική. Τὸν λέγανε Βαλράνδα κι' έγραψε κι' άλλα έργα πού ένα παιχθηκε λίγο αργότερα στήν Ἀθήνα.

Τότε, τρεις και τεσσερις ξένοι θίασοι, περνούσαν κάθε χρόνο από τήν πρωτεύουσα και μενανε πολὺν καιρό. Σαν τετοιες μερες στα 1894, ἤρθε κι' ένας Ἰταλικὸς θίασος και άρχισε τις παραστάσεις του στο θεατρο Κωμωδιῶν στα Χαντεία, πού δέν υπάρχει πιά.

Ὁ θίασος, ὅμως, δέν άρεσε και οί Ἀθηναῖοι δέν τὸν ένοχλοῦσαν με τήν παρουσία τους και τὸν άφίνανε νά παίξῃ μόνος του τὰ έργα του.

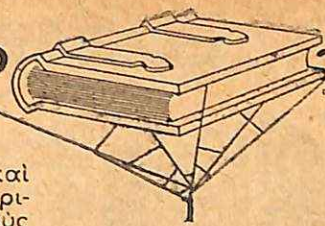
Δέν είχε και καλὸ προσωπικὸ τοῦ λείπανε οί γυναίκες Γρήγορα—γρήγορα φερνε δυό, τήν Κυρίαν Ἀγκοστίνου και τήν δεσποινίδα Θεκλα Κορδοβέ, ὡψίφωνες και τις δυό. Ἀνεβάζει τή Γκράν βία και γίνεται ὅ,τι γινότανε σ' ὅλη τήν Εὐρώπη, όταν παιζότανε. Χαλασμός κόσμου. Κοσμοπλημύρα. Κάθε βράδυ «διώχνανε κόσμο», καθώς λενε τώρα με αὐταρέσκεια οί θεατρίνοι ενός θιάσου, πού δουλεύει πολὺ.

Ἡ Γκράν βία είχε δυό πράξεις. Ἡ βραδυά συμπληρωνότανε με κανένα μονόπραχτο μελοδραματάκι και με καμμιὰ πράξη από κανένα άλλο, πού είχε άρέσει.

Είχε και κομπέι, ένα γέο πού έκανε τὸν ὁμορφὸ και τὸν καταχτητή, πού σκοτωνότανε νά προσφέρῃ τις ὑπηρεσίες του στίς κυρίες.

Τὰ νούμερα ήταν σαν και τὰ σημερινά. Ἐνα ξνα, άσύνδετα στήν υπόθεσή τους.

Τὰ ὁμορφότερα ήτανε οί Λωποδύτες και ἡ «Βαρκαρόλλα».

Ὅριστε και τὸ τραγοῦδι των «Λωποδυτῶν» Λωποδύτες κι' οί τρεῖς μας έξ Ἰσπανίας τέχνης σπανίας.

Γράφουμε γράμμα και ἐν τῷ ἄμα. Πιάνουμε με τὰ λόγια τὸν κουτομὸγια. Κι' εὐθὺς στή Μαορίτῃ ξεφεύγει σαν ἄτι νά βρεῖς μιὰ βαλίτσα παράδες γεμάτη.

Ήταν κόρο, άντρες και γυ. ναῖκες, και τούς είχανε πιάσει και

τούς είχανε βάλει σέ ένα κλουβί, με ροῦχα καταδίκων τὸ έγκλημά τους ήτανε πὸς κλέψανε μιὰ βαλίτσα κι' οί πρώτες επιθεωρήσεις πάντα είχανε κι' ένα νούμερο, πού λωποδύτες κλέβανε μιὰ βαλίτσα.

Τούς «Λωποδύτες» τούς παιζανε διάφοροι ελληνικοί θίασοι στίς έπαρχιες, χωρίς ὅμως τὸ κλουβί και τις περισσότερες φορές τούς παρουσιάζανε με φράκω και μόνο με τρεῖς άντρες.

Τὸ άλλο νούμερο ήταν ένα τραγοῦδι ναυτικὸ· σόλο με κόρο από ναυτάκια. Τὸ τραγοῦδοῦσε θαυμάσια ἡ δεσποινὶς Θεκλα Κορδοβέ, πού είπαμε.

Ἀς τὴ γνωρίσουμε ὅμως καλύτερα τὴ Θεκλα Κορδοβέ. Ήταν ὁμορφὴ και γοητευτικὴ. Είχε φωνὴ μεγάλη και γλυκειά, ήταν ευκίνητη, δροσερὴ και καλὴ ἡθοποιός—ὅπως ήτανε ἡ περίφημη πρωταγωνίστρια της δικῆς μας της Ὀπερέτας, ἡ έκτακτη Ἀφροδίτῃ Λαουτάρη. Δέν τὴ λέγανε Θεκλα Κορδοβέ. Τὸ πραγματικὸ της τ' ὄνομα ήταν Γελίνδα Δομινίκου Κόλα. Παντρεύθηκε σέ λίγο με τὸν τενόρο Φήλικα Τάτι, στή Σύρα, πού τὸν φέρανε κι' αὐτὸν γιά νά ἐνίσχύσῃ τὸ θίασο.

Περισσότερο από ὅλες τις χάρες της τούς άρεσε, κατά τήν αἰσθητή της έποχῆς, μιὰ κορώνα, πού έβγαζε ἡ Κορδοβέ στο τέλος της Βαρκαρόλλας και πού τήν κρατοῦσε πολλή ὥρα! Ἐτσι άρχιζε :

Ὅταν στο κύμα εἶναι γαλήνη, εἰς τήν ψυχὴ μας έρωσ εἰρήνη.

Ἦσυχο κύμα και ὁμορφὴ μέρα ζητάει ὁ ναύτης ἀπ' τὸν αἰθέρα.

Σέ μικρὸ διάστημα, μέσα σ' ὀλόκληρη τήν Ἀθήνα, δέν άκουγες παρά τή «Βαρκαρόλλα».

Τὴ βάλανε σ' ὅλα τὰ καμειδύλλια, τήν παιζανε σ' ὅλες οί μπάντες στίς πλατεῖες κι' ὅλο θυμόντουσαν τήν Κορδοβέ!

Τόσο τούς είχε συνκινήσει τούς παληούς Ἀθηναῖους, πού όταν ξαναἤρθε σέ λίγον καιρό στήν Ἀθήνα και πάλι τὴν ἀποθέωσαν και ξερούμε πόσο δύσκολο πράμα είναι μιὰ δεύτερη τουρνέ. Κάθε χαριτωμένη τραγουδίστρια τοῦ έλαφροῦ θεάτρου τήν παρομοιάζανε και τὴ συγκρίνανε με τήν Κορδοβέ, πού ἤξερε κιόλας νά κρατᾷ και τὴ θέση της μέσα στήν περιοχή της «Τέχνης», γιατί έπαιζε και τὴ Σαντούτσα στήν «Καβαλλερία Ρουστικάνα», πού έκανε τότε στήν Ἀθήνα τις πρώτες παραστάσεις της.

Τι κρίμα νά μὴν έχουμε και μιὰ φωτογραφία της νά τήν δοῦμε και ἐμεῖς!

Μὰ τότε δέν ήταν συνηθισμένα τὰ κλισέ στίς έφημερίδες. Ἰσα—ἰσα αὐτὸ τὸ χρόνο μόλις παρουσιάζονται θά ήταν άκριβὰ και ἡ ρεκλάμα των θεάτρων δέν είχε τήν έκταση τὴ σημερινὴ γιά νά πληρώσῃ ὁ θίασος και τὸ κλισέ της πρωταγωνιστρίας.

Αὐτὴ, λοιπὸν, ήταν ἡ μητέρα των Ἑλληνικῶν επιθεωρήσεων. Ἀς εὐχρηθῶμε παρόμοιες έπιτυχίες και στίς φετινές τις επιθεωρήσεις, τις μακρυσμένες, τις άπογόνους της, πού χωρίς αὐτὴν μπορεῖ, ἴσως, νά μὴν είχαμε σήμερα τήν Ἐπιθεώρηση στο σημεῖο, πού βρίσκεται στὸν καιρὸ μας.

ΓΙΑΝ. ΣΙΔΕΡΗΣ

ΔΙΑΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΚΡΑΣΟΚΑΤΑΝΥΞΗ

Στης γειτονιάς τὸ καπηλειό, τὸ πίνω : Μιά και κάτω! Κι' οὔδε μετράω τις κοῦπες μου. Γουλιάμου εἶναι ἡ μισή! Βίβα παιδιά! Δέ γίνεται ζωὴ χωρίς κρασί. Βίβα, νά σκάσουνε οί ὀχτροί στοῦ βαρελιού τὸν πάτο.

Ἀμ δέ γελιέμαι ἐγὼ ποτές, σ' ὅ,τι κι' αν λέω! Νάτο, αὐτὸ πού κάνει ὅδω στή γῆς τὴ ζῆση μας χρυσοῖ. Τί με τηράτε ρε χαζοί, ἐσὺ, κι' ἐσὺ, κι' ἐσὺ; Γιόμισε, μπάρμπα, τὴν δκά, ξανά, με ρετινάτο.

ῶχ! Καί σιγὰ καρτέρα με, νάρθῶ κι' από τὸ σπίτι νά ἰδῆς—σαν θέλω—ἡ πόρτα σου, πὸς σπάει και ξεκολλᾷ, κι' ἐσὺ, ρε άκατάδεχτη, με τήν ψηλὴ τὴ μύτη.

Βίβα παιδιά! Δέ νοιάζομαι ἀπόψε γιά πολλά. Παπᾶς, πού λέτε, ὁ κάπελας κι' ὁ παραγιός κουμπάρος ῶχ! Καί θά σκάσῃ, ὁ Χάρος!

ΤΑΚΗΣ ΤΣΙΑΚΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μέρσια, ψιθύρισα γλυκά αγαπημένη μου Μέρσια. Σήκωσε και πάλι τα χέρια για να με απομακρύνει.

— Μά αν δεν σκοτώσατε εσείς τον πατέρα μου, ξέρετε ποιος είναι ο ένοχος; Αχ, πέστε μου την αλήθεια.

— Αυτή ή κραυγή, ή γεμάτη πόνο, παρ' όλίγο να κλονίσει την απόφασή μου. Κατώρθωσα όμως να κρατηθώ.

— Δεν ξέρω τίποτα το βέβαιο, είπα. Αν οι φίλοι σας με νομίζουν ένοχο, απατώνται. Μά γιατί δεν τους αφήνετε μόνους, να εξακολουθήσουν το έργο της εκδίκησης; Μου φαίνονται αρκετά ικανοί να τα βγάλουν πέρα μόνοι τους.

— Ανασηκώθηκε τρέμοντας.

— Είναι πολύ άργα πιά, είπε. Όταν ήρθαν να με βρουν, ένωθηκα μαζί τους με χαρά, χωρίς καμιά επιφυλακτικότητα. Ήθελα να εκδικηθώ τον πατέρα μου. Έπειτα από τη σκηνή που έλαβε χώρα σπίτι σας, άρχισα να διστάζω, τους άπατούσα τότε, τους έλεγα ψέμματα. Σε τι θα χρησίμευε να τους έπαναλάβω τα λόγια σας; Δε θα με πίστευαν. Καί τώρα φοβούμαι πως με υποψιάζονται.

— Απ' αυτές τις μισοασυνάρτητες φράσεις, άρχισα να καταλαβαίνω πως είχαν τα πράγματα.

— Μέρσια, ρώτησα, ποιος νομίζετε πως είμαι;

— Με κύτταξε αποσβολωμένη.

— Είστε ο Ίγνάντιος Πράντο, αποκρίθηκε άργά.

— Μπροστά στο θεό, που μάς ακούει, όρκίζομαι πως δεν είμαι αυτός που νομίζετε.

— Για λίγο έπεκράτησε μιά δραματική σιωπή. Έπειτα ή Μέρσια, μ' ένα αυθόρμητο κίνημα, έπιασε το χέρι μου.

— Ποιός είστε, λοιπόν; μουρμούρισε με φόβο. Μιλήστε ηΐτή μου. Θά χάσω το μυαλό μου.

— Μέρσια, αγαπημένη μου, είπα, πιάνοντας τα χέρια της και τραβώντας την κοντά μου, πρέπει να χετε εμπιστοσύνη σε μένα αφού σάς έδωκα την αγάπη μου. Είμαστε κι' οι δυο μπλεγμένοι σε μιά σατανική μηχανορραφία, και ό θεός μόνο ξέρει πως θα βγούμε από κεί. Δεν μπορώ να έξηγηθώ περισσότερο προς τό παρόν, αλλά πρέπει να με πιστέψετε, πρόσθεσα με πάθος, ενώ έλευθερωνόταν από την άγκαλιά μου, και άκούμπούσε κάτωχρη στον τοίχο.

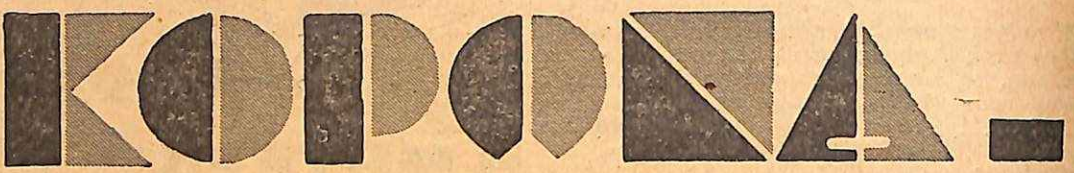
— Αισθάνομαι πως λέτε την αλήθεια, είπε με φωνή διακεκομμένη από τη συγκίνηση, αλλά διατρέχετε ένα μεγάλο κίνδυνο. Ό Γκουαρέζ και οι σύντροφοί του θα σάς σκοτώσουν, τόσο βέβαια, όσο ό ήλιος θα δύση άπόψε, εκτός αν προλάβετε και φύγετε και χαθήτε ολότελα για λίγο καιρό από τον κόσμο. Αυτοί, πάντως, έχουν την πεποίθηση πως είστε ό Πράντο και σάς προδώσει ό εξάδελφός σας ό Φέρνιβαλ. Αυτός απέκάλυψε στη συμμαχία πως βρίσκεστε στο Λονδίνο.

— Όχι Μέρσια, δε θα φύγω παρά όταν θα φύγετε και σεις. Απατάσθε αν νομίζετε πως θα σάς εγκαταλείψω μέσα σ' αυτή την όρραία συμμορία των κακούργων.

— Φύγετε σεις. Δέ διατρέχω κανένα κίνδυνο. Κανένα, σάς βεβαιώνω.

— Δέ σάς πιστεύω, τη διέκοψα χωρίς επιφύλαξη. Δέ μου λέτε: ξέρει ό λόρδος Έρρίκος Τρέγκατορ που βρίσκεσθε; Φάνηκε να ταραχθηκε λίγο.

— Νομίζει... νομίζει πως βρίσκομαι σ' ένα φιλικό σπίτι, ψέλλισε. Θά επιστρέψω σπίτι του σε μιά δυο μέρες. Θά φύγω μόλις φύγετε και σεις από τό Άστον.

— Όχι. Όχι, δεν θα φύγω, θα φύγετε μαζί μου. Δεν εγκαταλείπω τό Γούντφορντ παρά για να σάς συνοδεύσω στο Λονδίνο.

— Με κύτταξε με άπελπισία. — Η Συμμαχία αυτή δεν άποτυγχάνει ποτέ στο σκοπό της. Δεν είναι παρ' άστήμα χρόνου. Σε λιγώτερο από μιά εβδομάδα θα είσθε νεκρός και ό φίλος σας τό ίδιο. Ω, δεν καταλαβαίνετε τον κίνδυνο που σάς περιμένει. Άκούστε με. Τό συμβούλιο άπήγ γελιλε τεσσereς καταδίκες σε θάνατο, εκτός από τον Πράντο και τον Λοπέζ, και κάθε μιά άπ' αυτές εκτελέσθηκε. Ξέρετε τι έπαθε ό Λοπέζ;

— Όχι, καθόλου. Δεν ξέρω τίποτα άπ' όλες αυτές τις ραδιουργίες, παρ' όνον πως μου έπιτεθήκανε τρεις φορές και πως κατώρθωσαν με κάποιο τρόπο ν' άπαγάγουν τον κακομοιρή τον Μιλφορντ. Θά τους κυνηγήσω αυτούς τους άθλίους μόνο και μόνο, γι' αυτό τους τό πραξικόπημα.

— Ό Μιλφορντ; έπανέλαβε με μιά έκφραση φόβης. Μη πως είναι ό άνθρωπος που προσπάθησαν να δηλητηριάσουν;

— Ναι! Χάθηκε δυο μέρες τώρα. Ποιός ξέρη τι τον έκαναν. Έβγαλε ένα βαθύ άναστεναγμό.

— Α, μουρμούρισε, αυτό έξηγει και την εξαφάνιση του Ντά Κόστα. Έπεβλεπε τό σπίτι σας και είχε λάβει διαταγή από τον Γκουαρέζ να του γράφει κάθε μέρα. Δεν είχανε διόλου ειδήσεις του. Έβγαλα ένα αναφώνημα γεμάτο έκπληξη.

— Διάβολε! Μήπως ό Μιλφορντ...

— Ξαφνικά πολλές φωνές άπ έξω μ' έκαναν να σταματήσω. Έπειτα άκούσαμε βήματα, μιά φωνή άντρική και ένα γέλοιο όξύ γυναικάς. Αναγνώρισα άμέσως ποιά ήτανε τελευταία και πήρα γρήγορα την απόφασί μου.

— Έλάτε Μέρσια. είπα με ζωηρότητα. Είναι δυο προσκεκλημένοι σάν και μένα στο Άστον. Αφήστε με να τους έξηγηθώ.

— Δεν άπάντησε και βγήκαμε και οι δυο έξω στο ύπαιθρο.

— Ό Γιόρκ και ή λαίδη Μπάραντελ άνέβαιναν τό μονοπάτι Ένα λεπτό κυτταχθήκαμε και οι τέσσερες με κάποια άμχανία. Ό Γιόρκ μίλησε πρώτος.

ΤΟΥ ΒΙΚΤΟΡ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ. — ΌΣ τούαρι

Νορθκόουτ, συναντά ένα βράδυ στο Λονδίνο τον Ίάκωβο Μπύρτον, ό οποίος του μοιάζει στη μορφή και στ' άνάστημα καταπληκτικά, και του προτείνει αντί δεκα χιλιάδων λιρών ν' αλλάξουν ταυτότητα για τρεις βδομάδες. Μετά τό χρονικό αυτό διάστημα ό Μπύρτον ήταν έλεύθερος να ξαναάρη την πραγματική του ταυτότητα.

Μολονότι, όπως του έξέθεσεν ό Νορθκόουτ, κινδύνευε 99 φορές στις 100 να σκοτωθί από τους έχθρούς του, που θα τον έξελάμβαναν ως Νορθκόουτ, ό Μπύρτον, που ήταν άπένταρος έδέχθη την πρόταση. Άλλάξαν πράγματι ταυτότητες εκεί, στο ιδιαίτερο του ξενοδοχείου «Μιλάνον» που μιλούσαν, και μετά μερικές οδηγίες εκ μέρους του Νορθκόουτ, ό Μπύρτον έγκαταστάθη εις τό έπί της Λεωφόρου Πάρκου μέγαρον του πρώτου, χωρίς να καταλάβουν οι ύπηρέται την αλλαγή. Εξόθως όμως τό πρώτο βράδυ μιά ώραιοτάτη νέα, ποίχε κοιμηθί στο μέγαρο, νή Μέρσια Σολάνο-πυροβολεί τον Μπύρτον εκ των ύπισθεν. Έσώθη ως εκ θαύματος, την άφώπλισε και την ρώτησε, γιατί τόκανε. Τούπε ότι είχε δώσει έντολή να τον φυλάσσουν τον πατέρα της και της όρκίσθη ότι ήταν άθώος. Μετά την ώδήγησε ασφαλώς έξω και την τοποθέτησε σ' ένα ταξί.

Την άλλη μέρα ευρέθη άρρωστος ό Μιλφορντ ό μαίτη ν' ότέλ του Νορθκόουτ κι' έπειδή θάμινε στο κρεβάτι 8—10 μέρες ό Μπύρτον μαζί με τό Φέρνιβαλ, ξάδερφο του Νορθκόουτ, ό οποίος επίσης δεν άντελήφθη την αλλαγή, πήγε σ' ένα μεσιτικό γραφείο και έήτησε έναν «μαίτη ν' ότέλ». Τούστειλε τό Φράνσις. Τόν ρώτησε μ' όλο που έλαβε ένα μυστηριώδες τηλεγράφημα να τον διώξη. Τη νύχτα ό Φράνσις άπεπειράθη να δολοφονή τον Μπύρτον, άλλ' ό τελευταίος έσώθη και πάλιν αφού πλήγωσε τό Φράνσις. Μετά την νέαν αυτή επίθεση ό Μπύρτον, ό οποίος συναντάται με τραπέζι-τας, ύπουργούς και πολύν κό-

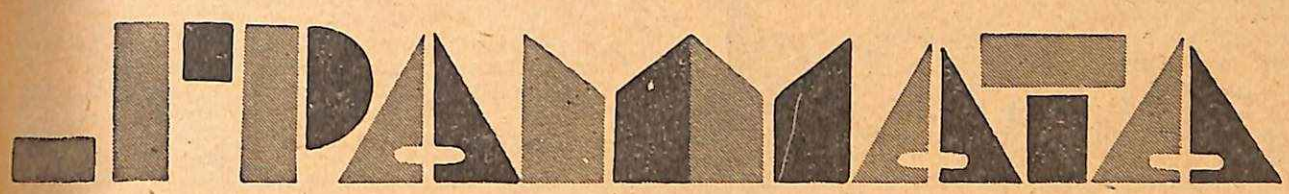
πο, χωρίς να φαντασθή κανείς ότι δεν είναι ό πραγματικός Νορθκόουτ, καλεί τό φίλο του Μπίλλυ Λόγκαν να τον ζητήσει στο μέγαρο της Λεωφόρου Πάρκου. Ό Μπίλλυ πήγε και τον περιέμενε, διότι ό Μπύρτον—ως Νορθκόουτ—ήταν στο χορό του Σαγκάτ. Όταν γύρισε του επέ- τέθη ένας άγνωστος και τον πλήγωσε ελαφρά στον ώμο με στιλέττο, διότι ό Μπύρτον τον είδε και τον χτύπησε ταυτοχρό- νως με τό μπαστούνι του, πράγμα που είχε ως αποτέλεσμα ή όρημή του όπλισμένου με στιλέτο χεριού του να χαλαρωθί άρκετά.

Ό Μπίλλυ του νοσήλεψε την επίπολαια πληγή και την έπο- μένη έφυγα για τό κτήμα του Φέρνιβαλ, ό οποίος συνεργάζε- ται με τους έπιζητούντας τη δολοφονία του Νορθκόουτ για να τον κληρονομήση. Ό Μπίλ- λυ εγκαθίσταται στο γειτονικό Πανδοχείο «Άροτρον» και με την επέμβαση του σώζεται ό Μπύρτον από μιά δολοφονική επίθεση ποίχε οργανώσει ό Φέρ- νιβαλ με τους έχθρούς του Νορ- θκόουτ. Όταν ό Μπύρτον έφθασε έτοιμο άπρόοπτα στον πύργο όπου τον θεωρούσαν ως σκοτωμένο, ό Φέρνιβαλ έταράχθη κάπως, αλλά έκανε πως άγανακτεί έναντι των άποπειράθέντων την δολοφονία και τους όποι- ους χαρακτηρίζει ως λαθροθή- ρας.

Τό πρώτ ό Μπύρτον με τό Φέρ- νιβαλ πήγαν στην Άστυνομία και κατήγγειλαν τη δολοφονική άπόπειρα.

Όστερα ό Μπύρτον πήγε και βρήκε τη Μέρσια Σολάνο, με την οποία είναι έρωτευμένος τραλλά και ή οποία μολονότι τον θεωρεί δολοφόνο του πατέ- ρα της, εν τούτοις τον συμπαθεί χωρίς να μπορεί να έξηγήση την αιτία. Ό Μπύρτον θέλει να της έξομολογήθη την αλή-θεια αλλά δεσμεύεται από την άπόσχεσή του στο Νορθκόουτ την όποιαν έννοει να τηρήση ύ- πως ή όποτε.

Γιά τό λόγο αυτό άρχείται άπλως να ξαναβεβαιώσει τη Μέ- ρσια ότι είναι έντελως ξένος προς τό έγκλημα που του άποδίδεται

BRIDGES

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

— Ώστε είστε σεις Νορ- θκόουτ; Η λαίδη Μπάραντελ βεβαίωσε πως τό αυτοκίνητο είναι δικό σας.

— Είχε δίκιο. είπα μ' ευ- γένεια.

Κι' έκαμα τις συστάσεις. Η λαίδη Μπάραντελ άφου κύτταξε καλά καλά την Μέρ- σια μ' ένα όξύ βλέμμα μει- δίασε χαριτωμένα και με συ- νεχάρη για την αγάπη μου στις άρχαιότητες.

Ό Γιόρκ πού αισθανόταν κάποια ένταση στην ατμό- σφαιρα, προσπάθησε, με κάθε τρόπο, ν' αλλάξη την κου- βεντα.

— Διορθώθηκε τό αυτοκί- νητό σας; ρώτησε.

— Έκανα άκριβώς ένα περίπατο όταν συνάντησα τη δεσποινίδα ντε Ροζεν. Παρ' όλίγο μάλιστα να την πα- ραπάρω.

Παντοτε έλεγα στον κύριο Νορθκόουτ πως άναπτύσσει περισσότερη ταχύτητα άπ' ό τι πρέπει, είπα και ή Μερσια μει- δώντας με ήρεμια. Πίστευα όμως πως έδώ στο Έσεξ ήμου- να προφυλαγμένη από τέ- τοιους κινδύνους.

— Κάθεστε έδώ κοντά; ρώ- τησε ή Λαίδη Μπάραντελ.

— Έδώ κοντά, σ' ένα φιλι- κό σπίτι. Άλλά είναι άργα και πρέπει να πηγαίνω. Χαί- ρετε κύριε Νορθκόουτ. Σας ευχαριστώ πολυ για τον περι- πατο. Να περάσετε από τό σπίτι πριν φύγετε.

— Και μειδιώντας χαριτωμέ- να στο άκροατήριο αποχώρη- σε Η λαίδη Μπάραντελ, που με κύτταξε με μιά έκφραση πονεμένης ευθυμίας γέλασε ειρωνικά.

— Πόσο λαοφιλής είστε κύριε Νορθκόουτ. Όπου κι' άν πάτε βρίσκετε φίλους.

— Άλήθεια. Ξεφυτρώνουν άπό παντού. Άλλη φορά, όταν θα θέλω να ξεκουραστώ θα μένω στο Λονδίνο.

— Αυτή ή κοπέλλα είναι χαριτωμένη, δήλωσε ό Γιόρκ κυριτώντας την Μέρσια ν' απομακρύνεται.

— Δεν ήθελα να εξακολου- θήση ή συζήτηση και πρότει- να στο Γιόρκ και στη Λαίδη Μπάραντελ να τους όδηγήσω στον Κάμπερτ, με την υπό- σχεση να όδηγώ άργά για να μη χαλάσω τό κτένισμα και

τό φουστάνι της Λαίδης Μπάραντελ.

— Παρατηρήσατε, είπα, πόσο λίγο είχε στραπατσариστή ή μίς ντε Ροζέν;

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Ναι, αλήθεια, έπεβεβαίωσε και ή λαίδη Μπάραν- τελ με τη γλυκειά φωνή της.

— Σε λίγο υπό την όδηγίαν του Γιόρκ φθάσαμε σ' ένα παλιό πύργο

μιοσυκρεμισμένο, που ύψωνόταν στο βάθος ενός όρραίου πάρκου.

— Πως θα έπιστρέψετε στο Άστον; ρώτησα.

— Μαζί με τον Φέρνιβαλ και με την άδελφή μου, άπάν- τησε ό Γιόρκ. Τό αυτοκίνητο είναι φαρδύ και θα χωρέ- σουμε όλοι.

— Άφου είναι έτσι θα σάς εγκαταλείψω στην είσοδο.

— Δεν είναι ευγενικό άπό μέρος σας Νορθκόουτ. είπα ό Γιόρκ με παραπονεμένο ύφος. Σεις και ό Βάν μας τό σκάτε συχνά.

— Έπωφελήθηκα την άφιξη του μαίτη ντε ότέλ και τους εγκατέλειψα.

— Ήθελα να δώ τον Μπίλλυ και να του διηγηθώ τις τε- λευταίες μου άποκαλύψεις. Άλλά φθάνοντας στο «Άροτρον» δεν τον βρήκα. Δεν είχε ακόμα έπιστρέψει από τη λίμνη. Του άφήκα λοιπόν ένα σημείωμα και έπέστρεψα στον Πύρ- γο. Φοβόμουν μήπως ή άπουσία μου έγείρει ύπόνοιες στο Μαυρίκιο.

— Όλος ό κόσμος ήταν μαζεμένος όταν έφθασα. Σε λίγο μπήκε μέσα ό ύπηρέτης κρατώντας έναν άσημένιο δίσκο μ' ένα τηλεγράφημα για τον Μαυρίκιο. Κύτταξε τον έαδε- ρό μου ενώ διάβαυε. Ξαφνικά σήκωσε τα μάτια του και με κύτταξε. Υπήρχαν στο βλέμμα του άνακατωμένα ή έχθρα ό θρίαμβος και ή δυσπιστία. Έπειτα τό προσώπό του πήρε τη συνηθισμένη του έκφραση και μ' ένα αδιόρατο γέ- λιο τσαλάκωσε τό τηλεγράφημα.

— Να κάτι, που δεν τό περίμενα, είπα.

— Όλοι μαζί ρώτησαν.

— Τι συμβαίνει;

— Είμαι άναγκασμένος να φύγω για τό Λονδίνο άπόψε

Πρόκειται για... Τέλος πάντων για μιά δική μου ύπόθεση. Τό τηλεγράφημα είναι λίγο άόριστο. Αυτό που είναι; βέ- βαιο, είναι πως πρέπει ν' άναχωρήσω τό γρηγορώτερο.

— Όλος ό κόσμος εκτός από μένα, προθυμοποιήθηκε να δείξη τη συμπάθειά του στον Μαυρίκιο.

— Έλπίζω, είπα, ό Μαυρίκιος να έπιστρέψω αύριο μεθ- αύριο τό πιο άργά. Δεν πρέπει ή άναχώρησή μου να δια- λύση τη συντροφία. Η θεία Μαίρη θα με άναπληρώση κα- τά την άπουσία μου.

— Ό Στούαρτ θα κάνη ένα θαυμάσιο οίκοδεσπότη, πρόσ- θεσε ή θεία Μαίρη.

— Δεν άμφιβάλλω, έπεδοκίμασε και ό Μαυρίκιος χαμο- γελώντας μου φιλικά. Θά τους διασκεδάσετε όσον μπορεί- τε, δεν είναι έτοι αγαπητέ μου; Άνεβαίνω να έτοιμαστώ.

— Όταν έμεινα μόνος στην κρεβατοκάμαρά μου, άναψα ένα τσιγάρο και κάθισα στο κρεβάτι.

«Τι έλεγε άραγε αυτό τό τηλεγράφημα;» διερωτιόμουν με άνησυχία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧVΙΙ

Μ' όλες τις έπίμονες παρακλήσεις του Γιόρκ, κατώρθω- σα ν' αποφύγω να λάβω μέρος στο μάτς του κρίκετ. Έως ότου έτοιμασθούν οι άλλοι, περπατούσα άπάνω κάτω στο λιβάδι με την μίς Γιόρκ καιροφυλακτώντας την άφιξη του Μπίλλυ. Η συνάντησή μου με την Μέρσια μ' είχε άφήσει πολυ άνήσυχο και άνηπομονούσα να δώ τον Μπίλλυ για να μάθω νεώτερα. Έπειτα είχα την ιδέα πως τό τηλεγράφη- μα με άφορούσε. Ποιός μπορούσε να τηλεγραφή εκτός από τον Ντά Κόστα, που είχε χαθί έτοι μυστηριώδως και πού ά- σφαλώς ή ήταν ό παλιός μου γνώριμος Φράνσις;

— Η λαίδη Μπαραντελ, ή θεία Μαίρη και ό λόρδος Γιόρκ παρουσιάστηκαν τη στιγμή που θα άρχιζε τό μάτς. Καί ό Μπάραντελ ό ίδιος είχε πεισθή να λάβη μέρος στο κρίκετ και είχε φορέσει ένα άσπρο φανελλένιο πανταλόνι του Γιό- ρκ φρεσκοσιδερωμένο. Τοποθετηθήκαμε όσο μπορούσαμε πιο άναπαυτικά στις πολυθρόνες, κάτω από δυο πελώριες λεύκες, και έτοιμαστήκαμε να παρακολουθήσωμε τό θέαμα.

— Η λαίδη Μπάραντελ κύτταξε τον άντρα της ευθυ- μη. Ό Κάρολος είναι χαριτωμένος έτσι, είπα ή μίς

ΠΑΝΘΕΟΝ

1372

1373

Γιόρκ. Το πανταλόνι του αδελφού μου το πηγαίνει θαυμάσια. "Ας ελπίσουμε πως θα τα καταφέρει. — Δέν πρέπει να τον κοροϊδεύετε, αγαπητή μου, είπε η θεία Μαίρη. "Έχει όλη την καλή διάθεση να σας βοηθήσει να διασκεδάσετε. Δέ μου λέτε, ποιός είναι αυτός ο κύριος, που καταφθάνει; πρόσθεσε.

Κυττάξαμε όλοι προς την είσοδο. Μιά σιλουέτα, ντυμένη με γκριζα φανελλα, διέσχισε τον φράκτη του κήπου. Ήταν ο Μπίλλυ.

"Εσπευσα να πληροφορήσω τη συντροφιά.

— Είναι κάποιος Λόγκαν, έξηγησα, που κατοικεί τώρα στο «χρότρο». Κάναμε τη γνωριμία του προχτές στο κυνήγι και ο Μαυρίκιος μου είπε να τον προσκαλέσω στο μάτις.

Η θεία Μαίρη πάντα ευγενικά τον δεχτηκε με μεγάλη προθυμία.

— Τι ευτυχία, είπε. Ίσως τελήση να λάβη μέρος κι' αυτός στο παιχνίδι.

— Ρωτήστε τον, είπα μ' ένα πονηρό μειδίαμα και σηκώθηκα.

Ο Μπίλλυ, που δε διακρίνεται για υπερβολική σεμνότητα, απάντησε:

— Οφείλω να δηλώσω πως δεν παίζω τόσο καλά. Ο κύριος Νορθκόουτ θα με αναπληρώσει.

— Καθόλου, απάντησα. Παίζω πολύ, πιο άσχημα από σας.

— Θεέ μου, τι μετριόφων που είσαι Νορθκόουτ, παρατήρησε ο Βάν, προπάντων όταν κάνη ζέστη. Αφού μείναμε όλοι μαζί μισή ώρα και φλυαρήσαμε, παρακολουθώντας το κρίκετ, σκεφθήκα

πως ήταν η κατάλληλη στιγμή να χωμιά ιδιαίτερη συνομιλία με τον Μπίλλυ. Κατ'άρθωσα λοιπόν με μεγάλη επιτηδεότητα να τον παρυσώ σε μια απόμηση γωνιά.

Μήπως έχης τίποτα δυσάρεστο να μου ανακαλύπτεις; τον ρώτησα λίγο ανήσυχος, επειδή τον έβλεπα να σιωπά.

— Ε, όχι τόσο ευχάριστα, αποκρίθηκε. Φοβούμαι πως η Μέρσια θα τα βρή σκούρα. Τίποτα το σοβαρό, αλλά η συμμορία ανακάλυψε πως σε συνάντησε χτές, κι' αν δεν άπαττώμαι αυτό οι άνθρωποι την φυλάκισαν.

— Πως το ανακάλυψε πάλι αυτό;

— Κρυφακούοντας στο παράθυρο! Αν ήταν λίγο πιο ανοικτό, θα ήξερα πολλά σήμερα, άλλ' αυτοί οι αλιτήριοι φοβούνται τον καθαρό αέρα σαν την πανούκλα. Ανέβηκα από το σωλήνα που σου έλεγα. Δεν βρήκα καμιά δυσκολία.

— Είσαι περίφημος Μπίλλυ, δήλωσα με πάθος. Καί τι έλεγαν;

— Απ' ό,τι μπόρεσα να καταλάβω - γιατί μιλούσαν όλοι μαζί - κάποιος τους έστειλε ένα σημείωμα για να τους ειδοποιήσει για τη συνάντησή σου τη χθεσινή στο μύλο με τη Μέρσια. Αυτή η είδηση τους έκανε άνω κάτω και συζητούσαν για τα μέτρα που έπρεπε να λάβουν. Το υποκείμενο που σε πληγώσε στον όμο ήταν εξαιρετικά άγριο. Αν αυτός ήταν επικεφαλής της συμμορίας, η Μέρσια θα ήταν τώρα νεκρή. Αλλά φαίνεται το πρόσταγμα το έχει εκκείμενο ο κακοκατωμένος με τους στραβούς ώμους, και επίμονα πως δεν είχε έρθει ακόμα η στιγμή να μεταχειρισθού βία. Στο τέλος συμφώνησαν και οι άλλοι μαζί του.

— Έχει τύχη αυτός, ψιθύρισα.

— Μεγάλη. Αν η συνειδησία λάβαινε άλλη απόφαση θα τους ξεπάστρεα ένα ένα με το ρεβόλβερ μου από το παράθυρο. Ένω έτσι εκρίνα φρονιμώτερο να το αναβάλω.

— Όχι για πολύ. Πρέπει να έλευθερώσω με απόψε την Μέρσια, όπως και νάχουν τα πράγματα.

— Ναί, παραδέχτηκε ο Μπίλλυ. Είναι καιρός να τελειώσω πια αυτή η υπόθεση. Καί σ' τι νά;

Του διηγήθηκα τη συνάντησή μου με τη Μέρσια και την άφιξη του τηλεγραφήματος.

— Διάβολε, είπε κυττάζοντάς με, με ύφος σκεπτικό. Νά που φωτίζεται κάπως ο δρόμος. Που να συλλογιστή κανένας πως ο Πράντο δεν ήταν άλλος από τον Νορθκόουτ.

Είχα ακούσει πως αυτός ο διαβόητος πειρατής ήταν Άγγλος, αλλά δεν ήθελα να το πιστέψω. Έχουν δική μου φίλε μου, να θέλουν την εξόντωσή σου.

— Ήθελα όμως πολύ, να ξέρω πως κατάρθωσε να δραπετεύσει από το Σάν Λουκά, και ποιά είναι αυτή η καταραμένη συμμορία που τον κυνηγά.

Ο Μπίλλυ μειδίασε. — Ένας άνθρωπος, σαν τον Πράντο, απάντησε ειρωνικά, δεν κάθεται να χαζεύει στα διαμερίσματά του, όταν ο λαός τινάζει στον αέρα το παλάτι του. Δέ θα μου προξενούσε την παραμικρή εντύπωση, αν μάθαινα πως αυτός έκαμε όλη αυτή τη σκηνοθεσία για να μπορέσει πιο εύκολα να φύγει μακριά απαρατήρητος. Όσο για αυτή τη συμμορία, που μελη της, δίχως αμφιβολία, είναι όλοι αυτοί οι κακοῦργοι που σε κυνηγούν, φαντάζομαι πως θάχη κάποια σχέση με τα κρατίδια της Νοτίου Αμερικής.

Ο Πράντο, θά άνηκε κατά πιθανότητα, σε καμιά μυστική εταιρεία, που θα τον βοήθησε να δολοφονήσει το Σολάνο και να καταλάβει την εξουσία. Και φαντάζομαι πως μόλις έδραιώθηκε στην καινούργια του εξουσία, θα στράφηκε έναντιον «των αδελφών του». Από κεί ασφαλώς πηγάζει τόμισος των έναντιον του, και η λύσσα των να τον εξολοθρεύσουν.

— Όπως και νάχουν τα πράγματα, η Μέρσια πρέπει απόψε να βρίσκεται στο Λονδίνο. Δέ θα ήσυχάσω παρά αφού επιστρέψω στους Τρεγκατορ.

— Καλά, είπε ο Μπίλλυ απλά. Ποιό είναι το σχέδιό σου;

Σκέφθηκα λίγο.

— Άκουσε, κατά τις πέντε θα μου στείλεις ένα τηλεγράφημα επείγον, που θα με καλή στο Λονδίνο. Θά έγκαταλείψω τον πύργο και θάρθω να σε βρω στο πανδοχείο.

Ο Μπίλλυ έπεδοκίμαζε κουνώντας το κεφάλι.

— Θαυμάσια, είπε, τριβοντας τα χέρια, και καταπνιγώντας το σνηθισμένο του γέλιο. Βλέπω πως θα περάσουμε μια ώραία βραδυά απόψε. Και άμα φθάσωμε στο Λονδίνο, τι θα κάνουμε;

— Σε τί χρησιμεύει να κάνουμε σχέδια; Το μόνο πράγμα που έχω πάρει αμετάκλητη απόφαση, είναι να μην αποκαλύψω την ταυτότητά μου πριν περάσουν οι τρεις εβδομάδες, σύμφωνα με την υπόσχεση που έδωκα. Έπειτα έχομε και την εξαφάνιση του Μίλφορντ. Θέλω με κάθε τρόπο να διαλευκάνω και αυτό το μυστήριο.

Υστερα από σιωπή πρόσθεσα:

— Θα ήθελα ακόμα ν' αναχαιτίσω, αν ήταν δυνατό, τη δράση του Σανγκάτ.

— Βλέπω πως δέ θα μās μείνη καιρός να πληξούμε. Νομίζω πως το καλύτερο, που έχω να κάμω, είναι να στήσω το τσαντήρι μου, στη Λεωφόρο του Πάρκου.

— Καί β. β. β. Δέν πιστεύω να φαντάζεσαι πως θα σ' άφισω να φύγης πριν λήξη όλη αυτή η ιστορία. Θά μ' ης κουμπάρος όταν θα στεφανωθεί η Μέρσια.

— Ό,τι θέλεις. Φοβούμαι μόνο μην αναγκασθώ να βάλω, μαύρα για το χατήρι σου.

— Εκεί πάνω ο λόρδος Γιόρκ και η μίς Γιόρκ, ήρθαν να μās συναντήσουν.

— Θα μείνετε μαζί μας στο πρόγευμα κύριε Λόγκαν δεν είναι έτσι;

Ο Μπίλλυ δέχτηκε με μεγάλη ευχαρίστηση και τίμησε το τραπέζι όπως του άξιζε. Έκαμα την παρατήρηση με ευθυμο ύφος, πως τίποτα δεν ανοίγει τόσο την όρεξη όσο το να βλέπη κανένας τους άλλους να κοπιάζουν.

— Φαντάζομαι, λοιπόν, τι θα καταβροχθίσετε είπε, γελώντας η μίς Γιόρκ.

— Ω, ο κύριος Νορθκόουτ έχει μεγάλη κυριαρχία πάνω σ' όλα του τα ένστικτα. Γι' αυτό, άλλωστε, πέτυχε τόσο στη ζωή.

Αυτή την παρατήρηση, την έκαμε η λαίδη Μπάραντελ γελώντας σαρκαστικά.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Κρίμα, πολύ κρίμα, που θα φύγετε - είπε ο αρχιτέκτων Βάλτς - νομίζα πως θ' ακούγατε την καινούργια ρομάντζα Την έφερα μαζί μου.

— Δυστυχώς, πρέπει να πηγαίνει ο άνδρας μου. Έχει μια σπουδαία δουλειά - απάντησε η σύζυγος για το σύζυγο. Μην άργήσης να γυρίσης στο σπίτι. Πότε θαρθής;

— Αυτό δέν το ξέρω ακριβώς και γώ ο ίδιος τώρα - απάντησε ο σύζυγος και φίλησε φεύγοντας το ωραίο χέρι της γυναίκας του, που μύριζε αϊθέρα και βερνίκι - απόρεται.

— Δέν πιστεύω να με βρήτε ακόμα εδώ στο γυρισμό σας - είπε ο ξένος και μισόκλεισε τα μάτια. - Γι' αυτό σας εύχομαι καλή επιτυχία στη δουλειά σας και καλή νύχτα.

— Καλή νύχτα, απάντησε ο σύζυγος, έσιαξε τα γυαλιά του, το λαϊμοδέτη τοι και πήρε το καπέλλο του.

Κι' έκλεισε την πόρτα, αφήνοντας μόνους τη γυναίκα του και τον αρχιτέκτονα.

Ο σύζυγος ήταν 32 χρονών, ο ξένος το ίδιο, η σύζυγος θά ήταν 26 χρονών. Είχαν παντρευθί εδώ και πέντε χρόνια. Η σύζυγος είχε το πρόσταγμα στο σπίτι, ο σύζυγος ήταν μύωψ και φορούσε γυαλιά.

Όταν του έπεφταν τα γυαλιά από κακοτυχία στο πάτωμα κι' έσπαζαν, ήταν στραβός σαν τη κουκουβάγια την ημέρα. Κάθε φορά που περιμέ-

νονταν ένας νέος κι' ενδιαφέρων προσκαλεσμένος, μύριζαν τ' άσπρα, καλοπεριποιημένα χέρια της συζύγου από αϊθέρα και βερνίκι - έβαφε τα μακριά, σκληρά νύχια της. Ο σύζυγος δέν μπορούσε να υποφέρει αυτή τη μυρωδιά. Του έφερνε άσχημες σκέψεις - τις υπόγειες εκείνες σκέψεις, που είναι κοιμισμένες στο κατώτερο μέρος της ανθρωπίνης ψυχής, που ταιριάζουν ίσως στο βιεννέζο καθηγητή Σείλγμουιν Φρόυντ, όχι όμως σ' ένα παντρεμένο και νέο ακόμα άνδρα, που αγαπά και εκτιμά τη γυναίκα του.

Κι' όμως σ' αυτή τη μυρωδιά - ένα μίγμα από αϊθέρα και βερνίκι ρεταίνιου - φαίνονταν να ήταν κρυμμένο ένα επικίνδυνο θέλημα, που άρχισε ο σύζυγος και το σκέπτεται, μόλις έκλεισε τη πόρτα πίσω του και κατέβηκε μερικά σκαλιά. Μάλιστα άρχισαν να τον βασανίζουν οι επικίνδυνες και για ένα παντρεμένο άνδρα περιττές αυτές σκέψεις.

— Γιατί εμφανίστηκε ο ξένος ακριβώς την ώρα που έφευγα εγώ για μια σπουδαία δουλειά; - Και πως του έρχεται η ιδέα να μās φέρνη ρομάντζες να της τραγουδή, αφού αυτός είναι αρχιτέκτων κι' όχι ήθοποιός της Όπερας; - Γιατί απάντησε η γυναίκα μου για μένα και με μπόδισε ν' απαντήσω; - Γιατί; »

Τον βασάνιζαν πολλά τέτοια «γιατί»...

Αφού τα σκέφθηκε ο σύζυγος όλα και δέν βρήκε τίποτε θετικό μεσ' το μυαλό του, άρχισε τώρα να σκέπτεται άλλα πράγματα:

— Κι' αν γυρίσα άξαφνα και ξανανέβαινα... Έχω βέβαια το κλειδί μαζί μου... Άνοιγω τη πόρτα, μπαίνω μέσα και βλέπω... Άν δέ δώ τίποτε, θά πώ, ότι είχα λησμονήσει τα γυαλιά μου. Κι' αν τύχη να δώ κάτι... τότε... »

Κατ' αυτό τον τρόπο σκέπτονταν ο μύωψ σύζυγος εκεί στο κεφαλόσπαλο, στο δεύτερο πάτωμα και δέν ήξερε τί έπρεπε να κάμη να πάη κάτω ή ν' ανεβή στο τρίτο πάτωμα. Θά του δίνονταν ίσως άφορη να μάθη την αλήθεια, να φύγη, λοιπόν, ή να τους πιάση στα πράσσα; - Πολλοί σύζυγοι βρίσκονται σε μια τέτοια θέση, βυθισμένοι σε σκέψεις, σ' ένα παρόμοιο κεφαλόσκαλο, όχι μονάχα στιγμές, αλλά πολλές φορές δεκατίες ολόκληρες.

Η ΑΦΩΝΗ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

Άξαφνα άκουσε βήματα από τα κάτω. Κάποιος ανέβαινε τη σκάλα. Ο μύωψ σύζυγος πήρε μια αδιάφορη έκφραση - σύμφωνα με τη θέση, που βρίσκονταν, - άρχισε να σιάζει το λαϊμοδέτη του και να σφυρίξη το τραγουδάκι της τελευταίας μόδας.

Άναγνώρισε τον παληό του φίλο Όττο, που ανέβαινε δυο - δυο τα σκαλιά, μ' ένα κουτί με μπονιμόνια υπό μάλης και μ' ένα μακάριο γλυκό χαμόγελο στο μόλις ξυρισμένο πρόσωπό του.

— Όττο, φίλε, φώναξε ο σύζυγος, που ήσωνα κρυμμένος τρεις βδομάδες τώρα;

Περίεργο πολύ ήταν το πρώτο κίνημα του Όττο να κρύψη τη μπονιμονιέρα! Υστερα έχασε το γλυκό χαμόγελο στο πρόσωπό του, που άστραφτε φρεσκοξυρισμένο, και πήρε μια κουρασμένη μελαγχολική έκφραση.

— Καλημέρα. Ήμουνά πολύ άσασχολημένος. Δουλειές. Σπληνικός μάλιστα άνθρωπος, καθώς είμαι. Τί, φεύγεις; χαίρομαι.

— Και γώ χαίρομαι, που σε συνάντησα. Καί μάλιστα σε μια τόσο δύσκολη στιγμή για μένα.

— Τι συνέβηκε; ρώτησε ο Όττο μ' ανυπομονησία. Τι κάνει η γυναίκα σου; Είναι καλά;

— Ευχαριστώ. Πρό δυό, τριών εβδομάδων ήταν πολύ νευρική, τώρα είναι ήσυχη και νιώθει τον έαυτό της καλλίτερα. Ίσως πάρα πολύ καλά...

— Τι θέλεις να πής πολύ καλά; ρώτησε ο Όττο έκπληκτος.

— Για πές μου, παρακαλώ, είπε παραγμένος ο σύζυγος, γιατί έρχεται στο σπίτι μας ένας ξένος ακριβώς την ώρα, που πρόκειται να φύγω εγώ;

Ο Όττο μισόκλεισε τα μάτια, - απαράλλακτα ακριβώς όπως είχε κάμει προτήτερα ο άλλος, που ήταν τώρα ξάπλως.

— Άλλά τί, λοιπόν! απάντησε γρήγορα, πως ήθελες να το ξέρω, ότι θα φευγεις; Απλούστατα μια σύμπτωση βέβαια.

— Δέν λέω όμως για σένα, αλλά για τον αρχιτέκτονα Βάλτς!

— Το Βάλτς;... Ά, ναί, αυτόν, που του έχει περάσει η ιδέα, ότι τραγουδεί καλά ρομάντζες.

— Ναί, γι' αυτόν θέλω να πώ. Τρεις φορές τώρα η ίδια ιστορία. Έρχεται πάντα πέντε λεπτά προτού να φύγω εγώ. Νομίζω, ότι τραγουδεί ακριβώς τώρα. Άκούς κάτι;

— Άνέβηκε σιγά τη σκάλα και πήγε κι' έβαλε τ' αυτί του στην πόρτα. Άλλά δέν άκούονταν τίποτε.

— Δέν ήξερα, ότι τον γνωρίζει η γυναίκα σου, είπε ο Όττο μελαγχολικά κι' έκρυψε τη μπονιμονιέρα βαθύτερα στην τσέπη του παλτού του. Τον γνωρίζει πολύ καιρό τώρα;

— Ναί, περίπου από μια βδομάδα. Δέν το βρίσκεις και σ' υπερέργο αυτό;

— Είχα πολλές ασχολίες. Δουλειές, ξέρεις, ξαναείπε βιαστικά ο Όττο. Άλλά πως θέλεις να ξέρη αυτός ο Βάλτς, πότε έχεις σ' τα σπουδαιότερα επαγγελματικά ραντεβού σου; Σύμπτωσης, είναι, και τίποτε άλλο! Γιατί να συγχίζεσαι, λοιπόν; Δέν αξίζει το κόπο να σπάξη κανείς το κεφάλι του για τέτοια πράγματα.

— Τι λές, αν μπειναμε οι δυό μας μέσα; ρώτησε άξαφνα ο σύζυγος ψιθυριστά.

Ο Όττο έγινε κάτωχρος από τη φιλική αυτή έμπιστοσύνη. Δάγκασε το κάτω χείλι του κι' είπε: Μά γιατί;

— Για να πεισθοῦμε! Για να μάθουμε την αλήθεια! Για να μη βρισκόμαστε πια στην αμφιβολία!

Ο Όττο έγινε ακόμα περισσότερο χλωμός απ' το αίσθημα της φιλίας προς τον άλλοτερό του συμμαθητή. Υστερα είπε με αποφασιστικό τόνο:

— Όχι, όχι. Η αμφιβολία είναι καλλίτερη από κάθε αλήθεια, γιατί η αμφιβολία έχει μέσα της και την έλπιδα.

Έλα, πάμε... Καί τον παρέσυρε.

ΟΣΣΙΠ ΝΤΙΜΟΟΥ

Η ΛΗΣΤΑΡΧΙΝΑ

«Η Αριέττα πήγε στις Κάννες στις αρχές του Γεννάρη. Έμεινε εκεί ως το τέλος της σαζόν. Είχε κάνει έντυπωση σ' όλες και σ' όλους για τον παράξενο τρόπο της ζωής της. Την έλεγαν «λησταρχίνα». Αυτό τ' όνομα της τήβγαλε κάποιος, γιατί του θυμισε ένα μικρό γενναίο πειρατή. Από τότε την έλεγαν έτσι. Κι' η ίδια ήξερε το παρατσούκλι της, μα δεν έδινε προσοχή. Όλοι όμως έσπαζαν το κεφάλι τους γι' αυτή. «Ποιά ήταν ή ώραία κυρία, που φορούσε πάντα κόκκινα φορέματα;»—«Η λησταρχίνα!» Καμιά άλλη πληροφορία έδ' απ' αυτό τ' όνομα. Όλα της ήταν κόκκινα, από το μαγιό της έως τις τουαλέτες της. Το κόκκινο έκανε ζωηρή αντίθεση στα μαύρα μαλλιά της. Δεν συναναστρέφονταν καμιά και κανένα, εκτός από τους περαστικούς ξένους. Κάθονταν μόνη της, περπατούσε μόνη της. Και διαρκώς, όταν έρχονταν το ταχυδρομείο, ρωτούσε αν είχε κανένα γράμμα. Αυτό το γράμμα, που το περίμενε τόσο καιρό, δεν έρχονταν ποτέ. Μαζί της το περίμεναν, από περιέργεια, κι' όλοι κι' όλες στο ξενοδοχείο. Τι ήταν τέλος πάντων αυτή ή γυναίκα; Καμιά κλέφτρα, καμιά απατεών, καμιά εξόριστη ή κάποια βεντέτα του κινηματογράφου ινκόγνιτο; Οι γυναίκες έλεγαν πάντα γι' αυτή:

—Ίσως νάναι νόστιμη. Αυτό είναι ζήτημα γούστου. Άλλ' ένα μπορεί να πη κανείς. Είναι επικίνδυνη. Είναι από εκείνες τις γυναίκες που δεν μπορεί κανείς να ξεμπλέξει μαζί τους εύκολα.

Κανείς, εκτός από το Φράνκ, δεν ήξερε πόσο έκριναν δρόμο οι γυναίκες. Τρία χρόνια τώρα οι δυο τους έζησαν μιά έξοχη, άγρια, παθητική ζωή. Τρία χρόνια πήγαιναν όλα καλά. Η Αριέττα ήταν ή θελκτικώτερη φιληνάδα, που μπορούσε να φαντασθή κανείς. Όλα καλά έως τότε, αλλά άξαφνα άρχισε ή Αριέττα να ζηλεύει. Η ζήλεια της δεν είχε κανένα λόγο. Κι' ίσα—ίσα αυτή ή παράλογη ζήλεια της τον ένοχλούσε και τον βασάνιζε. Δεν τόν έπίστευε πιά, όσο κι' αν την διαβεβαίωνε, ότι την αγαπούσε. Τυραννία ήταν τα λόγια της. Μ' αγαπάς ακόμα; Δεν με λησμονήσες, λοιπόν ακόμα; Ακόμα: Πότε πήγες σπίτι σου το βράδυ; Πού ήσουνα; Ποιά ήταν αυτή, που σε χαιρέτησε πρό όλγυου;

Στην αρχή χαμογελούσε, την καθησυχάζε, ύστερα έγινε νευρικός, ευέξαπτος, τέλος της φέρουνταν χονδρά. Και κατέληξαν σε ζωηρές σκηνές. Μιά βραδυά τον συνάντησε στο μπάρ ενός μεγάλου ξενοδοχείου, που είχε χορό, με μιά όμορφη κοπέλλα. Θέλησε να του κάμη σκηνή εκεί, δημοσία, αλλά συγκρατήθηκε. Έγινε κατακίτρινη κι' έφυγε. Ύστερα από μιά ώρα επήγε εκείνος σπίτι της. Την βρήκε να κρατή ένα πιστόλι. Ήθελε να σκοτωθώ. Της το άρπαξε με βία.

—Τόσο ανόητη είσαι! της είπε.

—Πές μου ποιά ήταν εκείνη ή γυναίκα; τον ρώτησε αναστενάζοντας.

Την καθησυχάζε. Μή κάνης έτσι, παιδί μου. Ήταν ή Σιβύλλη, ή κόρη του συναδέλφου μου.

—Δεν το πιστεύω!

Της όρκίστηκε, την καλοπήρε, του κάκου. Μέρε, βδομάδες, τυραννικές πέρασαν. Τέλος έχασε την υπομονή του και της είπε να κάμη ένα ταξίδι, να πάη στις Κάννες, να ξεκουρασθώ. Και της άξιωσε να μη γυρίσω πίσω, προτού να πάη αυτός να την πάρη, αλλιώς θα τελείωναν όλα μεταξύ τους. Έτσι βρέθηκε ή Αριέττα στις Κάννες. Άντι να διασκεδάση βασανίζονταν από τη ζήλεια της για τη Σιβύλλη, και περίμενε με αγωνία το γράμμα του.

Ο Φράνκ ήρθε τη δέκατη βδομάδα. Παρατήρησε άμέσως, ότι είχε αλλάξει, ότι κάτι θα του είχε συμβή. Και πράγματι αυτό είχε γίνει. Είχε μαρτυρήσει από τη ζήλεια της, απήδωσε κι' άρραβωνιάστηκε με άλλη. Εκείνη το κατάλαβε άμέσως.

—Μέ ποιά; τον ρώτησε.

—Μέ τη Σιβύλλη, της έπε μετά δισταγμό.

—Από διπλωματία, για έμπορικούς λόγους ή απ' ανάγκη; Τόν ρώτησε.

—Όλα αυτά—αλλά κι την αγαπώ, πρῶτ' απ' όλα.

—Α; Ώστε έτσι αϊ;

—Αριέττα;

—Και δημοσιεύθηκαν οι άρραβώνες σας; Ξαναρώτησε.

—Ναί.

—Καλά.

—Τι σκέπτεσαι;

—Τίποτε. Καλλίτερα πού ήρθαν έτσι τα πράγματα.

Παράξενο κορίτσι. Ακατανόητο. Τώρα, που περίμενε να του κάμη τρομακτική σκηνή, έμεινε έντελως ήσυχη. Δεν φαίνεται μάλιστα πώς είχε θυμώση καν. Εκείνος πειράχθηκε από τη στάση της... Πέρασαν μέρες γεμάτες από γλυκειά τρυφερότητα. Η Αριέττα ήταν γοητευτική, όπως άλλοτε στην αρχή, στις καλές μέρες. Δεν του έλεγε τίποτε για τη Σιβύλλη. Φαίνονταν αδιάφορη. Κι' αν της έπιανε ο Φράνκ κουβέντα, του έλεγε.

—Άστα αυτά, αγάπη μου. Πράγματα ξεχασμένα. Γιατί να μιλάμε γι' αυτά;

Εκείνος θαύμαζε κι' άπορούσε. Σαν τί να σκέπτονταν να κάμη ή Αριέττα; Ύστερα από δυο βδομάδες της είπεν ότι θάφευγε.

—Θα συναντηθής με τη Σιβύλλη; Ρώτησε απλά.

—Μου τηλεγράφησε πρό τριών ήμερών, ότι θέλει να με δώ. Ο άποχαιρετισμός των ήταν συγκινητικός.

Από το θυρωρό έμαθε, ότι είχε στείλει ο Φράνκ τα πράγματα του στη Νίκαια. Την άλλη μέρα πήγε ή Αριέττα εκεί. Είχε δει μιά φορά τώρα τη Σιβύλλη και θα την αναγνώριζε. Στη Νίκαια, τότε, πολλές έκκεντρικές γυναίκες ήταν σω. Φερίνες σε ταξί. Έγινε και ή Αριέττα και σταμάτησε με το αυτοκίνητό της μπροστά στο ξενοδοχείο, που κάθονταν ή Σιβύλλη. Στάθηκε τυχερή, γιατί κάποια ώρα κατέβηκε ή Σιβύλλη και της είπε.

—Πάμε μιά βόλτα στο Τυρμπί.

Σιγά και προσεκτικά ώδηγούσε ή Αριέττα την αντίζηλό της. Στα χείλη της έλαμπε ένα χαμόγελο. Η Σιβύλλη κατέβηκε έπάνω στο ύψωμα, για ν' απολαύση την ώραία θέα. Αγόρασε κάρτες, άλυσιδίτσες από τις παραγκούλες. Η Αριέττα την περίμενε και κύτταζε προσεκτικά τ' όμορφο, λεπτό, βελουδένιο προσωπάκι της ξανθής κόρης. Όταν γύρισε, κι' ανέβηκε στ' αυτοκίνητο, έπε με τη γλυκειά φωνή της!

—Παρακαλώ, να γυρίσουμε στη Νίκαια κι' όσο μπορείτε γρήγορα. Άργησα κοιμάτι εδώ και με περιμένουν.

Η Αριέττα κατένευσε μονάχα και γύρισε τ' άμάξι. Άγάλια έρχονταν το σκοτάδι της βραδυάς κι' έκανε κρύο. Το αυτοκίνητο έτρεχε. Γύρισε κι' είδε τη Σιβύλλη. Είχε αποκοιμηθί κι' όνειρεύονταν. Βέβαια την ευτυχία της. Έβαλε μεγαλύτερη ταχύτητα. Ύστερα από μιά ώρα έστριψε από την Γκραντ Κορνίς στο δρόμο για το Κ. Το αυτοκίνητο σταμάτησε. Η Αριέττα κατέβηκε. Η Σιβύλλη κοιμόνταν πρῶτα βαθεία. Την κούνησε από τόν όμο:

—Παρακαλώ, ξυπνήστε.

—Τί, κοιμήθηκα;

Το ξανθό κορίτσι έτριψε τα μάτια του και πρόσθεσε:

—Άλλά, Θεέ μου! πού βρισκόμαστε, λοιπόν;

—Όπου πρέπει.

Τώρα κατέβηκε κι' ή Σιβύλλη κι' είπε κατάπληκτη:

—Τί, άπάνω στα βουνά! Τί συνέβηκε λοιπόν;

Ανατρίχιασε, τρόμαξε.

—Κρυάστε, βέβαια, δεσποινίς; της είπε ή Αριέττα και της έριξε άπάνω το παλτό της.

—Μά πήτε μου, λοιπόν, τί θα πουν αυτά; ρώτησε ή Σιβύλλη τρέμοντας.

—Παρακαλώ, ήσυχάστε. Δεν έχω την πρόθεση βέβαια ούτε να σας ληστέψω, ούτε να σας σκοτώσω.

Η Σιβύλλη συγκέντρωσε όλο το θάρρος της και της άπην:

τησε:

—Τί σās ήρθε και με φέρατε εδώ άπάνω;

—Εδώ άπάνω είναι ένα ώραίο γκόλφ. Δεν παίζετε γκόλφ;

—Άφήστε τα αυτά. Πηγαίνετε με άμέσως πίσω. Θα σας καταγγείλω στην άστυνομία.

Το κάματε αυτό βέβαια για λεφτά.

Άλλά ή Αριέττα δεν πειράχθηκε διόλου από τα λόγια της.

—Νά, εκεί λίγα βήματα παραπέρα είνε ένα μικρό ξενοδοχείο. Όχι βέβαια τόσο κομψό όπως το Ρούλ, αλλά περνά κανείς καλά τη νύχτα του σ' αυτό.

—Μά τι θέλετε να πήτε;

—Παρακαλώ, μην ταράττεσθε. Δεν είμαι βέβαια άνδρας ντυμένος γυναικεία, καθώς βλέπετε.

Η Σιβύλλη έτρεμε δόλοκληρη.

Ανεβήτη άπάνω! Έμπρός γρήγορα!

Πρέπει να γυρίσω άμέσως στη Νίκαια. Άύριο το πρωί θα φύγω για τη Μασσαλία και πρέπει να ετοιμάσω το μπασούλο μου.

Έχω να φροντίσω για χίλια πράγματα. Δεν άκούτε; Σας παρακαλώ δεσποινίς.

Σας ξαναλέω, ότι δέκα βήματα από δώ είνε το μικρό ξενοδοχείο. Ίσως θα βρήτε εκεί σπαγγέτο με σάλτσα ντομάτα ή σās άρέση καλλίτερα με παρμεζάνα;

Αυθαδεστάτη! Γυρίστε με πίσω ή θα βάλω τις φωνές.

—Σκέτα, νέτα, δεν θα σας γυρίσω πίσω. Μπορείτε να τηλεφωνήσετε αύριο το πρωί. Καλή νύχτα.

—Μά ποιά είσθε, λοιπόν;

Η Αριέττα δίστασε. Είδε άκρυστα στα μάτια της Σιβύλλης. Μ' όλο το μίσος της για την ξανθή μικρούλα, ένοιωσε κάποια συμπάθεια γι' αυτή.

—Αγαπάτε το Φράνκ τόσο τρυφερά, όπως έγω; τη ρώτησε.

Η Σιβύλλη τὰ έχασε. Πού είχε δει, λοιπόν, αυτή τη γυναίκα;

—Τώρα, είπε ή Αριέττα, θα καταλάβετε την ενέργειά μου. Ήξερα, ότι αύριο θα φύγετε από τη Μασσαλία για τη Νέα Υόρκη και γι' αυτό προτίμησα καλλίτερα να σας φέρω εδώ άπάνω να δήτε την ώραία θέα παρά να ετοιμάσετε το μπασούλο σας.

Μια φορά, που ο ποιητής Σέφελ βρισκόταν στην Ίταλία, όπου θεράπευε κάποια άρρώστεια, έλαβε μιά ήμέρα από ένα φίλο του από τη Γερμανία, ένα γράμμα χωρίς γραμματόσημο. Αναγκάστηκε λοιπόν για να το πάρη να πλη-

ρώση αυτός το γραμματόσημο και το άνάλογο πρόστιμο. Όταν τόν άνοιξε περιμένοντας να διαβάση ποιός ξέρει ποιά σπουδαία είδηση, δεν είδε γραμμένα παρά αυτά τα λόγια: «Είμαι καλά. Σε άσπάζομαι ο φίλος σου...».

Δυσχερستهθείς ο Σέφελ διά το μεγάλο πρόστιμο πού πλήρωσε διά τόσες όλίγες λέξεις, αποφάσισε να τόν έκδικηθώ κατά έντελώς πρωτότυπο τρόπο:

Πήρε μιά πολύ μεγάλη πέτρα την έκλεισε μέσα σ' ένα κιβώτιο και την έστειλε άπλήρωτη στον φίλο του.

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

HEIDI H. FREYBE

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

προσοχή. Πόση όμως ήταε ή έκπληξή του όταν είδε μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν μέσα σ' αυτό βρήκε μιά μεγάλη κοτρώνα κι' ένα σημείωμα του Σέφελ πού έγραφε: «Όταν πληροφορήθηκα ότι είσαι καλά, μου βγήκε αυτή ή πέτρα άμέσως από τόν στήθος».

Όταν αυτός είδοποιήθηκε για την άφιξη του κιβωτίου νομίζοντας ότι αυτό περιέχει κανένα πολύτιμο δώρο πλήρωσε μ' εύχαρίστηση όλα τα ναύλα, τόν πήρε σπίτι του και τόν άνοιξε με

Και προτού να μπορέση να της άπαντήση ή Σιβύλλη, πήδησε στο αυτοκίνητο και εξαφανίστηκε.

Όταν έφθασε στη Νίκαια, πήγε στο χώλλ του ξενοδοχείου, όπου ήξερε ότι περίμενε ο Φράνκ τη Σιβύλλη.

—Σύ; της είπε.

—Ναί.

—Τί θέλεις εδώ;

—Ήθελα να σου πώ μονάχα, ότι δεν πρέπει να περιμένης τη Σιβύλλη. Θα περάση τη νύχτα της άπόψε άπάνω στο Κ.

Την κύτταζε έμβρόντητος. Έπειτα την άπειλήσε.

—Αριέττα!

—Ναί, έγω τόν έκαμα αυτό κι' ήρθα να σου τόν πώ. Τώρα μπορείς να πάρης ένα ταξί και να πās να την φέρης.

—Και βέβαια όχι πάω.

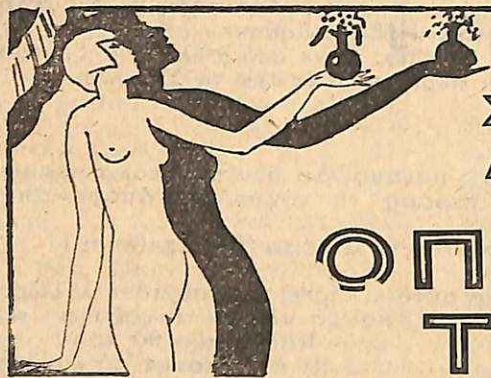
—Κι' όταν κάνης τόν καθήκο σου σαν τζέντλεμαν, τότε...

—Ε, τότε;

—Φράνκ, αγαπάς τη Σιβύλλη;

—Όρμησε άπάνω του και τοίπιωσε τόν κεφάλι με τα χέρια της.

—Δεν πρέπει να μου θυμώσης, τού είπε. Αυτός ο άρραβώνας ήταν άναξιοπρέπεια από μέρος σου. Μολόγησέ το Φράνκ. Σε ξέρω γώ. Αν την αγαπούσες, δεν θάμενες τρεις βδομάδες μαζί μου στη Νίκαια. Αγαπάς τη Σιβύλλη;... Και τώρα τόκαμα αυτό για να τη φοβίσω. Ξέρει και τις σχέσεις μας ξέρει

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Μ. ΠΙΤΙΓΚΡΙΑΛΙ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΙ' ΟΤΕΛΕΥ- ΤΑΙΟΣ ΝΤΑΡΙΟ

Ολόγυμνη, με το παρθενικό κορμί της χυτό, αγέρωχο, υπέρκαλλο, ή Πακίττα, κάνει μια ένοχη αυτοκριτική της όμορφιάς της, μπροστά στην όμη ειλικρίνεια του καθρέφτη. Κρατώντας στο δεξί της χέρι το βαζάκι με το λουλούδι, που της πρόσφερε χθές ο Ντάριο, καμαρώνει το έξαισιο θέαμα του έαυτού της, προσπαθώντας να το δει σαν ξένο, κι' έτσι σαν πιδ ένδιαφέρον, όχι με τα δικά της μάτια, που το θαυμάζουν ψυχρά κι' αδιάφορα, μά με τα μάτια του Ντάριο· με τα μάτια που κρυσταλλιάζουν από πόθο και σπιθίζουν από λαγνεία, όταν μαντεύουν τα κρυμμένα κάλλη της.

Η Πακίττα δεν ξέρεi τον έρωτα. Μ' όλα τα είκοσιέξη χρόνια της, μ' όλη τη σπάνια καλλονή της, ποτέ δεν έκανε τη γνωριμία του, ποτέ δεν ένοιωσε το μαγικό παλμό της καρδιάς. Τόν άκουει, τόν διαβάζει, τόν αίσθάνεται να φτερουγίζει τριγύρω της, ανάμεσα στους άλλους, σαν έναν άσυλλόγιστο κι' επικίνδυνο άγνωστο, που δεν τόχει για τίποτε να σου τοιάσπ· την πιδ τραγική φάρσα στη ζωή σου.

Η Πακίττα, μ' όλα της τα είκοσιέξη χρόνια, τόν φοβάται τόν έρωτα. Τό κορμί της λυγίζει σ' ένα κουρασμένο τέντωμα πρὸς τα πίσω, κι' οί δυο καλοσηματισμένοι καρποί του στήθους της ραμφίζουν τόν άέρα. Είναι όμορφη. Κι' αυτό την τρομάζει πιδ πολύ. Στη θέα του γυμνού κορμιού της, βρίσκει χωρίς κόπο την έξήγηση που μια άλλη ίσως να μην κατάφερα ν' ανακαλύψη: Νά λοιπόν γιατί άρέση, να γιατί την έρωτεύονται οί νέοι και την πνίγουν οί ματιές και τη χαλίζουν τα γλυκόλογα.

Μπορεί να καυχηθῇ, ωστόσο, πὸς ποτέ της δεν φιλήθηκε. Κουταμάρα; Ίσως. Μά ή Πακίττα έχει άλλες απαιτήσεις, απ' τόν έρωτα. Κι' αν θαυμάζει το σώμα της, με την άνομολόγητη σκέψη, πὸς θα τό χαρή μια μέρα ο καλός της, έχει τόση ποίηση και τόση άγνη πίστη ή σκέψη της αυτή, πὸς να θυσιά ασύλληπτη, μπρὸς στο γκρεμισμένο βωμό του Έρωτα, που σπάνια πιδ τόν λιβανίζουν οί σύγχρονοι πιστοί του.

Η Πακίττα έζησε ως τα σήμερα με συντροφιά τόν έαυτό της. Δειλιά, πνιγμένη στην πιδ άθλια ρουτίνα ή ζωή της. Απ' όταν έχασε τούς δικούς της—χρόνια πρὶν—άρχισε να δουλεύει, δου-

λειά και σπίτι. Έτσι κυλούσε ή μέρα της. Καί τη νύχτα διάβασμα· διάβασμα πολύ, που την ανακούφιζε, της τόνωνε τό κουρασμένο ήθικό της, της έδινε τη λήθη και τη δύσμη ν' άντέχει, να έλπιζε, να περιμένη...

Την πρόσεχαν οί νέοι. Την κυνηγούσαν έπίμονα, πεισματικά, μέρες μήνες, χρόνια μερικοί, ώπου στο τέλος, τούς απέλπιζε ή δύσπιστη παγερή της στάση. Για όλους ήταν ή ίδια ψυχρή, άκλόνητη, αδιάφορη, λές κι' είχε κάπου δώσει την καρδιά της. Τι περιμένε; Δέ θα μπορούσε βέβαια ν' άπαντήσει σ' αυτό. Μά πίστευε πὸς κάτι περιμένε, κάτι, που κι' αν θ' άργούσε να χαρχόταν. Ω! ήταν βέβαιη γι' αυτό. Και να πὸς ήρθε. Ο Ντάριο, ο λεπτός, ώχροξανθος ζωγράφος, που γνώρισε τυχαία στο σπίτι του Νταβίνι, τού γέρου ποιητή, που πήγαινε κάθε τόσο να τόν δει και να δανειστή κανένα καινούργιο βιβλίο, — ήταν εκείνος, ο κάποιος, ο Άγνωστος, άγαπημένος, που περμένε...

Ο Ντάριο, θά την περιμένη άπόψε στην πόρτα, μόλις τελειώση τό γραφείο. Έχει τόση συγκίνηση που δέ μπορεί να δουλέψῃ. Κυτάζει ίκετευτικά τό μεγάλο ρολόι του τοίχου, που γυρίζει τούς δείκτες του άσυκίνητο, ένεπηρεάστο, πιδ άργά και πιδ κουρασμένα από πάντα.

Η Πακίττα νοιώθει την καρδιά της να της συγκλονίζει τό είναι, και τό κορμί της να καίη όλόκληρο, από μια πρωτόνοστη συγκίνηση.

Σέ λίγο βρίσκεται στο δρόμο. Την περιμένη, Ναι, κι' εκείνος δεν έβλεπε την ώρα. Χωρίς περιστροφές της μιλεί για την άγάπη του. Δεν είναι δειλός. Έχει την τόλμη τ' ανθρώπου που ξέρεi και πιστεύει σ' ό,τι λέει. Τίποτε τό ψεύτικο. Τίποτε τό ταπεινό. Έτσι τόν

στο δάσος... Τι όμορφα λόγια... Τι έκφραστικές βουβές στιγμές... Και πόσο γλυκό, τι άξέχαστο τό μοναδικό φιλή που της φλογίζει για ώρες τα χείλη... Η Πακίττα είναι εύτυχημένη...

Η Πακίττα είναι δυστυχισμένη... μ' όλα τα τριαντάξῃ της χρόνια δέ γνώρισε, όπως ήθελε, τόν έρωτα. Πόσες πλάνες έδω και δέκα χρόνια... Πόσοι Ντάριο τιποτένιοι και πρόδοχοι δέ ρούφηξαν τό λαγνή της ήδονής απ' τ' άνύποπτο παρθενικό της στόμα... Κι' εκείνος, ο Κάποιος, ο Άγνωστος άγαπημένος, που περιμένε, δεν ήρθε άκόμα... Η Πακίττα πιδ δεν είναι δύσπιστη. Δίνεται σ' όλους μ' εύκολία, φοβάται μήπως δώσει τόν Έκείνο της, και τόν χάση για πάντα...

Κι' ο κάθε Ντάριο που γνωρίζει και μιλεί μαζί του για τόν έρωτα, της φαίνεται πὸς είναι... Και περνά μαζί του γλυκές ώρες, και κάνει άτέλειωτα όνειρα. Η Πακίττα είναι τότε εύτυχημένη... Ώσου...

Η Πακίττα δεν είναι πιδ, ούτ' εύτυχημένη ούτε δυστυχισμένη. Η Πακίττα γελάει πικρά με τα περασμένα. Τώρα, στα σαραντάξῃ της χρόνια τόν γνώρισε τόν έρωτα. Τώρα νοιώθει τις χαρές που της έδωσε, τις άξέχαστες ώρες, τις στιγμές τις άτίμητες... Όμορφες κι' οί Πλάνες, όμορφες κι' οί Έλπίδες, και γλυκές οί Χίμαιρες... Άς μπορούσε να ξαναρχισή!...

Άς μπορούσε, κι' άς μην έρχόταν ποτέ Έκείνος, ο Κάποιος, ο Άγνωστος άγαπημένος, που περιμένε...

Μά είναι πιδ τόσο άργά!... Ο τελευταίος Ντάριο, έφυγε πρὶν πέντε χρόνια...

Κι' όπως τα χρόνια περνούν γοργά, και στο πέρασμά τους άφίνουν βαθειά τα ίχνη τους στα αλλιά της, που άσπρίζουνε κάθε μέρα περισσότερο, και κάνουν τα ρόδα του προσώπου της να χλωμαίζουν, και τ' αγαλματένιο κορμί της να λυγίζει, ή μοναξιά της γίνεται άφόρητη. Η θλίψη άγκαλιάζει σφιχτότερα την ψυχή της. Η Πακίττα είναι τώρα πιδ δυστυχισμένη από κάθε άλλη φορά...

Τότε, ή δροσερή νειότη της, ή ασύγκριτη όμορφιά της, της έπέτρεπε να έλπιζε σ' έναν άληθινό έρωτα, όπως από παιδιούλα τόν όνειρευότανε. Τώρα...

ΜΑΡΙΟ ΠΙΤΙΓΚΡΙΑΛΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΗ
ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΟΣΤΑΝ

ΕΝΑ ΚΑΡΝΕ ΤΟΥ ΣΥΓ- ΓΡΑΦΕΩΣ Μ.ΝΤ.

Στο ταξί, που πήρα σήμερα τό πρωί έξω απ' τό Καί.Ντ.' Όροσί, βρήκα ένα χαρτοφύλακα. Δεν ξέρω, από ποιά άπρεπέστατη περιέργεια κινήθηκα κι' άντι να τόν παραδώσω στο σωφφέρ τόν πήρα σοβαρά — σοβαρά μαζί μου όταν κατέβηκα στο σπίτι μου. Μά δέ μετανιώνω γι' αυτό. Τις μετοχές και τ' άλλα χαρτιά, που βρήκα, μέσα τα έπέστρεψα μαζί με τό χαρτοφύλακα σ' εκείνον που άνήκαν. Άλλά τό «καρνέ» του—τό συγγραφικό «καρνέ» του κοσμοπολίτη μυθιστοριογράφου κ. Μ. Ντ.—τό κράτησα, σαν κάτι πολύτιμο, που ωστόσο δεν είχε άγοραία αξία κι' έτσι ο κ. Μ. Ντ. δέ θα μπορούσε να με διώξη ποινικά γι' αυτό. Άλλά τυχαίνει να γράφω κι' εγώ μυθιστορήματα! Ο κ. Μ. Ντ. μπορεί αύριο να μου πῇ, πὸς έχρησιμοποιήσα τις σημειώσεις του! Ω! αυτό δέ θα μ' άρεσε διόλου. Και για να προφυλάξω και τούς δυο μας, από μια άνεπιθύμητη περιπέτεια, που θάταν ίσως κι' επιζήμια ρεκλάμα, δημοσιεύω σήμερα τό καρνέ του μοντέρνου συναδέλφου μου, που έχει άκριβώς έτσι:

«11 Ιανουαρίου. Βιέννη. Καμπάρε (δυσανάνωστο). Οί νέγκροι, που κάνουνε κέφι κατά παραγγελία. Ένας Εύρωπαίος πιανίστας, που να τόν πώ άσπρη μυϊά μέσα στο μαύρο γάλα. Ο σαξοφωνίστας φαίνεται σαν έμπορος χαράς, πὸς έχει κεσάτια. Η παρέα με τις κόκοτες. Έκείνη ή ψηλή—άδύνατη, μοιάζει σαν μακιγιαρισμένη φυλατίσις. Ο κοντός Έγγλέζος, που υπογράφει τσέκ με τό κραγιόνι των χειλιών της, να μῇ στο διήγημά Τραίνα, χώλλ και κοκτέιλ.

Στό ίδιο να μῇ και ή Ρωσίδα πριγκίπισσα, που έκανε «κονομασιόν» και μῇ διηγήθηκε μ' αληθοφάνεια τέσσερες ψευτικές ιστορίες για δικές της, για να μου δείξῃ πὸς ξέρεi τό έπαγγελμά της, πὸς πολύ καλά.

Τέσσερες άράδες περιέχουν ένα λομό και μια διεύθυνση Βιεννέζου ψυχιάτρου).

«14 Ιανουαρίου. Απόψε ήρθαμε με τό όόκτορα Υ. Νά τονίσω τη μανία του, να βλέπει τό πάντα με τό μάτι του γιατρού. Μου είπε πὸς ή Ρωσίδα, έχει πάθει από άνίατη διάφορία, δηλαδή άποκτήνωση, που, την άποδίδει στην άηδία, που αισθανόταν όταν έξασκούσε από ανάγκη ή έπαγγελματίας κοίτας. Η γυναίκα κῆ μπορεί αύριο

να τρελλαθῇ άξαφνα, αλλά μόνον αν αλλάξῃ ζωή και περιβάλλον. Δηλαδή αν κάποιος την γνωρίσει έδω μέσα, την άγαπήσει, και την παντρευτῇ, ένω θα είναι μαζί του εύτυχισμένη φαινομενικά, μπορεί μια νύχτα να τόν σκοτώση άπάνω στην έκρηξη των νεύρων της, γιατί οί έρωτικές του έδηλώσεις είναι δυνατόν να της θυμίσουν μιάν άπαίσια νύχτα, που πέρασε άλλοτε μ' έναν κτηνώδη τύπο.

(Ο γιατρός μου είπε κι' άλλα, πολύ ένδιαφέροντα, άπάνω σ' αυτό. Για θυμῶν να τόν ξαναρωτήσω.) Όταν τόν έρώτησα για την κοκαίνομανή Γαλλίδα που καθόταν μόνη της, ώρες όλόκληρες, στο άκρινό τραπέζακι του βάθους, μ' άπάντησε πὸς βρίσκεται στίς ώρες που τό ναρκωτικό δεν μπορεί πιδ να έπιδράση στο νευρικό της σύστημα γιατί έχει πάρει μεγάλη ποσότητα. Η κοκαίνη φέρνει την υπερδιέγερση του νευρικού συστήματος και τὸ μυαλό στίς πρώτες ώρες. (Ώστε αρχίζει ή δύσπνοια και τα μέλη είναι δύσκαμπτα. Λεπταίνει άκόμα την όραση και την άκοή. Γι' αυτό ή Γαλλίδα ταραζόταν στον παραμικρότερο ήχο. Άκόμα φέρνει ένα άδικαιολόγητο συναίσθημα φόβου. Όποιος έχει πάρει κοκαίνη, δεν μπορεί να καταπιῇ, γιατί ο λαϊμός του έχει νεκρωθῇ. Αυτό μπορώ να τό χρησιμοποίησω ώραιότατα κι' ως κομικό στοιχείο: Μιά κοσμική δεσποινίς, νάχη πάρει κοκαίνη κι' ή μαμά της να έπιμένει να φάη κ.τ.λ.

Νά μη ξεχάσω τό γκαρσόνι, που μεταφέρει έρωτικές προτάσεις μέσα στον κατάλογο των πιστών και βάζει ένα 15 ολό στο λογαριασμό, χωρίς να τό γράψῃ, λέγοντας με ήλιό χαμόγελο: —Τά ταχυδρομικά!

Ο καταχραστής τραπέζιτης που βγήκε έπί έγγυήσει κι' είναι μαζί με

τη γυναίκα του και τούς δυο πρώην συζύγους της, που ο ένας είναι και ο καινούργιος έραστής της. Αυτή ή εικόνα είναι περίφημη και μπορεί να γραφῇ πὸς ο τρίτος σύζυγος περιμένει κι' αυτός τη σειρά του για να γίνῃ έραστής. Η δεσποινίς, που πουλάει πορκαί διανέμει κρυφά σόκιν φωτογραφίες, πὸς έχουν από πίσω μια ύποπτη διεύθυνση και την άγγελία: «Γράψατε Ρ. Ρ. Ο. Κ. Α. Π. έσωκλειόντες δέκα πέντε μάρκα και θά σάς σταλή όλόκληρος σείρα και τηλεφωνικός κατάλογος των ώραιότερων και πιδ χαριτωμένων γυναικών. Νά τὸ γράψω κι' ύστερα να πάρω στο τηλέφωνο τά νούμερα. Ο γιατρός μου δείχνει τό Στόλτς, παρέα με τόν έκδότη του, και με πληροφορεί πὸς ο συνθέτης είναι τρομερά μισογύνης και δεν παραδέχεται πὸς, ένας άνθρωπος, άληθινά αίσθηματικός μπορεί να δώση κάτι απ' τόν έαυτό του σ' ένα απ' αυτά τα «μαστοφόρα πολυτελείας». (Όραία έκφραση).

Μπαίνει ο τέως Κρόνπριντς, με μια πριγκίπισσα, ήδη μοδιότρα, που διατηρεί και «οίκον γυναικών». Νά δώσω μια εικόνα του ξεπεσμού της παλιάς άριστοκρατίας και να περιγράψω τολμηρά μια σκηνή, στο άτελεί της μοδιότρας-πριγκίπισσας. (Μιά σελίδα είναι άφιερωμένη σε ραντεβού για ύποθέσεις κι' έπειτα).

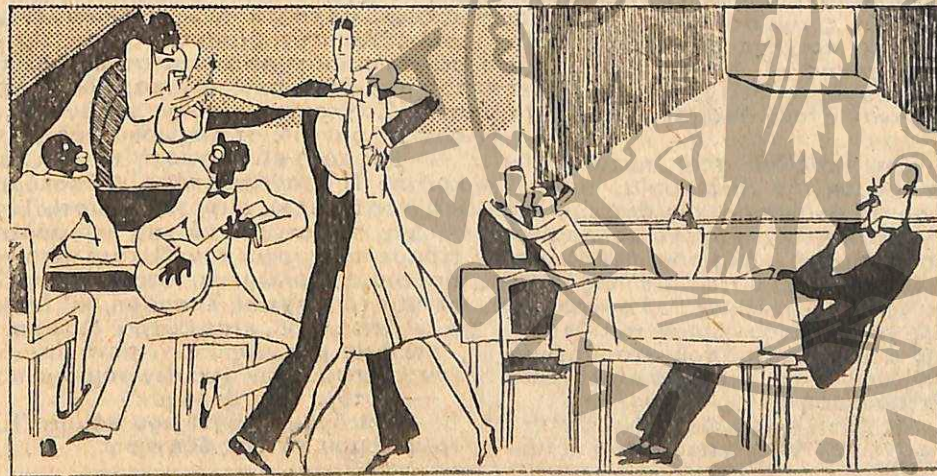
19 Ιαν. Ο τηλεφωνικός κατάλογος «των ώραιότερων γυναικών» έχει σαραντάξῃ, διεύθυνσεις με μόνο τ' αρχικά, την ήλικία και τούς τίτλους: 12469 —Α. Ρ. Πριγκίπισσα διαζευγμένη. 30 έτών. 16803 Κ. Λ. χήρα μεγάλου καλλιτέχνη. 37 χρονών. Δύο κόρες κ.τ.λ. Ο πρώτος άριθμός μου άπάντησε ξερά: Έλάτε 12-1. Ο δεύτερος: Δεχόμαστε Πέμπτη άπόγευμα. Έλάτε να γίνουμε φίλοι κι' ο χρόνος θα έργασθῇ για τ' άλλα! (Παράξενη άπάντηση).

Τίτλοι 1) Τέσσαρες Βιεννέζικες νύχτες ή ώρες). 2) Τραίνα, χώλλ και κοκτέιλ (Βιέννη). 3) Ο,τι μούμινε απ' τη Βιέννη. (Δέκα διηγήματα).

Έδω τελειώνει ο κ. Μ. Ντ. Θά γράφε όπως φαίνεται από την τελευταία του φράση δέκα όλόκληρα διηγήματα μ' αυτές του τις «νότες».

Εγώ έγραφα μόνον ένα.

Άς με συγχωρήση. ΜΩΡΙΣ ΡΟΣΤΑΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΑΛΕΧΤΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ

Στις δέκα τὸ βράδυ, ὁ κόμης ντὲ Σαγκρέντα ἔφθασε στὴ λέσχη. Τὰ γκαρσόνια ἔτρεξαν πρόθυμα νὰ πάρουν τὸ μπα- στούνι του, τὸ καπέλλο του καὶ τὴ θαυμάσια γούνα του, ποὺ βγαίνοντας φανέρωνε τὴν ἄψογη λευκότητα μιᾶς δρο- σερῆς γκαρδένιας στὴ μπουτουνιέρα του, καὶ τὴν λεπτὴ πο- λυτέλεια τοῦ ντυσίματός του.

Ἡ εἰδηση τῆς οἰκονομικῆς καταστροφῆς του εἶχε πιά κυκλοφορήσει. Εἶχε σκορπίσει μὲ ἀφθαστὴ μεγαλοπρέπεια τὴν κολοσσιαία του περιουσία· καὶ τώρα ζοῦσε μὲ κάτι ἀ- σήμαντα ὑπολείμματα τοῦ παλίου τοῦ πλούτου. Τὰ γκαρ- σόνια, ποὺ ἔσκυβαν δουλικώτατα μπροστά του, γνώριζαν τὸ ναυάγιο, οὔτε τὸ παραμικρότερο ὅμως ἔχνος ἀσεβείας δὲν τάραζε τὸ ἄψυχο νερὸ τῶν ματιῶν τους. Ἐνας τέτοιος ἀφέντης! Εἶχε πετάξει τὰ λεφτά του ἀπ' τὸ παράθυρο, μὲ εὐγένεια καὶ μεγαλεῖο! Ἦτανε, ἄλλωστε, πραγματικὸς ἀρ- χοντας γνήσιος, ὅχι ἀπὸ κείνους τοὺς πωλονέζους κόντες, ποὺ τοὺς συντηροῦνε οἱ γυναῖκες, οὔτε τοὺς ἰταλοὺς μαρ- κήσιους, ποὺ στὸ τέλος κλέβουνε στὰ χαρτιά. Κρατοῦσε ἀπ' τὶς ἀρχαιότερες οἰκογένειες τῶν εὐγενῶν τῆς Ἰσπανίας καὶ τὰ ὀνόματα τῶν προγόνων του ἦτανε μέσα στὰ τραγοῦδια τῶν ἱρωϊκῶν θρύλλων.

Ὁ κόμης μπήκε στὴν αἴθουσα, μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, μὲ ὕφος περήφανο, χαίρειντας τοὺς φίλους του μ' ἓνα λεπτό κι' ἐλαφρὸ χαμόγελο.

Πλησίαζε τὰ σαράντα, ἦτανε ὅμως ἀκόμη «ὁ ὁμορφος Σαγκρέντα» ὅπως τὸν εἶχανε ἄλλοτε βαπτίσει οἱ πρωῒνές ἀμαζόνες. Ἐλάχιστες λευκὲς τρίχες στοὺς κροτάφους, μά- τια γιεμάτια φλόγα καὶ μεγαυχλία. Γι' αὐτὰ τὰ μάτια, οἱ φίλοι κι' οἱ φιληνάδες του, τὸν λέγανε Μαυριτανό.

Στὴ Λέσχη μιλοῦσανε γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Σαγγρέ- ντα μὲ μιὰ διακριτικὴ συμπάθεια. Ὁ καὶ μένος ὁ κόμης! Καὶ δὲν τοῦ ἔμενε πιά κανεῖς συγγενὴς νὰ κληρονομήσῃ. Ὅλα εἶχαν τελεωθῇ... Δεκαπέντε χρόνια ἀχαλίνωτης ζωῆς ρού- φηξαν ὁλόκληρη τὴν οἰκογενειακὴ του περιουσία. Ἡ ἐπαυ- λὴ του τῆς Ἀνταλουσίας, μὲ τὰ κοπάδια τῆς γελάδες καὶ τῆς φοράδες, εἶχαν ἀλλάξει ἰδιοκτῆτη, ἀφοῦ μόλις γνόρισαν τὸν ἀφέντη τους, ποὺ ἔλειπε πάντα στὸ Παρίσι. Ἐπειτα, ἓνα, ἓνα, περνοῦσανε σὲ ξένα χέρια τ' ἀπέραντα κτήμα- τὰ του τῆς Βαστίλλης, οἱ ρυζῶνες τῆς Βαλεντίας, οἱ μύλοι στὶς Βόρειες ἐπαρχίες, ὅλα τὰ πριγκηπικὰ κτήματα τῶν παλινῶν κόντες Σαγγρέντα, χωρὶς νὰ λογαριασμομε τῆς πλοῦσιες κληρονομίαι ἀπὸ διάφορες θέτες, γεροντοκόρες καὶ θρησκόληπτες, ποὺ πέθαναν στοὺς ἀπόμακρους προγο- νικοὺς πύργους τῶν.

Τὸ Παρίσι καὶ τὰ ραφινάτα ταξίδια του, καταβρόχθι- σαν μέσα σὲ λίγα χρόνια ἐκείνη τὴν περιουσία, ποὺ τὴν μάζεψαν αἰῶνες ὁλόκληροι. Ἡ ἀνάμνηση τῆς ἀγάπης δυὸ περιφήμων ἡθοποιῶν, τὸ νοσταλγικὸ χαμόγελο πολλῶν κυ- ριῶν τῆς ἀνώτατης ἀριστοκρατίας, ἡ φήμη του, ἡ πρόσκαι- ρη βέβαια καὶ τώρα πιά ξεχασμένη, ὕστερ' ἀπ' τὶς πατα- γῶδες μονομαχίες του, κι' ὁ φωτιστέφανος τοῦ ψυχραίου καὶ ριψοκίνδυνου παίκτη, ἡ γενικὴ ἀναγνώριση τοῦ ἱπποτι- σμοῦ του καὶ τῆς μεγάλης αὐστηρότητός του στὰ ζητήμα- τα τῆς τιμῆς, αὐτὰ ἔμεναν τώρα πιά στὸν «ὁμορφο Σαγ- γρέντα, ὕστερ' ἀπ' τὴν καταστροφὴ του.

Ζοῦσε μὲ χρέη. Ὁ κόσμος ἔλπιζε πῶς, ὅπως κι' ἄλλοτε, θὰ ξαναρχότανε στὴν ἐπιφάνεια. Ἀν' ἡ κατάσταση χειρο-

τέρευσέ, θάπερνε τὴν τελευταία ἀπόφαση. Δὲν θὰ αὐτοκτονοῦσε, ὅχι! Οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἶδους τοῦ σκοτώνονται μονάχα γιὰ χρέη τοῦ χαρ- τίου ἢ γιὰ χρέη τιμῆς. Ὅταν οἱ πιστωταὶ του θὰ τοῦ κλείναν τὴν κάσα τους τελειωτικά, ἢ ἂν ἔκαναν πῶς τὸν κυνηγοῦνε μὲ τὰ δικαστήρια ὁ κόμης ντὲ Σαγκρέντα. θὰ εἶχε τὸ θάρρος νάτραβηχτῇ ἀπ' τὴ γλυκεῖα ζωὴ τοῦ Παρισιῶ. θὰ πῆγαινε στὴ Λεγεῶνα τῶν Ξένων, στὴν Ἀμερικὴ, ἄγνωστος ἀνάμεσα σὲ ἀγνώ- στοιους.

Ἀπ' τὸ τελευταῖο του ταξίδι στὴν Ἰσπανία εἶχε γυ- ρίσει μαζί μὲ μιὰν ἐπαρχιωτοπούλα, ποὺ ἡ φλογερὴ καὶ πειθήνια τρυφεράδα τῆς ἦταν ἓνα μίγμα θαυμασμοῦ κι' ἀ- γάπης. Καὶ νά, τώρα ποὺ ἀντίκρυσε τὴν πραγματοποίη- ση τοῦ γλυκύτερου ὀνείρου του, τοῦ λείπαν πιά τὰ λεφτά! Ὁ ἔρωτας μῆθε μέσα στὸ σπίτι του μαζί μὲ τὴ δυστυχία! Ὁ Σαγκρέντα ἀγωνιζότανε τώρα νὰ συγκρατήσῃ τὸ μεγα- λεῖο καὶ τὴν ἐμφάνισή του σπιτιοῦ του. Ζοῦσε πάντα στὸ μέγαρο, χωρὶς νὰ λιγοστήσῃ τὰ ἐξοδα του, ἔκανε στὴν φι- ληνάδα του πλούσια δῶρα, ὅπως στὶς ἐρωμένες του τοῦ καλοῦ καιροῦ, καὶ δοκίμαζε μιὰν ἱκανοποίησι, σχεδὸν πα- τρική, μπροστὰ στὴν παιδικὴ ἔκπληξη καὶ τὴ χαρὰ τῆς ἀ- νυπόκριτης νέας, ποὺ τὴν παραζάλισε ὅλη ἐκείνη ἡ πολυ- τέλεια.

Ὁ Σαγκρέντα ὅλο καὶ βούλιαζε... μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, εὐχαριστημένος ἀπὸ κείνο τὸ θελκτικὸ ὄνειρο, τὸ τε- λευταῖο τῆς ζωῆς του, ποὺ κρατοῦσε ὥστόσο ἀκόμα. Ἡ τύχη, ποὺ τελευταῖα τοῦ φέρθηκε σὰν μητριὰ, φαινότανε τώρα νὰ τὸν βοηθῇ, σὰν νὰ συγκινήθηκε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴ νέα του ζωὴ. Κάθε βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ τὸ δείπνο στὸ πολυ- τελέστατο ρεστωρὰν, μαζί μὲ τὴ φίλη του, τὴν ἄφινε στὸ θέατρο καὶ κείνος πῆγαινε στὴ λέσχη, στὸ μοναδικὸ μέρος ποὺ τὸν περίμενε ἡ τύχη.

Ἐκεῖ, δὲν ἔπαιζε χονδρὸ παιχνίδι, ἀπλὲς παρτίδες ἑκαρ- τὲ μὲ στενοὺς φίλους. Μόλις ὁ κόμης ἔπιανε τὰ χαρτιά στὸ χέρι, ἡ τύχη φαινότανε σὰ νὰ κάθεται πλάι του. Κι' οἱ φί- λοι του, θαρρεῖς ἀπὸ πείσμα, τὸν καλοῦσανε κάθε βράδυ νὰ παίξουν. Δὲν κέρδιζε βέβαια σπουδαία ποσά, δέκα-εἴκο- σι ναπολεόνια, κάποτε καὶ σαράντα, ἔτσι ὅμως μποροῦσε νὰ ἑπαρκῇ στὰ ἐξοδα τῆς ἡγεμονικῆς ζωῆς ποὺ ἐξακολου-θοῦσε καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ στὴ φίλη του τὴν ἀνεση. Ἐπειτα ἄρχισε κι' ὁ ἴδιος ν' ἀνακτᾷ τὴν πεπλοῖσθη ποὺ εἶχε πάντα στὸν ἑαυτὸ του. Ξέρεις καμμιά φορά, τί μᾶς φυλάει τὸ μέλλον...

Βλέποντας σὲ μιὰν αἴθουσα τῆς λέσχης τὸν ὑποκόμη ντὲ Τρεμσιέρ, ὁ ντὲ Σαγκρέντα χαμογέλασε μὲ φιλικὴ προκλη- τικότητα:

—Κάνουμε μιὰ παρτίδα;
—Ὅπως θέλετε, ἀγαπητέ μου κόμη.
—Ὅχι μεγάλα πράγματα, γιατί εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ σὰς κερδίσω...

Ἡ παρτίδα ἄρχισε ἀμέσως κι' ἡ τύχη φάνηκε καὶ πάλι πιστὴ στὸν Σαγκρέντα, ποὺ κέρδιζε διαρκῶς, ἂν καὶ δὲν ἔπαιζε διόλου προσεχτικά. Ἀν' ὅμως τὸ παιχνίδι του ἦταν ἀπρόσεχτο, τοῦ ἀντιπάλου δὲν πῆγαινε πίσω. Ὁ κόμης εἶχε μαζέψῃ μπροστὰ του ὡς εἰκοσιπέντε ναπολεόνια ὅταν κά- ποιος γνωστός, διασκεδάζοντας τὴν ἀνία του ἀπὸ σάλα σὲ σάλα, σταμάτησε κοντὰ στοὺς δύο παίκτες παρακολουθών- τας μ' ἐνδιαφέρον τὴν παρτίδα. Στὴν ἀρχὴ στάθηκε κοντὰ στὸν Σαγκρέντα, ὕστερα πῆγε πίσω ἀπ' τὸν ὑποκόμη, ποὺ φάνηκε φανερά στενοχωρημένος γι' αὐτὸ.

—Μὰ αὐτὸ εἶναι σωστὴ τρέλλα! φώναξε ἀξαφνα ὁ ἀδιά- κριτος. Τί ἐπάθατε ἀπόψε, κ. ὑποκόμη; Σκαρτάρεστε τὰ ἀτοῦ καὶ κρατᾶτε τὸ χειρότερο χαρτί. Τί ἀνοησία!...

Δὲν πρόφτασε νὰ πῇ περισσότερα. Ὁ Σαγκρέντα κα- τέβασε τὰ χαρτιά του. Ἦτανε κίτρινος, σὰν πτώμα. Τὰ μά- τια του, γουρλωμένα, καρφώθηκαν ἀπάνω στὸν ὑποκόμη, μὲ μιὰ τρομαχτικὴ ἔκφραση, κι' ἔπειτα σηκώθηκε:

—Κατάλαβα, εἶπε ψυχρά. Μοῦ ἐπιτρέπετε ν' ἀποσυρθῶ... Καὶ μὲ μιὰ νευρικὴ χειρονομία, σκούνησε πρὸς τὸ φίλο του τὸ σωρὸ τῶν χρυσῶν νομισμάτων.

—Αὐτά... σὰς ἀνήκουν!
—Μὰ ὅχι, ἀγαπητέ μου κόμη... Ἐλα, Σαγκρέντα!... Ἐπι- τρέψτε μοι νὰ σὰς ἐξηγήσω...

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ ΑΡΧΟΝΤΑΣ

—Περὶ τὸν, κύριε! Τώρα πιά σὰς κατάλαβα!.. Μέσα στὰ μάτια του φάνηκε ἡ φλόγα, ποὺ γνώριζαν οἱ φίλοι του, γιατί τὴν εἶχαν ἀντικρύ- σει τὶς στιγμὲς ποὺ, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ σύντομη λογομαχία ἢ μιὰ προσβλητικὴ λέξη, τὸν εἶχαν ἰδῇ νὰ σηκώνῃ τὸ γάντι του, μ' ἓνα κίνημα ἀπό- λυτης περιφρονησεως, σωστός Σαγκρέντα. Τώ- ρα ὅμως συγκρατήθηκε γρήγορα καὶ χαμογέ- λασε μὲ μιὰ γλυκύτητα, μὲ μιὰ ἔκφραση ποὺ προκαλοῦσε τὸ ρίγος:

—Σὰς εἶμαι ὑπόχρεος, ὑποκόμη!... Δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ αὐτὲς τὶς ἐκδουλεύσεις σας.. Σὰς εἶμαι εὐγνώμων...

Καὶ χαιρετώντας, σὰν ἀληθινὸς ἀρχοντας, ἀπομακρύν-θηκε μὲ τὸ ἴδιο ἐκείνο ὕφος, ποὺ εἶχε στὶς μέρες τοῦ με- γαλειτέρου πλούτου του.

Ἡ ψυχὴ του ὅμως σπαραζότανε. Ἡ σκέψη του θόλωνε. Ἐ- τρεμε σύγκορμος. Ἐνα τέτοιο κατάντημα ἦταν ὁ μεγαλεί- τερος ἐξευθελισμὸς ποὺ μπορούσε νὰ πάθῃ ἓνας Σαγκρέν- τα. Δάκρυα θόλωναν τὰ μάτια του. Τὸ θάρρος, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε νῶς τώρα ἀντιμετωπίσει τὴν καταστροφὴ του τὸν ἐγ- κατέλιπε. Τὰ πόδια του λύγιζαν. Τοῦ ρχότανε τρέλλα. Ὁ- στόσο ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του μηχανικά· χωρὶς σκο- πό, χωρὶς ὠρισμένη κατεύθυνση.

Μὲ τὸ γούνιο παλτὸ ξεκούμπωτο, πάνω ἀπ' τὸ φράκο του, ὁ κόμης ντὲ Σαγκρέντα προχωροῦσε στὴ λεωφόρο. Ὁ κόσμος ἔβγαινε ἀπ' τὰ θέατρα: τ' αὐτοκίνητα περνοῦσαν μὲ ὅλα τὰ φῶτα τους ἀναμένα, δίνοντας μιὰ γρήγορη φαν- τασμαγορία ἀπὸ πλούσια φτερά, ἀκριβὲς ἔξωμες τουαλέτες, καὶ διαμαντικά. Ὁ Ἰσπανὸς ἀριστοκράτης περπατοῦσε μὲ ἀντίθετη κατεύθυνση, βιαστικός, νὰ φτάσῃ, χωρὶς ὥστόσο νὰ ἔξερῃ ποῦ πηγαίνει, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει ποῦ βρίσκεται.

Στὸ νοῦ του στριφογύριζαν χίλιες σκέψεις. Ἡ προσβο- λὴ ποὺ τοῦ γινότανε τόσο καιρὸ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἦταν ἀπὸ κείνες ποὺ δὲν μπορούσε νὰ ξεπλύνῃ στὸ πεδίο τῆς τιμῆς. Ἡ ἀφορμὴ, ὅτι τὸν ἄφιναν νὰ κερδίσῃ στὰ χαρ- τὰ ἀπὸ σκοποῦ, δὲν μπορούσε νὰ τοῦ δώσῃ λαβὴ γιὰ μιὰ πρόσκληση σὲ μονομαχία. θὰ γινόταν ἔτσι καταγέλαστος σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὅτι ζοῦσε μὲ ἐλεημοσύνης, θάδινε τὸ ὄ- νομα τῶν Σαγκρέντα θέμα στὴν γενικὴ κακογλώσσα.

Τὰ χρέη γιὰ τὸν ξεπεσμένο ἀριστοκράτη δὲν ἦταν κάτι ἀτιμωτικό. Γινόταν μὲ ὅλη τὴν καλὴ πίστη νὰ πληρωθοῦν —μὲ τὸν τόκο τους μάλιστα— μιὰ μέρα. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ μπορούσε ποτέ νὰ τὸν μεμψῇ κανεῖς.

Νὰ κάνῃ χρέη, πᾶσι καλά. Τὰ χρέη δὲν ἀτιμᾶζουν ἓναν εὐγενῆ. Νὰ πάρῃ ὅμως ἐλεημοσύνη!... Στὶς πιὸ σκοτεινὲς ὥρες δὲν εἶχε ποτέ του ἀνατριχιάσει μὲ τὴν ἰδέα πῶς ἀν- τίκρυζε τὴν ἀδιαφορία τοῦ κόσμου, πῶς θὰ τὸν ἄφιναν οἱ φίλοι του, πῶς θὰ χανότανε μέσα στὰ κατώτερα κοινωνικὰ ὑποστρώματα. Νὰ προκαλέσῃ ὅμως τὸν οἶκτο!... Αὐτός!...

Αὐτὸ ἦταν τὸ χειρότερο, τὸ μεγαλειότερο κακό, ποὺ μπο- ροῦσε ποτέ νὰ φαντασθῇ νὰ τοῦ κάνῃ κι' ὁ χειρότερός του ἀκόμη ἐχθρός.

—Νὰ ἐλεήσουν αὐτὸν ἔτσι, μὲ τέτοιο τρόπο!.. Αὐτὸν ποὺ δὲν εἶχε λογαριάσει τὸ χρέμα ποτέ, ποὺ τῶς σκορπί- σαι μὲ τὶς χούφτες, ὅπως κανεῖς σκορπίζει στοὺς τέσσε- ρους ἀνέμους τὰ πιὸ ἀχρηστὰ κομπλεξόχαρτα... Καὶ ποιοί; Οἱ φίλοι του. Οἱ ἀνθρώποι μὲ τοὺς ὁποίους διασκεδάζον- τας εἶχε χαλάσει τόσο χρήμα σὲ μιὰ νυχτιά.

Στάθηκε καὶ, πιάνοντας τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χέ- ρια, προσπάθησε νὰ διώξῃ τὴ σκέψη αὐτὴ, ζήτησε νὰ πεί- σῃ τὸν ἑαυτὸ του, ὅτι ἴσως οἱ φίλοι του νὰ μὴ τοῦχαν κά- νει αὐτὸ τὸ κακό, ἢ χασούρα τους στὰ χαρτιά νὰ μὴ ἦταν σκόπημη ἀλλὰ πραγματικὰ τυχαία. Δὲν τὸ κατάρθωσε. Κούνησε τὸ κεφάλι μὲ θλίψη κι' ἐμείλισε:

—Μάταιη κωμωδία!... Οἱ στενοὶ του φίλοι, ποὺ τοῦ χαμο- γελοῦσαν ὅπως καὶ ἄλλοτε, εἶχαν καταλάβει τὴ φτώχεια του καὶ συνεννοήθηκαν νὰ τοῦ κάνουν ἐλεημοσύνη, ὁ κα- θένας μὲ τὴ σειρά του, τάχατε πῶς χάνουνε στὰ χαρτιά... Ἡ σκληρὴ ἀλήθεια ἦτανε γνωστὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς παλινῶς φίλους του, ἀκόμη κι' ἀπὸ τὰ γκαρσόνια τῆς λέσχης. Κι' αὐτός, ὁ δυστυχισμένος ἀνόητος, ἐξακολουθοῦσε νὰ πη- γαίνει μέσα στὸν κόσμο, μὲ τὸ παλὸ τοῦ ὕφος τοῦ ἀρ-

χοντα, κορδωμένος μ' ἐπισημότητα, μέσα στὰ πεθαμένα με- γαλεῖα του, σὰν τὸ πτώμα τοῦ Σίντ, πού, καὶ μετὰ τὸ θά- νατό του, εἶχε τὴν ἀξίωση νὰ κερδίσῃ τὶς μάχες, στυλῶ- μένο ἀπάνω στὸ πολεμικὸ του ἄλσος.

Αὐτὴ ἡ διαπίστωση τὸν ἔκανε νὰ σκεφτῇ γιὰ μιὰ ριζι- κώτερη λύση. Ἡ αὐτοκτονία θάταν ἓνα δεῖγμα δειλίας ποὺ κοντὰ στὴν ταπεινώσεσή του χάριζε ἐνὶ τῷ ὄνομα τῶν Σαγ- κρέντα αὐτὸ τὸ κατάντημά του, θὰ ρχότανε μὲ τὴν αὐτο- κτονία κι' ἡγελοιοποίησι. Ἀν' ἦταν ἔτσι αὐτὴ τὴν ἀνανδρία δὲ θὰ τὴν ἔκανε. Μ' ἂν ἦταν ὁ λυτρωμός; Σήκωσε ψηλά τὸ κεφάλι τώρα ἀποφασιστικά καὶ ψιθύρισε.

Ἀντίο, κόμη ντὲ Σαγκρέντα! Ὁ κληρονόμος τῶν διοι- κητῶν καὶ τῶν μεγιστάνων, μπορούσε νὰ νῆαι ἓνας ἀνώνυ- μος στρατιώτης στὴ Λεγεῶνα τῶν ἀπελπισμένων καὶ τῶν ληστῶν, μπορούσε νὰ νῆαι ἓνας τυχοδιώκτης στὶς παρθένες χῶρες τῆς Ἀμερικῆς καὶ νὰ σκοτώνη γιὰ νὰ ζῇ. Μποροῦσε ν' ἀντικρύσῃ τὸ ναυάγιο τοῦ δοξασιμένου τοῦ ὀνόματος, μπροστὰ σ' ἓνα δικαστήριο... Νὰ ζῇ ὅμως ἀπ' τὴν ἐλεημο- σύνη τῶν φίλων του!...

Ἀντίο κι' οἱ τελευταῖες του ὀνειροπολήσεις! Ὁ κόμης εἶχε ξεχάσει τὴ φίλη του, ποὺ τὸν περίμενε μέσα σ' ἓνα νυχτερινὸ ρεστωρὰν. Δὲν τὴν θυμώτανε πιά! Σὰν νὰ μὴ τὴν εἶχε ἰδῇ ποτέ, του, λίγες ὥρες πρὶν, εἶχε σβύσει γιὰ πάντα. Περπατοῦσε μονάχος, μαζί μὲ τὴν ἀτίμωσή του... ὅλο καὶ πιὸ γρήγορα, σὰν νάερε τώρα ποῦ πῆγαινε.

Μέσα στὴν ταραχὴ τοῦ, μουρμουρούζε εἰρωνικά, σὰν νὰ μιλοῦσε σὲ κάποιον, πλάι του:

—Σὰς εὐχαριστῶ θερμότατα! Σὰς εἶμαι ὑπόχρεος!

Κατὰ τὴν αὐγὴ δυὸ πυροβολισμοὶ συγκίνησαν τοὺς ἀν-θρώπους ποὺ κοιμώονταν σ' ἓνα ξενοδοχεῖο πλάι στὸ σταθμὸ τοῦ Σαιν-Λαζάρ, ἐν' ἀπὸ κείνα τὰ δυσώδυμα σπίτια ποὺ δίνουνε καταφύγιο στοὺς πρόχειρους ἐρώτες τοῦ δρέ-μου. Τὰ γκαρσόνια βρῆκανε, μέσα σ' ἓνα δωμάτιο, ἓναν ἀν-θρώπο μπρούμητο στὸ πτώμα, μὲ τὸ κρανίον σπασμένο, νε-κρό. Μόνον τὰ κατάμαυρα μάτια του, διατηροῦσαν ἀκόμα κάποια ἔκφραση ζωῆς. Δὲν φανέρωναν ὅμως διόλου τὴ γλυ- κειὰ ἀνάμνηση τῆς ἀγαπημένης του, ὅχι! Ἡ τελευταία του σκέψη, ποὺ τὴν διάκοψε ὁ θάνατος, ἦτανε γιὰ τὴν φίλη, τόσο τρομερὴ στὴ συμπάθειά της, γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔκανε ἓνας οἶκτος ἀδελφικός, χωρὶς ὅμως τὰ βαθύ- τερα ἐλαττήρια ποὺ θὰ τὸν ἀνέβριζαν ὡς τὸ βάθος μιᾶς ἀλη-θινῆς ἀνθρώπινης ἀγάπης.

Ο ΖΗΛΙΑΡΗΣ ΡΑΨΥΜΟΝΔΟΣ ΚΙ' Η ΖΙΛΜΠΕΡΤΗ

Σ' ένα τσαϊ μπριτζ στής κυρίας Μοννιέ, παληάς φίλης της οικογενείας του, ο Ραϋμόνδος Παρρέ είδε για πρώτη φορά την κυρία Ζιλμπέρτ. Και του κίνησε άμέσως το ενδιαφέρον του.

—Ποιά είναι αυτή ή ξανθή, νέα γυναίκα με το μαύρο φόρεμα, που κάθεται σιμά στο παράθυρο; ρώτησε την κυρία Μοννιέ.

—Η οικοδέσποινα, μιά καλοκαυμένη, πρόθυμη κυρία, που κρατιούνταν καλά, χωρίς βάψιμο και πούδρα, παρ' όλα τα έξηντα χρόνια της, έφριξε μιά γοργή ματιά προς το παράθυρο κι' είπε:

—Πώς; Δεν την είδατε ακόμα ποτέ; Έδω;...Είναι ή κυρία Ζιλμπέρτ Ριβιέρ...Κι' είναι πολύ θελκτική, δεν είναι έτσι;

—Ναί, θελκτική...τρυφερή και χαριτωμένη...με θαυμάσια χρυσά μαλλιά...κι' έχει ένα όνειρώδες μελαγχολικό βλέμμα...

—Πώς φαίνεσθε, που είσθε ποιητές! Άγαπητέ μου Ραϋμόνδε, θ' απομείνετε σ' όλη τη ζωή όνειροπόλος. Άλλα ή νέα γυναίκα έχει κάθε λόγο να φαίνεται τόσο μελαγχολική...Κι' αν την προσκαλώ τακτικά, το κάνω για να διασκεδάξη λιγάκι...

—Ατύχησε;

—Ναί, στάθηκε πολύ άτυχη παντρεύθηκε πρό ξηρών κάποιου Λεμαρταί...Υβ Λεμαρταί...Δεν τον γνώρισατε;

—Όχι. Άλλά ποῦ να τὸν εἶχα γνωρίσει;

—Δεν ξέρω βέβαια! Στὴ Μονμάρτη... ή κάπου αλλοῦ...

Ήταν ένας γλεντζές, ένας επιπόλαιος. Αυτό το μικρό κορίτσι τὸν αγάπησε, τὸν πήρε κι' άμέσως τὴν έκαμε τρομερά δυστυχισμένη. Από τὴν αρχή τοῦ γάμου έκανε τρομερές άπιστίες στὴ γυναίκα του. Έμενε βδομάδες έξω από τὸ σπίτι του ή τὴν έπερνε μαζί του τὴ νύχτα στὰ μπάρ και τὰ καμπαρέ, όπου αντάμωνε τὶς φίλες του... Ένα μέρος τὴς προίικας τὴς τόκαμε γυαλιά καρφιά... Έκείνη τὰ υπέφερε όλα γιατί τὸν αγαπούσε... Τέλος τὴς φέρθηκε τόσο πρόστυχα, ὡστε μιά μέρα πήρε δηλητήριο ν' αὐτοκτονήσῃ... Ναί, ναί, θέλησε νὰ φαρμακωθῇ... Τὴν πρόφθασαν ὁμως και τὴν έσωσαν... Άλλ' ὁ ἄνδρας τὴς έπωφελήθηκε τὴς εὐκαιρίας νὰ τὸ σκάσει...Κι' όταν έγινε καλά, ή καυμένη γυναίκα, δεν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ πάρῃ διαζύγιο...Αὐτὰ έγιναν ἔδω και δύο χρόνια τώρα...

Ο Ραϋμόνδος Παρρέ άκουσε αὐτὴ τὴν ἱστορία με ζωηρὴ συγκίνηση.

—Μὰ αὐτὴ ή ἱστορία εἶναι πολὺ θλιβερή, εἶπε...Θέλετε νὰ με παρουσιάσετε στὴ νέα κυρία;

—Πολὺ εὐχαρίστως. Κι' αὐτοῦ οὔτε ή Ζιλμπέρτη, οὔτε σεῖς παίζετε μπριτζ, μπορείτε νὰ κουβεντιάσετε.

Η κυρία Μοννιέ, ποῦ τὴς άρεσαν οἱ έρωτοδουλειές τῶν άλλων, παρατήρησε άμέσως, ὅτι ὁ Ραϋμόνδος, ποῦ ἦταν νέος, ὁμορφος κι' αξιοσπρεπής, ὅθαιαν ὁ καταλληλότερος νὰ παρηγορήσῃ τὴν άτυχὴ Ζιλμπέρτη και σύστησε τὸν ένα στὴν ἄλλη.

Ο Ραϋμόνδος κοπίασε αρκετὰ για νὰ μπορέσῃ ν' ἀρχίσῃ καπως ζωηρὴ κουβέντα μαζί τὴς. Τοῦ φαίνονταν ή νέα γυναίκα σὰν χαριτωμένο φοβισμένο πουλάκι. Στὴν αρχή, σ' ὅτι τὴς έλεγε γενικῶς, δεν τοῦ έδινε καμμιά ἀπάντηση...Σιγά-σιγά άρχισε νὰ δειχνῇ ενδιαφέρον στὴν ὁμιλία και τὴς βγῆκαν με τὸ τσιμπίδι λίγα λόγια ἀπὸ τὸ στόμα τὴς. "Υστερα φάνηκε θαρραλεώτερη κι' ὁ Ραϋμόνδος τὸλμησε νὰ ἐκφράσῃ μερικες προσωπικες γνώμες του, ποῦ τὴς ἐκίνησαν θαυμασμό και συμπάθεια...Και τότε δεν φάνηκε πιά διατακτικὴ ή Ζιλμπέρτη κι' άρχισε νὰ μιλῇ ανεπιφύλακτα. Ο Ραϋμόνδος τὴν εὗρισκε ὅλο και θελκτικώτερη

Κι' ὕστερα ἤπιαν τὸ τσαϊ τους σὰν καλοὶ σύντροφοι κι' ἀποχαιρετήθηκαν σὰν φίλοι...

Αὐτὴ ή φίλια σιγά-σιγά μεγάλωνε περισσότερο και δυνάμωνε πὸ πολὺ σὲ κάθε νέα τους συνάντηση, ποῦ τὴν περιέμενε ὁ Ραϋμόνδος με ζωηρὸ πόθο και καῦμό. Ο έρως του αὖξανε μέρα με τὴ μέρα και νόμιζε, ὅτι δεν ἦταν πιά κι' ή Ζιλμπέρτη ἀδιάφορη...Τὴν παραγαπούσε και τὴν ἐκτιμοῦσε...Δεν τολμοῦσε νὰ τὴς πῇ νὰ γίνῃ φίλη του, γιατί ἦταν βέβαιος ὅτι δεν θὰ δέχονταν και φοβοῦνταν μὴ χάσῃ τὴν πολὺτιμη ἐμπιστοσύνη τὴς. Τὴν παρακάλεσε, λοιπόν, νὰ γίνῃ γυναίκα του. Δίτασε στὴν ἀρχή, ὕστερα ὁμως δέχθηκε...

—Υστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ μετὰ ἀπὸ τὸ γάμο τους άρχισε ὁ Ραϋμόνδος, ποῦ αγαπούσε ἀπερίγραπτα τὴ γυναίκα του, νὰ νοιώθῃ τὰ πρῶτα ἴχνη τὴς ζήλειας.

Δεν εἶχε κανένα λόγο νὰ ζηλεύῃ τὸ παρόν ή Ζιλμπέρτη δεν πήγαινε πρόθυμα στὶς συναναστροφές, άφινε πολὺ σπάνια τὸ σπίτι τὴς, ἀρνιῶταν συχνὰ νὰ τὸν συνοδεύῃ όταν ἦταν ὑποχρεωμένος για τὶς ὑποθέσεις του νὰ βγαίνῃ έξω τὸ βράδυ ἀπὸ καρὸ σὲ καιρὸ.

Ο Ραϋμόνδος, ὡς τόσο, ζήλευε τὸ παρελθόν. Ζήλευε τὸν πρῶτο ἄνδρα τὴς γυναίκας του, ἐκείνο τὸν Λεμαρταί, ποῦ εἶχε κατακτήσει τὴ Ζιλμπέρτη, όταν ἦταν ακόμα σχεδὸν παιδί, ποῦ τὴν πήρε γυναίκα του... Πῶς τὸν εἶχε αγαπήσει... Ο Ραϋμόνδος δεν μποροῦσε νὰ λυτρωθῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Τὸν βασάνιζε, τὸν τυραννοῦσε...

Κι' ή ζήλεια του προχώρησε τόσο πολὺ, ὡστε ὁ Ραϋμόνδος παρ' ὅλη τὴ συνηθισμένη ἐπιφυλακτικότητά του, δεν μποροῦσε πιά νὰ κρατηθῇ και ρώτησε τὴ Ζιλμπέρτη: —Τὸν εἶχες αγαπήσει πολὺ βέβαια;... Πῶς τὸν εἶχες αγαπήσει;...Γιατί ἀνέχθηκες τόσο καιρὸ τὶς ἀηδίες του...

Διαμαρτύρονταν με ὑπεκφυγές, δειλῇ: —Μὰ εἰσαι τρελλός, λοιπόν; Άλλά εἰμαι εὐτυχισμένη μαζί σου!

Κι' ή ζωὴ αὐτὴ τὴς ζήλειας ἐξακολουθοῦσε. Μῆνες περνοῦσαν χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ λιγοστέψῃ ὁ πόνος του.

Ένα βράδυ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ φάῃ πάλι έξω με φίλους του για δουλειές. Η Ζιλμπέρτη ἦταν κουρασμένη και δεν θέλησε νὰ πᾶν μαζί του. Μετὰ τὸ γεῦμα παρεσυραν τὸ Ραϋμόνδο σ' ένα μπάρ. Δεν εὗρισκε καμμιά εὐχαρίστηση ἐκεῖ μέσα, σκέπτονταν τὴ Ζιλμπέρτη κι' ἤθελε τώρα νὰ φύγῃ.

—Νὰ τος, έρχεται!...Επὶ τέλους!...Θὰ χορέψουμε, έ; ἀκούστηκε "Ενας χονδρός, ἀκόμα νέος, ἄνδρας μῆκε στὸ μπάρ.

—Νάμαι, λοιπόν, γιατί τος μου! φώναξε με δυσκολία ἀπὸ τὸ μεθύσι του...Λοιπόν, γλεντοῦμε, έ;

Τρικλίζοντας πῆγε και κάθισε ἀνάμεσα στὶς τρεῖς γυναῖκες.

—Νὰ πιοῦμε...εἶπε.Κοκταίλς, έ; Κι' ὕστερα...ζήτω τὸ γλέντι.

Κύτταξε στὸ θεωρεῖο, ποῦ κάθονταν ὁ Ραϋμόνδος με τοὺς φίλους του και χαιρέθηκε με τὴ μεγαλόπρεπη χειρονομία μεθυσμένου.

—Ποιὸς εἶναι αὐτός; ρώτησε ὁ Ραϋμόνδος.

—Ο "Υβ Λεμαρταί...Ξερετε βέβαια...Άλλα σταμάτησαν άμέσως. Θυμήθηκαν, ὅτι ὁ "Υβ Λεμαρταί ἦταν ὁ πρῶτος ἄνδρας τὴς γυναίκας του...Ο Ραϋμόνδος Παρρέ ξαφνιάσθηκε.

Αὐτός ὁ χονδρός, με τὴν πρόστυχη φυσιογνωμία, ὁ μπεκρὴς ἦταν ὁ πρῶτος ἄνδρας τὴς Ζιλμπέρτης!...Γι' αὐτὸν τὴ ζήλευε; Ντράπηκε κι' ή ζήλεια έσβυσε ἀπ' τὴν ψυχὴ του άμέσως. Και ξαναβρῆκε τὴν εὐτυχία του.

FREDERIC BOUTÉT

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΧΑΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

Οι χοροὶ κι' οἱ μάσκες δεν με τραβοῦσαν ποτέ

Και δεν ξέρω κι' ἐγὼ γιατί δέχτηκα τὴν πρόσκληση τοῦ φίλου μου, τοῦ κ. Σέκκο, νὰ πάω στὴ γιορτὴ, ποῦ θάδινε σπῖτι του, τὸ τελευταῖο βράδυ τὴς ἀποκριᾶς. Ο μοναδικὸς λόγος ποῦ δέχτηκα, εἶναι βέβαια ή περιέργεια: "Ολοι οἱ καβαλλιέροι έπρεπε νὰ πάμε ντυμένοι ἀρλεκίνοι, νὰ μὴ βγάλουμε διόλου τὶς μάσκες και νὰ μὴ μιλήσουμε, οὔτε λέξη, οὔτε μεταξύ μας οὔτε και με τὶς ντάμες μας, ὅλη τὴ βραδιά. Ἀπὸ περιέργεια, λοιπόν, γι' αὐτὸ τὸ μοναδικὸ θέαμα, ντύθηκα ἀρλεκίνους και πῆγα.

Καθὼς δεν ἤμουν διόλου συνηθισμένος στὸ χορὸ, ή ζέστη κι' ή κούραση μοῦ φέρανε γρήγορα ἕναν δυνατό πονοκέφαλο, κρύος ἰδρώς με περέχυνε ὀλόκληρο κι' ἔτρεμα σύγκορμος, σὰν νὰ εἶχα δυνατὸ πυρετὸ. Ἀναγκάστηκα νὰ παρατήσω τὴν ὀδόξανθὴ ντάμα μου, ἤθελα νὰ φύγω ἀπὸ κεῖ μέσα. Αἰσθανόμουν τὸ κεφάλι μου ἄδειο, τὰ πόδια μου νὰ λυγίζουν, πονοῦσα παντοῦ. Καθὼς προχωροῦσα νὰ φύγω βρέθηκα ἀντίκρου σ' ἕναν πελώριο καθρέφτη, ποῦ ἔπαινε ὀλόκληρο σχεδὸν τὸν ένα τοῖχο τὴς ὀλόφωτης σάλας. Εἶδα ἐκεῖ μέσα ὅλους τοὺς βουβούς ἀρλεκίνους και τὶς ἀμίλητες ντάμες τους. Τότε μοῦ ἤρθε ή ἀνόητη, ἴσως, ἐπιθυμία νὰ δῶ και τὸν ἐαυτὸ μου, νὰ δῶ τι φιγούρα ἔκαμα ἐκεῖ μέσα, με τὸ εὐθυμο κοστούμι μου.

Κύτταξε λοιπόν... Ξανακύνταξα... ἔψαξα παντοῦ μέσα στὸν καθρέφτη. Μ' ἔπιασε τρομάρα... Ποῦ εἰμ' ἐγὼ λοιπόν, Θεέ μου; Ποιὸς εἰμαι; Ποιὸ εἶναι τὸ δικὸ μου τὸ κορμί ἀνάμεσα σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ ὅμοια σώματα; Δεν ὑπάρχω λοιπόν πια ἐγὼ; Ὅλοι τους εἶναι ὅμοιοι, και δεν μπορῶ νὰ βρῶ τὸν ἐαυτὸ μου!

Εκεῖ εἰμαι, με τὸ πρόσωπο πρὸς τὸν καθρέφτη... Εἶναι ὁμως και τόσοι ἄλλοι γυρισμένοι τὸ ἴδιο! Εἰμαι ψηλός, σχεδὸν ὅλοι ὁμως εἶναι ψηλοὶ κι' ἄδυνατοι σὰν και μενα! Κουνοῖμαι λιγάκι για ν' ἀναγνωρίσω τὸν ἐαυτὸ μου, ὅλοι τους ὁμως κουνοῦνται γύρω μου!

Ποῦ εἰμαι λοιπὸ ἐγὼ, μέσα σ' ὅλους αὐτοὺς; Ποῦ εἶναι τὸ ἐγὼ μου, ἀνάμεσα σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς σιωπηλοὺς ἔξω; Ὅλοι τους εἶναι ὅμοιοι, σὰν και μενα βέβαια. Θέλω ὁμως νὰ βρῶ τὸν ἐαυτὸ μου, νὰ τὸν ἴδω μαζί με τοὺς άλλους, μὰ ξεχωριστὸ ἀπὸ ὅλους! Θέλω νὰ ἴδω πῶς εἰμαι ἐγὼ! Εἰγὼ! Χάθηκε, ἔχασα τὸν ἐαυτὸ μου. Ποῦ εἰμαι; Μὰ ψάξουμε, πρέπει νὰ με βροῦνε:

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀγωνία, μὰ ζάλη, μὰ σκοτεινιά, σκέπασε τὰ μάτια μου, αἰσθάνθηκα πῶς πέφτω και μῆκα σὲ μιά κατάσταση ἀπόλυτης ἀναισθησίας. Αὐτὸ βάσταξε φαίνεται αρκετὰ.

Δεν μπορέσα νὰ μιλήσω και νὰ βλέπω πάλι, παρὰ τὴν τρίτη μέρα τὴς σαρακοστής. Βρέθηκα μέσα σὲ μιά μεγάλη, μακρὰ και ἄσπρη, αἰθουσα, πλαγιασμένος σ' ένα σιδερένιο κρεβάτι ἀνάμεσα σ' ἄλλα ὅμοια κρεβάτια, σὰν τὰ δικὰ μου, ἀπ' ὅπου βγαίνανε κάτι πρόσωπα λευκά και κίτρινα, σὰν τὸ δικὸ μου. Ἀρχισα και κεῖ νὰ ψάχνω νὰ βρῶ τὸν ἐαυτὸ μου: Στὰ πρῶτα μου ἀδύνατα λόγια ἔτρεξ' ἕνας γιατρός με ἄσπρη μπλούζα, με κύτταξε περιεργὰ και με ρώτησε τι ἔχω. Τοῦ ἐξήγησα με λίγες λέξεις, πῶς ἔχασα τὸν ἐαυτὸ μου μέσα σὲ μιά γιορτὴ κι' ἤθελα νὰ ξαναβρῶ τὸ γρηγορώτερο. Ο γιατρός, ὅπως συνηθίζουν ὅλοι τους, χαμογέλασε φιλικὰ και με συμβούλεψε νὰ ἡσυχάσω. Εἰγὼ ὁμως κατάλαβα πολὺ καλά πῶς δεν πίστεψε οὔτε λέξη ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶπα. Τὴν ἄλλη μέρα ἤρθανε κι' ἄλλοι για-

τροὶ, κι' ὅι τους συμφώνησαν πῶς ἔχασα τὸ λογικὸ μου. Οἱ ἡλίθιοι! Κάτι ἔχασα βέβαια, κάτι εἶχα χαμένο, ὅχι ὁμως τὸ λογικὸ μου. Αὐτὸ τὸ λογικὸ, δεν ἦτανε πια δικὸ μου, ἀφοῦ τὸ εἶχα βέβαια χάσει μαζί με τὸν ἐαυτὸ μου ὡστε ἦτανε, κάπου, ἀνέπαφο, και δεν μποροῦσα ἐγὼ νὰ εἶμαι τρελλός! Γι' αὐτὸ ἤμουν βέβαιος, ἀφοῦ καταλάβαινα στὴν ἐντέλεια ὅλα ὅσα ἔλεγαν οἱ γιατροί. Ὅχι, δεν ἤμουν τρελλός! Τίποτα ὁμως δεν μποροῦσε νὰ τοὺς πείσῃ ἐκείνους τοὺς ἡλίθιους.

Τότε λοιπόν; Τότε, ἀποφάσισα νὰ φύγω ἀπὸ κεῖ μέσα. Ὑστερ' ἀπὸ δύο μέρες, ἀνακατεῦτηκα με τὸ πλῆθος τῶν ἐπισκεπτῶν, ἔκλεψα τὰ πρῶτα ἀντρικά ροῦχα ποῦ βρέθηκαν μπροστὰ μου στὰ ντουλάπια τῶν ἀρρώστων. Τρέχω στὸ σπῖτι τοῦ Σέκκο. Γνώρισα καλά ὅλους τοὺς δρόμους, τὶς πλατεῖες, τὰ χτήρια, ὅλα. Ο ὑπηρέτης τοῦ κ. Σέκκο δεν με γνώρισε, τοῦ δῖνω μιά και τραβῶ κατ' εὐθείαν στὸ γραφεῖο. Ἦταν ἐκεῖ. Με γνώρισε άμέσως, με περιποιήθηκε πολὺ κι' άκουσε με μεγαλὴ σοβαρότητα τὴ διήγησή μου. Δεν εἶναι γιατρός κι' ἐτσι δεν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ ἐκπληξη για τὸ πάθήμα μου. Με γύρισε παντοῦ, σ' ὅλο τὸ σπῖτι, για νὰ βεβαιωθῶ πῶς δεν εἶχα μείνει ἐκεῖ μέσα ἀπ' τὴ βραδιά τὴς γιορτῆς. Κάπου ἄλλοι, λοιπόν, θὰ χάθηκαν. Άλλά ποῦ; Τοῦ ζήτησα τὶς διευθύνσεις ὅλων τῶν καλεσμένων τοῦ χοροῦ. Φάνηκε προθυμώτατος, μοῦ τὶς ἔδωσε ὅλες. Τὶ περιποητικὸς ἄνθρωπος! Και με παραβγαλε ὡς τὴν πόρτα.

Βγῆκα στὸ δρόμο, λοιπόν, κάπως παρηγορημένος, ὅχι ὁμως και ἱκανοποιημένος βέβαια. Ποῦ στὴν ὀργὴ εἶχα χωθῇ λοιπόν; Κανεῖς ἀπ' τοὺς καλεσμένους τοῦ Σέκκο δεν μπορέσε νὰ μοῦ ἀπὸ φανὴ χρήσιμος. Ὅλες τὶς άλλες μερες ἐξακολουθῶ νὰ ψάχνω Πῆγα παντοῦ, σὲ κάθε κέντρο, σ' ἐκκλησίες, σ' ἀνατομεῖο, χωρὶς νὰ βρῶ ή ν' ἀναγνωρίσω τὸν ἐαυτὸ μου πουθενά, σὲ κανένα πρόσωπο.

Πλησίαζε νὰ τελειώσῃ σχεδὸν ή σαρακοστή και γὼ δεν εἶχα βοῇ τὸν ἐαυτὸ μου. Και κάθε μέρα λιγοστευαν οἱ ἐλπιδες μου. Κόντευα νὰ τοῦ λείψῃ. Ἦ ἀωνία, ή ἀβυρσία μ' ἄλλαξαν ὅψη. Άλλοι με κοροῖδευαν, ἄλλοι πάλι με ρωτοῦσαν μ' ἐνδιαφέρον για τὴν ὑγεία μου. Δεν ἤμουν ὁμως ἀρρωστος. Ζητοῦσα τὸν ἐαυτὸ μου. Μιά μέρα διάβασα κατὰ τύχη, έξω ἀπ' τὴν ἱστονολογία, τὸν κατάλογο τῶν χαμένων ἀντικειμένων ποῦ βρῆκαν: ἔρτά κλειδιά με τὴν αὐτοσῖδα τους, ἕνα παλτὸ, ἕνα κοστούμι ἀρλεκίνου με μιά μαῦρη μάσκα κ.τ.λ.

Μιά ἀνατριχίλα ἔτρεξε σ' ὅλη μου τὴ ραχοκοκκαλιά. Τὸ κοστούμι μου! Τὸ πρῶτο σημάδι, ή πρώτη ἐνδειξη! Ἐτρεξα μέσα. Ἐδῶκα τὴν περιγραφή ποῦ μοῦ ἤντησαν, τὸ πῆρα κι' ἔφυγα. Μόλις ἔφτασα στὸ σπῖτι Θεέ μου πῶς ἔτρεχα στὸ δρόμο!—φόρεσα βιαστικὰ τὸ κοστούμι τοῦ ἀρλεκίνου, ἔβαλα και τὴ μαῦρη μου μάσκα κι' ἔτρεξα στὸ μεγάλο καθρέφτη Κύτταξε μέσα... Νά και! Ἦμουν ἐγὼ! Εἰμ' ἐγὼ! Εἶχα γραπῶτε ἐπὶ τέλους τὸν ἐαυτὸ μου, γερὰ, δυνατὰ. Γελοῦσα κι' ἔκλαιγα ἀπὸ εὐχαρίστηση. Χατέυδ' μου με τρυφερότητα. Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, ὁμως, δεν εἶχα πιά τὸ θάρρος νὰ γδυθῶ, κι' ἐτοί μενὰ πάντα στὸ σπῖτι μονάχος, ντυμένος με τὸ κοστούμι ἀρλεκίνου και με μαῦρη μάσκα στὸ πρόσωπο, για νάμαι βέβαιος πῶς δε θὰ ξαναχαθῶ.

ΤΖΟΒΑΝΙ ΠΑΠΙΝΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

1383

ΑΝ ΓΥΡΙΣΗ...

Ο Ιππότης ντὲ Ντρυώ, ντυμένος με τὴν κομψότατη στολή του, γεμάτος ἔδραση καὶ νεύματα, πῆγαινε καὶ σήμερα στὸ μέγαρο τῆς ἑξαδελφούλας του τῆς Νινόν. Τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ βέβαια. Μήπως δὲν πῆγαινε κάθε μέρα στὴς Νινόν; Μήπως κάθε μέρα δὲν τῆς χάριζε τὰδρουσερότερα λουλούδια τοῦ ἀπέραντου κήπου του; Καὶ κάθε μέρα δὲν περνοῦσε μαζί της, χρόνια τώρα, ἀπὸ μικρὸ παιδί, τίς πιδ εὐτυχισμένες ὥρες τῆς ἀνέφελης ζωῆς του; Σήμερα ὅμως πῆγαινε με τὴν συγκίνηση, τόσο σκεπτικὸς. Τὸ ὠραῖο του πρόσωπο ἔχει μιά ἀσυνήθιστη σοβαρότητα, πού βέβαια δὲν ταιριάζει διόλου με τὰ δόχρυσά σγουρά μαλλιά του καὶ τὰ ροδοπέταλα πού τὸ στολίζουν με ὅλη τὴ χάρι τῶν εἰκοσιπέντε του χρόνων. Σχεδὸν γέρνει κάτω ἀπ' τὸ βάρος μιᾶς σκέψης, πού τοῦ πιέζει τὰ στήθη. Νὰ τῆς τὸ πῆ;... Ἄν καὶ δὲν ἔχουνε ἀκόμα ἐξομολογηθῇ τὸ ἀμειβάτο τους βαθὺ αἶσθημα οἱ δύο νέοι, ὁ ἱππότης ντὲ Ντρυώ ξέρει καλὰ τὴν καρδιά του, κι' ὅχι μονάχα τὴ δική του τὴν καρδιά. Ξέρει ἀκόμα καὶ τὴν καρδούλα τῆς Νινόν... Ναι! Ξέρει πὼς κι' αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ.

Ἀπὸ παιδιὰ μεγάλωσαν μαζί. Ἐκεῖνος, ἀπὸ παιδάκι ἀκόμα, ἔδειχνε μιὰν ἐξαιρετικὴν τρυφερότητα γιὰ τὴν ἑξαδελφούλα του. Ὑποχωροῦσε πάντα χαμογελώντας στὰ παιδιάστικα, μὰ τόσο γυναικεῖα πείσματα τῆς Νινόν. Ποτὲ του δὲν τὴν πίκρανε. Ποτὲ δὲν ἐναντιώθη στὴς παιδιαστικές τρέλλες τῆς. Καὶ κείνη, ἂν καὶ τόσο μικρή, εἶχε καταλάβει πὼς ἐκεῖνο τὸ ξανθὸ ἀγοράκι θὰ ἦτανε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἓνα παιχιδάκι στὰ λεπτοκαμωμένα κρινόλευκα χερράκια τῆς.

Αὐτὸς ὁ παράδεισος βάσταξε χρόνια, πολλὰ χρόνια. Τὰ δύο παιδιὰ μεγάλωσαν, φτάσανε στὴν ἡλικία πού τὰ παιχιδάκια δὲν μποροῦνε πιά νὰ γεμίσουν τὴν ψυχὴ τους. Ἐκεῖνος τώρα ἀξιωματικὸς στὴ βασιλικὴ φρουρά, κι' ἡ Νινὸν μιά τρισαριτωμένη κοπέλλα, σὲ ὅλη τὴ ἀνθιστὴ τῆς ὁμορφιάς τῆς. Ἡ ζωὴ τους περνοῦσε σὰν ἓνα χαρούμενο ὄνειρο, κι' ἔτσι δὲν σκέφτηκαν νὰ πουνε καὶ με λόγια ἐκεῖνο πού, χρόνια τώρα, εἶχανε πῆ τὰ μάτια καὶ τὸ τρυφερὸ χαμόγελο καὶ τῶν δύο.

Σήμερα ὅμως... Σήμερα, πού εἶχε πάρει διαταγὴ νὰ φύγῃ τὴ νύχτα γιὰ τὸν πόλεμο ὁ Ἑρρίκος, τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ;... Ν' ἀφίσῃ τὴν ἴδια ἐκρεμότητα στὸ μεγάλο ζήτημα, νὰ φύγῃ μ' ἓνα φιλικὸ ἀποχαιρετισμό, σὰν ξένος, σὰν ἓνας ἀπλὸς συγγενής, πού πάει νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴ του γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς Πατρίδας, ἢ μήπως θάπρεπε σήμερα νὰ μιλήσῃ;

Τὴν βρῆκε μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς. Πιὸ ὁμορφὴ ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορά. Τὸ χαμόγελό τῆς, ὅταν γύρισε με τὸ χτύπημα τῆς πόρτας, τοῦ φάνηκε πιὸ οὐράνιο, πιὸ θεῖο ἀπὸ ἄλλοτε. Ἐνοιοῦθε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ, νὰ χτυπᾷ, σὰν νάθελα νὰ πετάξῃ μέσ' ἀπ' τὴ φυλακή τῆς.

Τὸν δέχτηκε μ' ἀνοιχτά τὰ χέρια, ὅπως πάντα. Ἐνα μεταξὺ τὸ φιογκάκι τόνιζε πιδ πολὺ τὸ ἀνεκτίμητο χρυσάφι τῶν μαλλιών τῆς. Τοῦ φάνηκε σὰν μιά ζωντανὴ κούκλα. Οἱ γαρδένιες σὲ μιά γλάστρα πλαίϊ στὸ χαλί, δὲν εἶχανε τὴν λευκότητα τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν χεριῶν τῆς, οὔτε τὰ γλυκύτερα τριαντάφυλλα εἶχανε τὸ ἀπαλὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τῆς Νινόν.

Ἐφυγε γιὰ πάντα, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ἐξομολογήθῃ τὴν ἀγάπην, πού ἔκρυβε γι' αὐτὴ στὰ στήθη του...
C. PANTLEY

Νὰ μιλήσῃ; Νὰ τῆς τὰ πῆ ὅλα; Νὰ τῆς πῆ πὼς τὴν λατρεῖ, πὼς αὐτὴ εἶναι τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς του, χρόνια τώρα. Ἀχ!

Πὼς νὰ τῆς τὸ πῆ τώρα... Τώρα, πού αὐτὸ τὸ ὄνειρο ἐφεύγει ἀπ' τὰ χέρια του, τώρα πού ἡ ζωὴ του ἔπαψε πιά νὰ τοῦ ἀνήκῃ, τώρα πού φεύγει στὸ ἀγνωστο, στοὺς τρομερώτερους κινδύνους, ἴσως στὸ θάνατο...

Νίκησε πάλι μέσα στὴν καρδιά τοῦ Ἑρρίκου, ἡ παλὴ ἐκείνη τρυφερότητα, πού τὸν ἔκανε νὰ υποχωρῇ σὲ ὅλα γιὰ νὰ μὴ τὴν δυσαρεστήσῃ. Πόσες φορές δὲν λύγισε ὡς τώρα τὸν ἐγώτισμό του, ἀπὸ παιδάκι. Γιὰ νὰ μὴ δῇ τὸ προσωπάκι τῆς Νινόν νὰ κατσουφιάζῃ, πόσες φορές ἀρνήθηκε ὡς τώρα τὸν ἑαυτὸ του γιὰ νὰ μὴ διώξῃ τὸ χαμόγελο ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Νινόν!... Ἐ, λοιπόν, ἐμπρός! Τὸ ἴδιο καὶ τώρα: Μιά μόνῃ σκέψῃ κυριάρχησε στὸ νοῦ του, νὰ μὴ στενοχωρηθῇ, νὰ μὴ λυπηθῇ ἡ Νινόν, νὰ μὴ σβύσῃ τὸ χαμόγελο ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς.

— Ξέρεις, ἑξαδελφούλα, κατάρθωσε νὰ τῆς πῆ, ξέρεις φεύγω ἀπόψε μέ... διπλωματικὴ ἀποστολή. Αὐτὸ σοῦ τὸ ἐμπιστεύουμαι μονάχα ἐσένα. Ὁ, τί κι' ἂν ἀκούσῃς γιὰ μένα, δὲν πρέπει νὰ πῆς τίποτα. Μονάχα ἐσὺ θὰ ξέρῃς γιὰ πού φεύγω. Στὸν κόσμον, ὡς καὶ στοὺς γονεῖς θὰ πῶ ἄλλα πράγματα. Μονάχα σὲ σένα ἐμπιστεύουμαι, γιατί...

Κόντεψε νὰ προδοθῇ.
— Γιατί;... ρώτησε σοβαρῇ ἡ Νινόν.
Ἐκεῖνος μπόρεσε πάλι καὶ νίκησε τὸν ἑαυτὸ του.
— Γιατί σὲ σένα τὰ λέω ὅλα, τόσα χρόνια τώρα. Τὰ λέω ὅπως στὸν ἑαυτὸ μου, ὅπως θὰ τάλεγα στὸν ἴδιο τὸ Θεό.
— Ὅλα;... ρώτησε μ' ἓνα χαμόγελο ἡ Νινόν.

Καὶ τὸν κύτταξε μ' ἓνα τρόπο, πού ἦταν σὰ νάλεγε: ἂμ φιβάλλω πολὺ...

— Ναι! Ὅλα! τῆς ἀπάντησε με σταθερότητα. Σοῦ λέω τὴν καθαρὴν ἀλήθειαν. Πρέπει νὰσαι βεβαίαν γι' αὐτό.

— Εἶσαι βέβαιος; Ὅλα; Ὅλα; ἐπέμενε ἐκείνη, ἴσως ἀπὸ κάποια γυναικεῖα προαίσθησις...

Καὶ περίμενε τὴν ἀπάντησή του με ἀγωνία.

— Ναι, ὅλα, Νινόν. Κι' ἂν νομίζῃς πὼς μένει κάτι πού δὲν σοῦ τὸ εἶπ' ἀκόμα, θὰ σοῦ τὸ πῶ κι' αὐτό... σὰν γυρίσω.

Ἡ καρδιά τῆς Νινόν τρεμούλιαζε ἀπὸ κάποια ἀμφιβολία.

Μπόρεσε καὶ κρατήθηκε ὅμως ὡς τὸ τέλος.

Κι' ὅταν φίλησε τὸ χεράκι καὶ τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς Νινόν κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ μυρωμένο μπουντουάρ τῆς, ψιθύρισε:

— Θὰ στὸ πῶ, Νινόν, θὰ στὸ πῶ... ἂν γυρίσω...

Καὶ κυττάζοντάς τὴν ὅσο μποροῦσε τρυφερώτερα, ἐπρόσθεσε:

— Κι' αὐτὸ δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ γίνῃ, νάσαι βέβαιη....

Γιὰ λίγες στιγμὲς κράτησε μιὰ σιωπὴ βαθειά. Ὑστερὰ ἐκεῖνος, μ' ἓνα καθησυχαστικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, βάδισε με βῆμα σταθερὸ πρὸς τὴν ἔξοδο.

Στάθηκε γιὰ λίγες στιγμὲς ἀναποφάσιτος κι' ὕστερὰ, ξαναπῆρε τὸ χεῖρ τῆς Νινόν, τὸ φίλησε τρυφερὰ ψιθύρισε «καλὴ ἀντάμωσις» κι' ἔφυγε.

Ἐφυγε γιὰ πάντα, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ἐξομολογήθῃ τὴν ἀγάπην, πού ἔκρυβε γι' αὐτὴ στὰ στήθη του...
C. PANTLEY

ΕΣΘΗΡ ΠΑΛΣΤΟΝ

ΜΥΡΝΑ ΛΟΥΥ

MONOMAXIA

— Έ, λοιπόν. όχι! φώναξε ό κ. Λιονέλ ντέ Βάρν. Δέν ξέρω άν αυτός ό άνθρωπος είναι ή δέν είναι τρελλός, τόν φοβούμαι όμως ναί, φοβούμαι, γιά πρώτη φορά στή ζωή μου. Κι ό άνακριτής υπέβαλε τήν άλλη μέρα τήν παραίτησή του. JEAN RICHERIN

-Μή ξεχνάτε, ότι ο Φοῦ-Μαντσοῦ εἶναι ἀμελι-
κτός! Καὶ πρὶν ἐκδώσετε τὴν ἀπόφασή σας, ἀ-
πάνω στὸ ἐγκλημα τοῦ τραπεζίτου Μπρά-
χμαν, σκεφτήτε, ὅτι ὁ κακοῦργος αὐτός, εἶναι
ἀδύνατον νὰ ξεφύγῃ τὴν τιμωρία, ποὺ τοῦ ταιριάζει.

Ὁ δικαστὴς Κέννεντυ ἔσφιξε μὲ ὀργή τὴ γροθιά του
στὸ ἀκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν τοῦ μυζητριώδους ἀρχηγοῦ
τῆς κινέζικης συμμορίας, ποὺ τὸν ἐπροκαλοῦσε μὲ τέτοιο
θράσος. Ἐπλησίασε περισσότερο στὸ τηλέφωνο, σὰ νὰ
θελε νὰ ρίξῃ κατὰ πρόσωπο τοῦ Φοῦ-Μαντσοῦ τὶς φρά-
σεις του, κι' ἐφώνησε:

—Κ', ἐσεῖς σκεφτήτε,
ὅτι ἡ ἐπίσημη Δικαιοσύνη
δὲν θὰ δεχθῇ ποτὲ οὔτε
ἐκβιασμούς, οὔτε ὑποδεί-
ξεις ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο
«ἐκτὸς νόμου», σὰν κι'
ἐσᾶς!

Ὁ δικαστὴς Κέννεντυ
ἦταν ἑτοιμὸς νὰ κρεμάσῃ
τὸ ἀκουστικὸ καὶ νὰ δια-
κόψῃ τὴν τηλεφώνησιν
ἀμέσως, ἀλλὰ μὴ φράση
τοῦ Φοῦ-Μαντσοῦ, ποὺ
τοῦ ἦρθε, σὰν κερούλι,
μέσα ἀπὸ τὸ σύρμα, τὸν
ἐκάρφωσε στὴ θέση του
σκεπτικῶς.

—Ὁ τραπεζίτης Μπρά-
χμαν ἔχει καταδικασθῇ
σὲ θάνατο ἀπὸ μένα. Ἄν
δὲν κάνετε τὸ ἴδιο, θὰ ἐ-
κθέσετε στὰ εἰρωνικὰ σχό-
λια τοῦ κόσμου τὴν περι-
φημὴ «ἐπίσημη» δικαιο-
σύνη σας.

—Καὶ ποῖος σᾶς ἔδωσε
τὸ δικαίωμα νὰ καταδικά-
ζετε ἀνθρώπους, ἴσως ἁ-
θώους; Ἐρώτησε ὁ Κέννεν-
τυ ὑστερα ἀπὸ μικρὴ σκέψη.

—Ποῖος ἔδωσε σ' ἐσᾶς
τὸ δικαίωμα ν' ἁθώωνετε
κακοῦργους; ἀ-
πάντησε ὁ Φοῦ
Μαντσοῦ.

—Ὁ Μπράχμαν
δὲν ἀπεδείχθη ἀ-
κόμη κακοῦργος.

—Ἐρρίξε στὴ
δυστυχία καὶ στὴν
ἀπόγνωση χιλιά-
δες χήρες καὶ ὀρφανὰ, ποὺ τοὺς ἐλήστεψε τὶς λίγες οἰκο-
νομίες τους μὲ τὴ δολὰ χρεωκοπία του. Ὅλοι αὐτοὶ εἶ-
ναι ἄνθρωποι δικοί μου, καὶ πολὺ λίγο φροντίζετε σεῖς
γι' αὐτοὺς, λόγω τῆς διαφοράς τοῦ χρώματος. Εἶμαι κι'
τρίνος καὶ σεῖς λευκός...

—Αὐτὸ εἶναι ψέμμα! Ἡ δικαιοσύνη ἀπονέμεται σὲ ὅλους
ἐξ ἴσου. Ἐπειτα, κι' ἂν ἀποδειχθῇ πὼς ὁ Μπράχμαν εἶναι
δόλιος χρεωκόπος, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ θανα-
τικὴ καταδίκη.

—Ἡ καταδίκη ἀπηγγέλη ἀπὸ μένα καὶ ἡ ἀπόφασή μου
εἶναι ἀνέκκλητη. Χαίρετε, κύριε Κέννεντυ.

—Σταθεῖτε! φώναξε ὁ δικαστὴς.

—Τί θέλετε;

—Νὰ σᾶς πῶ ὅτι καὶ ἡ δική μου ἀπόφαση γιὰ σᾶς θὰ
εἶναι ἀνέκκλητη, ὅταν θὰ σᾶς ἔχω στὰ χέρια μου.

—Εἶσατε ὑποχρεωτικώτατος, κύριε «ἄταν»... Καὶ ὑστερα
ἀπὸ ἕνα ἡχηρὸ, σαρκαστικὸ γέλιο, ὁ Φοῦ-Μαντσοῦ ἐ-
κλείσε τὸ τηλέφωνο.

Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς δίκης τοῦ τραπεζίτη Μπράχμαν,
ποὺ ἔγινε μετὰ τρεῖς μέρες, ὁ δικαστὴς Κέννεντυ φαίνό-
ταν πραγματικὰ ἐκνευρισμένος, πράγμα ποὺ γινόταν γιὰ
πρῶτὴ φορά σ' ὅλη τὴ μακροχρόνιο δικαστικὴ του καριέρα.

Οἱ ἔνορκοι παρεδέχθησαν γιὰ τὸν Μπράχμαν μονάχα
τὴν ἐνοχὴ τῆς «ἀμελείας». Ἡ ὑπεράσπιση ἔχει σκηνοθε-
τήσῃ τόσο ὥραϊα τὰ πράγματα, ὥστε τὸ δικαστήριον ἀνα-
γκάστηκε νὰ διατάξῃ τὴν δίωξη ἄλλων ὡς κυρίως ἐνόχων
καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ στὸ Μπράχμαν μὴ ἐλαφρὴ ποινὴ φυ-
λακίσεως.

Μὰ ὁ Κέννεντυ ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Μπρά-
χμαν. Ἡ ἀπειλὴ τοῦ Φοῦ-Μαντσοῦ ἐβούλιζε διαρκῶς μέ-
σ' αὐτιά του. Καὶ μολονότι δὲν ἤθελε ν' ἀποκαλύψῃ τί-
ποτε ἀπὸ τὴν τηλεφωνικὴ συνομιλία ποὺ εἶχε κάνει μὲ
τὸν Φοῦ-Μαντσοῦ, ἐσκέφθηκε νὰ λάβῃ μερικὰ μέτρα γιὰ
τὴν προστασία τῆς ζωῆς τοῦ Τραπεζίτη. Ἐπειδὴ δὲ αὐτός
θὰ μετεφέρετο στὸ νοσοκομεῖο, γιὰ τὴν ἀποδείχθηκε ὅτι ἦ-
ταν ἄρρωστος, ἀπὸ ὅξεια πάθηση τῆς καρδιάς, ὁ δικαστὴς
ἐσκέφθηκε νὰ μὴ γίνῃ ἡ μεταφορά του με' αὐτοκίνητο,
γιὰ τὴν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὸν ἀρπάξουν στὸ δρόμο οἱ συμ-
μορίτες τοῦ Φοῦ-Μαν-
τσοῦ, ἀλλὰ μὲ τὸν ὑπό-
γειο σιδηρόδρομο. Ἐ-
φρόνισε μάλιστα νὰ με-
ταμφιεσθῇ ὁ Μπράχμαν
σὲ... κλητῆρα τοῦ δικα-
στηρίου.

Πράγματι, ὁ Τραπεζί-
της, μὲ τὴ συνοδεία ἑνὸς
ἀστυνομικοῦ, ἄφησε τὸ
δικαστικὸ μέγαρο χωρὶς
κανεῖς νὰ τὸ νοιώσῃ κι'
ἐμπήκε σ' ἕνα σταθμὸ
τοῦ ὑπογείου σιδηροδρό-
μου. Σὲ λίγο, τὸ ἐξπρές
τῆς γραμμῆς ἔτρεχε μὲ
τὴ συνηθισμένη ἱλιγιά-
δι ταχύτητά του μέσα
στὰ ἀπέραντα «Τούνελ».

Ὁ πέμπτος σταθμὸς ποὺ
θάκανε, θάταν τοῦ Νοσο-
κομεῖου.

Μέσα στὸ βαγόνι, ἐκ-
τὸς ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ
ποὺ συνόδευε τὸ Μπρά-
χμαν, εἶχαν τοποθετηθῇ
καὶ τρεῖς ἄλλοι ντετέ-
κτιβς, κατ' ἐντολὴν τοῦ
Κέννεντυ, μὲ τὸ σκοπὸ
νὰ προσέχουν μὴ τυχόν
τοὺς ἀρπάξουν τὸν Τρα-
πεζίτη οἱ συμμορίτες, ἔ-
στω καὶ μεταμφιεσμένο.

Ἐτοί ἦταν βέ-
βαιοι πὼς ὁ
Μπράχμαν θὰ ἐ-
φθανε χωρὶς κα-
νένα ἀπευκταῖο,
ἀσφαλῶς, στὸ
Νοσοκομεῖο, ὅ-
που θὰ νοσηλευό-
τανε.

Στὸν τρίτο σταθμὸ ἐμπήκαν μέσα στὸ ἴδιο βαγόνι τέσ-
σαρες κινέζοι. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐκτυτάρχθηκαν μετὰ τὸν
καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τοὺς ντετέκτιβς ἐπλησίασαν τοὺς κινέζους,
διήθεν ἀδιάφορα. Τὸ τραῖνο ἐκίνησε πάλι. Ἡ προσοχὴ τῶν
ἀστυνομικῶν ἦταν στραμμένη στὸ μέρος τῶν κινέζων, ποὺ
ἀσφαλῶς θάταν μέλη τῆς συμμορίας τοῦ Φοῦ-Μαντσοῦ.
Ξαφνικὰ οἱ κινέζοι ἄρχισαν νὰ μιλοῦν ζωηρὰ μετὰ τὸν
καὶ σὲ λίγο ἦρθαν στὰ χέρια. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὤρμησαν ἀ-
μέσως κι' ἔπιασαν τοὺς κινέζους, εὐχαριστημένοι γιὰ τὴν
καὶ ἀφορμὴ νὰ τοὺς φορέσουν τὶς χειροπέδες. Οἱ ἀστυνο-
μικοὶ εἶχαν ἐξασφαλισθῇ πιά. Ἡ ἀπόπειρα τοῦ Φοῦ-Μαν-
τσοῦ εἶχε ἀποτύχει. Στὸν πέμπτο σταθμὸ ὁ ἀστυνομικὸς
σκουιντὰ τὸν Μπράχμαν γιὰ νὰ συνέλθῃ. Ἐπρεπε νὰ βγοῦν.
Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐκίνηθη. Τὸν ἔσπρωξε ζωηρότερα, κι'
ὁ τραπεζίτης κυλλίστηκε κάτω στὸ πάτωμα. Τρομαγμένος
ὁ ἀστυνομικὸς ἔσκυψε ἀπάνω του καὶ τότε μόνον κατάλαβε
πὼς ὁ Μπράχμαν ἦταν... ἕνα ὁμοίωμα τοῦ πραγματικοῦ
Μπράχμαν καὶ ὄχι ὁ ἴδιος...

Οἱ συμμορίτες εἶχαν κλέψῃ τὸν τραπεζίτη καὶ στὴ θέσῃ
του εἶχαν τοποθετήσῃ ἕνα μανεκέν. Πότε ὅμως; Ποῦ;

Μετὰ τρεῖς ὥρες βόρῃκαν τὸ πτώμα τοῦ Μπράχμαν ἔξω
ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ δικαστοῦ Κέννεντυ κι' ἀπάνω στὸ στήθος
καρφιστωμένο τὸ σημείωμα: «Ὁ Φοῦ-Μαντσοῦ εἶναι ἀ-
μελικτός!»

Οἱ κινέζοι ποὺ εἶχαν συλληφθῇ μέσ' στὸ βαγόνι, ἀπε-
δείχθη πὼς ἦσαν φιλήσυχοι ἄνθρωποι, μὰ ποὺ εἶχαν με-
θύσει ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα καὶ ἐπροκάλεσαν τὸ ἐπεισόδιον...

Ὁ Φοῦ-Μαντσοῦ εἶχε ἐκδικηθῇ καὶ τὸν Μπράχμαν καὶ
τὸν Κέννεντυ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ὅπως γίνεται
σχεδὸν πάντα μετὰ
τὸ σερβίρισμα τοῦ
τσαγιού, πότε στὴν
κυρίας δημάρχου,
πότε στὴς κυρίας
ταγματάρχου, ἄλ-
λοτε στὴς κυρίας ἐφόρου, στὴς κυρίας συμβολαιογράφου-
ἀναλόγως τῆς «ζούρ φίζ» τῆς καθεμιάς, ἡ κουβέντα κατα-
στάλαξε στὸ αἰώνιο θέμα τῶν ὑπηρετριῶν.

Καμμιά ἀπ' αὐτὲς τὶς κυρίες δὲν μποροῦσε
νὰ βρῇ ὑπηρετρία τῆς προκοπῆς. Ποῦ στὰ πα-
λὰ χρόνια!.. Ὅλες τους θυμόντουσαν τὶς θαυ-
μασίες νοικοκυρεμένες ὑπηρετρίες, ποὺ
εἶχαν οἱ γονεῖς τους τὸν καλὸ παλὸ
καιρό, τὶς ἀφοσιωμένες μπόννες, ποὺ τὶς
μεγάλωσαν, σχεδὸν χωρὶς καμμιά ἐπί-
βλεψη τῶν γονέων τῶν, προσεχτικές, οἰ-
κονόμες, πρόθυμες καὶ τίμιες σὲ ὅλα τους
Τώρα, ὅστερ' ἀπ' τὸν πόλεμο, τὰ πράγ-
ματα ἄλλαξαν ὁλοσδιόλου.

Τώρα, τὰ μυαλὰ τῶν δουλικῶν πῆ-
ραν ἄερα. Ἡ μιά θέλει δύο ἀπογεύ-
ματα ἐλεύθερα τὴν ἑβδομάδα, ἡ ἄλ-
λῃ ἔχει πολὺ ντελικάτο στομάχι,
δὲν μπορεῖ νὰ φάῃ τὰ λαδερά κι'
ἂν δὲν τῆς δώσῃς κοτολέττες ἢ
ψάρι, προτιμᾷ νὰ μείνῃ νηστική
καὶ σοὺ κατεβάζει κάτι μούτρα..
Ἡ τρίτη ἔχει ἕνα σύνταγμα
συγγενεῖς, ὅλη τὴν ὥρα χτυπᾷ ἢ
ἐξώπορτα, πότε γιὰ τὸν ἐξάδελφο
καὶ πότε γιὰ τὸν ἀνεψιὸ τῆς.
Εἶναι νὰ τρελλαθῇ κανεῖς.

Χρόνια ὁλόκληρα ἡ Κα Μπερνέτ
περίγραφε μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα
στὶς φιλενάδες τῆς τὰ βάσανά τῆς σ'
αὐτὸ τὸ κεφάλαιο. Ἐξ ἡ μῆνες ὅμως
τώρα πῆρε στὴν ὑπηρεσία τῆς κάποια
κουστὴ, μὴ ροδοκόκκινη χωριάτισσα.
Κι' ἀπ' τὴ μέρα ποὺ ἡ Τερέζα ἀνέλα-
βε τὴ διεύθυνση τῆς κουζίνας καὶ ὅλων
τῶν ἐξαρτημάτων τῆς, κάθε φορά ποὺ στὰ
διάφορα φιλικὰ τῆς σπῆτια ἢ κουβέντα
φθάνει στὸ αἰώνιο αὐτὸ ζήτημα, μονάχα
ἡ κυρία Μπερνέτ πλέκει τὸν πανηγυρικὸ τῆς
ὑπηρετίας τῆς. Κι' οἱ οἱ ἄλλες κυρίες ἀκοῦνε
μὲ θαυμασμὸ ν' ἀραδιάζῃ τ' ἀτέλειωτα καὶ
θαυμαστὰ, ὅσο καὶ δυσεύρετα γιὰ τὴν ἐποχὴ
μας, προτερήματα τῆς Τερέζας:

—Θησαυρός, σᾶς λέγω, ἀληθινὸς θησαυρὸς αὐτὴ ἡ Τερέ-
ζα! Καθαρὴ ὅσο μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Τίμια, εὐγενι-
κιά, δουλεύτρα καὶ χωρὶς διόλου ἀπαιτήσεις!.. Φαίνεται
πὼς μὲ λυπήθηκε ὁ Θεός!..

Στὶς ἀρχὲς τοῦ τελευταίου μηνός ὁ κ. Ξαβιέ, ὁ περίφη-
μος χειρουργὸς καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, πῆγε
στὴν εὐτυχισμένη αὐτὴ κομπόλη, στὸν Πιτιβιέρ, γιὰ νὰ κά-
μῃ μὴ ἀρκετὰ σοβαρὴ ἐγγχείρηση στὸν ταγματάρχη Λαμ-
πριντ, ποὺ χτύπησε πολὺ ἄσκημα στὰ γυμνάσια, πέφτοντας
ἀπ' τὸ ἄλογό του.

Ἡ καλοκάγαθη κυρία Μπερνέτ σκέφτηκε ἀρκετὰ καὶ τ'
ἀπεφάσισε: «Μὴ κι' εἶναι περαστικός ὁ ἔξακουστός αὐτός
χειρουργός, θάκανα μεγάλο ψυχικὸ νὰ τὸν καλέσω νὰ ἐξε-
τάσῃ τὴν δυστυχισμένη τὴν Τερέζα, ἂν τὴν κάνουμε καλὰ
τὸ κέρδος θὰ εἶναι διπλό: Ὁ ἀφοσιωθῇ ἀκόμη περισσότερο
στὸ σπῆτι μου κι' οἱ δουλιές θὰ γίνονται πιὸ καλλίτερα,
πιὸ σβέλτα. Τί ἔχουμε νὰ χάσουμε; Ὁ θὰ κάνουμε ἕνα ψυ-
χικό».

Κάλεσε λοιπὸν τὸν περίφημο καθηγητὴ κι' ἐκεῖνος, ἀφοῦ
ἐξέτασε μὲ τὴν γνωστὴ εὐσυνειδησία του τὸ παθιασμένο
πῆδι τῆς Τερέζας, τὰ νεύρα, τὶς ἀρθρώσεις, τὸ γόνατο, ὅλα
τέλος πάντων, κούνησε μὲ κάποια ἀμφιβολία τὸ κάτασπρο
κεφάλι του:

—Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα, κυρία
μου, εἶπε στὴν καλόκαρδη Κα Μπερνέτ, ἂν θὰ μπορέσουμε
μὲ μὴ ἐγγχείρηση νὰ τὸ ἐκουτσάνουμε τὸ κορίτσι. Δὲν ἀ-
ποκλείεται φυσικὰ νὰ πετύχουμε, κι' ἐπειδὴ ἡ ἐγγχείρηση
αὐτὴ δὲν παρουσιάζει κανέναν κίνδυνο προτιμότερο εἶναι
βέβαια νὰ δοκιμάσουμε. Ἄν ἡ μικρὴ δέχεται μποροῦμε
ἀβρίο νὰ κάνουμε τὴν ἐγγχείρηση.

Εἰκοσιτέσσερις ὁλόκληρες ὥρες ἡ Κα Μπερνέτ κουρά-

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΠΕΡΝΕΤ

στηκε γιὰ νὰ πεί-
σῃ τὴν Τερέζα νὰ
ἐμπιστευθῇ τὸ πό-
δι τῆς στὸ γέρο-
γιατρό. Στὸ τέλος
κατάφερε νὰ γυ-
ρίσῃ κεῖνο τὸ ἀγύ-
ριστο, χωριάτικο, κεφάλι.

—Ἀφοῦ ἐπιμένετε τόσο πολὺ,
κυρία, θὰ τὰ ὑποφέρω ὅλα, εἶπε
σχεδὸν κλαίγοντας ἡ Τερέζα. Δὲν
μπορῶ μονάχα νὰ καταλάβω τίσας
ἐπιασε νὰ με κάνετε σεῖς καλὰ.
Κουστὴ μὲ πήρατε κι' ἀφοῦ εἶστε
εὐχαριστημένη ἀπὸ μένα γιὰ τὴν
μὲ κρατᾶτε τέτοια ποὺ εἶμαι. Εἶναι
ἀνάγκη τώρα νὰ παιδεύω μ' αὐ-
τὸν τὸ γέρο - χασάπη..

Ὅταν τέλειωσε ἡ ἐγγχείρηση ὁ
καθηγητὴς Ξαβιέ δῆλωσε στὴν
Κα Μπερνέτ:

—Τώρα, κυρία μου, ἡ κοπέλλα
πρέπει νὰ μείνῃ τρεῖς βδομάδες
ἀκίνητη στὸ κρεβάτι.

Ἡ Κα Μπερνέτ ἀκολούθησε κα-
τὰ γράμμα τὴ διαταγὴ τοῦ γιατροῦ
Εἰκοσιμιά ἡμέρες ἦταν ἡ νοσοκό-
μα τῆς ὑπηρετίας τῆς. Τὴν εἰκο-
στὴ δευτέρη μερὰ, ἐπὶ τέλους, τῆς
εἶπε νὰ σηκωθῇ.

Ἦταν πολὺ συγκινημένη ἡ κα-
λόκαρδη κυρία. Ἄν δὲν κούτσαινε
πιὰ ἡ Τερέζα!..

Ὅταν κατέβηκε ἀπ' τὸ κρεβά-
τι τῆς, ἀφοῦ περᾶσε τὸ φουστάνι
τῆς βιαστικά, ἡ Τερέζα ἔκανε, σι-
γὰ - σιγὰ, τρία τεσσερα βήματα,

κούτσαινε ἀκόμα, ἀλλὰ ἐλαφρότερα.
Ἐκανε κατόπι ἄλλα πεντέξῃ βήματα,
καὶ κάπως γρηγορότερα. Τώρα κού-
τσαινε πολὺ λιγότερο. Σὲ λίγο ἡ Κα
Μπερνέτ ἐνοιώσε μὴ μεγάλη χαρὰ.
Τῆς ἦρθε νὰ φωνάξῃ «Μπράβο! Ζήτω!»
Κι' ἀλήθεια, ἡ καυμένη ἡ Τερέζα
ὑστερ' ἀπὸ καμμιά τριανταριά βήματα
ἐμερούσισε, καὶ δὲν κούτσαινε πιὰ
διόλου!

Τότε ἡ Κα Μπερνέτ, θεώρησε ἀρ-
κετὴ τὴ δοκιμὴ αὐτὴ καὶ φώναξε:

—Ε, Τερέζα! Γύρνα πίσω, παιδί

μου. Γιὰ ποὺ τόβαλες!

Ἡ Τερέζα ὅμως βρισκόταν τώρα σὲ μεγάλη ἀπόσταση
καὶ δὲν μποροῦσε πιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τῆς πονό-
ψυχης κυρίας τῆς. Ἐξακολούθησε τὸ δρόμο τῆς. Ἡ
σιλουέττα τῆς, σιγὰ - σιγὰ μικραίνει, ὥσπου στὸ τέλος χά-
θηκε ὁλοσδιόλου σὲ μὴ γωνία τοῦ δρόμου.

Πέρασε ὡς μισὴ ὥρα κι' ἡ Τερέζα δὲν ἐξαναφάνηκε. Μὴ
ὥρα, δυὸ ὥρες, τρεῖς ὥρες. Πουθενά ἡ Τερέζα. Ἀνήσυχη ἡ
Κα Μπερνέτ συλλογίζετο:

—Τουλάχιστον, νὰ μὴ τῆς συμβῇ τίποτε κακό, μὲλις
σηκώθηκε ἡ καυμένη ἀπ' τὸ κρεβάτι!..

Ὅσο βράδυαζε ἡ ἀνησυχία τῆς μεγάλωνε, ὥσπου ἕνας
μικρός τῆς ἔφερε ἕνα πρόχειρο σημείωμα. Ἦταν ἀπ' τὴν
καυμένη τὴν Τερέζα:

Ἡ Κα Μπερνέτ διάβασε, χωρὶς νὰ μπορῇ κι' ἡ ἴδια νὰ
πιστέψῃ τὰ μάτια τῆς:

—Κυρία μου, αὔριο θὰ στείλω νὰ πάρουν τὰ ρούχα μου.
Τώρα, ποὺ δὲν εἶμαι πιὰ σακάτισσα, καταλαβαίνετε πολὺ
καλὰ, πὼς δὲν μπορῶ βέβαια νὰ μείνω στὸ σπῆτι σας, γιὰ
ἕνα κομμάτι ψωμί. Θὰ κυττάξω νὰ βρῶ μὴ καλλίτερη θέ-
ση, ποὺ νὰ μπορῇ νάρχεται κι' ὁ ἐξάδελφός μου νὰ μὲ
βλέπῃ. Χαιρετισμούς στὸν κύριο.

ΤΕΡΕΖΑ

Ἄν γινόνατε σεισμός μαζί μὲ ὅλες τὶς ἄλλες καταστρο-
φές ποὺ θάφανε τὴν Πομπηία γιὰ αἰῶνες, ἡ Κα Μπερνέτ
δὲν θάμενε τόσο ἀπολιθωμένη. Ἐ, αὐτὸ, νὰ σᾶς πῶ, δὲν τὸ
περίμενε... Μωρὲ, ὅλες τους τὸ ἴδιο! Ἐτοί, ἀπὸ κείνη τὴ μέ-
ρα, ἡ Κα Μπερνέτ δὲν ἀποτελοῦσε πιὰ παραφωνία στὰ τσά-
για τοῦ Πιτιβιέρ. Ἦταν μάλιστα ἡ πρωταγωνίστρια στὶς
ἱστορίες τῶν δουλικῶν. Γιὰ τὴν ἀλήθεια, οὔτε ἡ κυρία δημάρ-
χου, οὔτε ἡ κυρία ἐφόρου οὔτε καμμιά ἄλλη δὲν εἶχε στὸ
ἐνεργητικὸ τῆς τὸ πάθημα τῆς!

Μ. & Α. ΦΙΣΣΕΡ

1391

—“Α, βέβαια! Σας είπαν πώς ναυ-
άγησα... Αλήθεια! Τό πιο άπιστευτο
περιστατικό της πολυτάρχης ζωής μου
μέσα στη θάλασσα. Και θέ-
λέτε τώρα να σας διηγηθώ
έκεينو τό ναυάγιο, έτσι, ή-
συχα-ήσυχα, ύστερ' άπ' τό
σουπέ, πίνοντας σαμπάνια
μέσα σ' αυτά τά θαυμάσια
κρυστάλλινα ποτήρια... “Ω-
στε γι' αυτό με κάνετε να
πιώ; Τό θαυμάσιο αυτό
τραπέζι, τά παλτά κρυσιά,
οί Τσιγγάνοι, ή περίφημη
παγωμένη σαμπάνια, όλα
γι' αυτό και μόνο;... Και τά
πενήντα ναπολεόνια πού
μού δώσατε χτές βράδυ, κι'
αυτά για τόν ίδιο σκοπό;...
Σας βεβαιώνω, άν τά
είχα ακόμη στην τσέπη μου
θά σας τά γυρίζα πίσω, να
δμως πού είχα πάλι άτυχία
χτές βράδυ στά χαρτιά. Δεν
μούμεινε πεντάρα...”

“Εννοια σας, έννοια σας...
Καταλαβαίνω πώς θά σας
τά πω όλα. Θά σας τά πω,
για να μη σας χρώσω τί-
ποτε, ούτε τά χρήματα ού-
τε τό άποφινό τραπέζι. “Οχι
δμως γιατί είμαι πιωμένος
Πρέπει να τήν βγάλετε αυ-
τή την ιδέα άπ' τό μυαλό
σας... Γιατί, αλήθεια, ναυά-
γησα, ναι, μέσα στον ώκεα-
νό -έκτός άπ' τό ναυάγιο της
ζωής μου στη στερηιά, — σας
όρκίζομαι όμως πώς κι' άν

ήμωνα σπουτί στο μεθύσι, θάφτανε
μονάχα ή ανάμνηση έκείνου πού είδα
τότε, για να σκορπίση τούς άτμούς
του κρασιού. Κι' άν ακόμα πιώ μονα-
χός μου δέκα μπουκάλες σαν κι' αυ-
τήν έδω, σας βεβαιώνω πώς θάφτανε
να μου θυμίση κανείς έκείνη τή φρι-
χτή περιπέτεια, για να σταθώ άμέσως
γερά στά πόδια μου.

Δέν κάνετε όμως διόλου καλά έ-
σείς να μου θυμίζετε αυτά τά πράγ-
ματα. “Ημωνα τόσο καλά... “Ημωνα
καλά, γιατί δέν σκεπτόμουνά έκείνη
τή φρίκη. Τά κρασιά, τά φώτα, ή μου-
σική, οί γυναίκες, όλα τά θέλητρα
των μεγάλων ξενοδοχείων... Ξεχνού-
σα... πώς είμαι ένας άνθρωπος ξεχα-
σμένος...”

Πρέπει όμως να φύγουμ' από δω.
Δέν μπορώ να σας διηγηθώ έκείνα τά
πράγματα έδω μέσα... Τί θά λέγατε
άν κανένας άπ' αυτούς έδω τούς κυ-
ρίους σήκωνε τό ποτήρι κι' άρχιζε να
ψάλλη τή νεκρώσιμη ακολουθία;.. Πά-
με, χτύπησε δέκα ή ώρα. “Εξω, πέρα
στην άκρογιαλιά, στη μοναξιά, μέσα
στη σκιά και στη γαλήνη της νύχτας
θά μπορέσω να μιλήσω...”

Πρέπει όμως να μου ύποσχεθώ
να κρατήσετε μονάχα για σας αυτά
πού θά σας πω. Θά μου όρκιστήτε,
πώς όσος κι' άν είναι ό οίκτος σας
για μένα, δέν θά προφέρετε τ' όνομά
μου ούτε στις προσευχές σας... Κανείς,
ούτε ό Θεός δέν πρέπει να προσέξη
τή σημερινή ζωή μου... Γιατί δέν εί-
μαι πιά έγώ, ό ίδιος, όπως άλλοτε...
“Εφυγα άπ' τόν τόπο μου, πήρα ψεύ-
τικο όνομα. Κρύβομαι... Κρύβομαι άπ'
τούς ανθρώπους, μα κι' άπ' τό Θεό.
Γιατί έπρεπε να είμαι τώρα πεθαμέ-
νος. Καταλαβαίνετε; Δεν θάπρεπε να

ΤΟ ΚΑΤΑΔΡΟΜΙΚΟ

σεν» Τόν ξέρετε; “Οχι βέ-
βαια, γιατί έσείς είστε στε-
ριανός. “Εμεις όμως οί θα-
λασσινοί τόν ξέραμε όλοι,
κι' όλοι μας πάνω στο «Νε-
βερνές» τόν είχαμε μέρα
νύχτα στο νοσ' μας, όταν
τό πλοίο μας βούλιαξε μέ-
σα στην απόλυτη γαλήνη
του ώκεανού και χάθηκε
μαζί με τόσο κόσμο. Μο-
νάχα έγώ πρόκανα κι' άρ-
παξα κάτι σκονινιά, δέθηκα
στή σχεδιά, πού ήταν έτοι-
μη για ώρα κινδύνου στο
κατάστρωμα, κι' ύστερ' ά-
πό πολλές ώρες ξύπνησα
μέσα στη γαλάζια έρημία
όλομόναχος...”

Τό άλλο βράδυ τό “Εσ-
σεν προχωρούσε σκοτεινό
μέσα στη σκοτεινιά της
νύχτας, σαν τόν καρχαρία
πού κυνηγάει. “Ο Ρούκ-
χερντ, άκίνητος, κύταζε
τήν άτέλειωτη έκταση της
θάλασσας. Χαιρώτανε τή
φρίκη πού σκορπούσε γύ-
ρω του. “Ηταν ή μεγαλει-
τερη δύναμη της καταστρο-
φής, ένας μυθολογικός ή-
ρωας, ό ζωντανός αδελ-
φός των γιγάντιων σκιών
του παλιού καιρού των
παραμυθιών. Παραμόνευε

για καινούργια θύματα, με την ήδονη
της τίγρης μέσα στη μαύρη ψυχή του.
“Η υπέρτατη ήδονή του ήτανε τή στι-
γμή πού σκορπούσε τό θάνατο, την
καταστροφή, όταν σκότωνε έκατοντά-
δες, χιλιάδες ανθρώπους, μ' ένα χτύ-
πημα... “Ισως στις άρχές δόκίμαζε κά-
ποια τύψη, ίσως ακόμα και κάποια ά-
ποστροφή για τό φριχτό έργο του·
να πνίγη άνυπεράσπιστους ανθρώπους.
Πρέπει να τό παραδεχτούμε αυτό για
τήν τιμή της ανθρωπότητας. Γρήγορα
όμως νίκησε ή φυσική του άγριάδα.
Τόν κυριέψε τό ένστικτο του αιμοβό-
ρου θηρίου. “Ετσι αυτός και τό πλη-
ρώμα του, εξακολουθήσαν την κατα-
στροφή με πάθος, από λαχτάρα για
τό κακό, από ένα είδος φρικτού σα-
δισμού. Δεν τούς ώδηγούσε πιά ή ιδέα
της πατρίδας, τό πρόσχημα του πολέ-
μου. Χτυπούσαν ως και τις βάρκες
με τούς ναυαγούς. “Ετσι, άγριοι σαν
τόν Νέρωνα, βούλιαξαν μια μέρα τό
πλωτό νοσοκομείο με τούς πληγωμέ-
νους και τό όπλο άμερικανικό υπε-
ρωκεάνειο, με την οδύτερη σημαία.

Και κάθε μέρα τό κακό χειροτέ-
ρευε. “Ο έρεθισμός τους, ή ανάγκη
της καταστροφής, όλο και μεγάλωνε.
“Ενθ βούλιαζαν τις βάρκες των ναυα-
γών, ψάχνανε την ίδια ώρα στον όρι-
ζοντα για καινούργια θύματα.
“Ετσι βρέθηκαν άφανως μάρτυρας
του πιο φριχτού δράματος μέσα στον
ώκεανό.

“Ηταν ή τρίτη, ίσως, μέρα, πού τά
κύματα μ' έδερναν, σχεδόν γυμνό πιά,
πάνω στα υπολείμματα της σχεδίας.
Νηστικός, παγωμένος, έννοιωθα τά
μηλίγγια μου να χτυπούν, να σφυρο-
κοπανάνε δυνατά. Συγκέντρωσα ό,τι
μού άπόμεινε άπ' τή ζωή μου στα μά-

Τότε γενήθηκε ό θρύλλος του “Εσ-

“ΕΣΣΕΝ, ΣΤΟΙΧΙΩΣΕ

τια μου, κι' έβλεπα, έβλεπα... Τό
“Εσσεν” έκοψε τό δρόμο του, φαινό-
τανε σαν να κρατούσε την άναπνοή
του· είχε διακρίνει, τέσσερα μίλλια
άριστερά, ένα καράβι. Τό ίστιοφόρο
γλιστρούσε γοργά πάνω στη γαλάζια
ήσυχη θάλασσα. “Η σελήνη, χλωμή,
φώτιζε τόν στερνό του δρόμο. “Ο Ρούκ-
χερντ με τά κιάλια τό έξετάζει· είν'
ένα βρίκιο, πολύ παληάς έποχής... Τό
χαμόγελό του πάγωσε για μια στι-
γμή στα χείλη του... “Η κατάπληξη του
όμως, ό φόβος του, δέν βάσταξαν πε-
ρισσότερο από λίγα δευτερόλεπτα.
Κατάλαβε στη στιγμή! Κατάλαβε τόν
δόλο, τή μεταμφίση του πλοίου. Για
μια στιγμή, όμως, σαν ναυτικός, και
μάλιστα γερμανός, προληπτικός κατά
βάθος, είχε νοιώσει μιάν ανατριχίλα.
Τού φάνηκε σαν όνειρο αυτό πού
έβλεπε με τά κιάλια του. Δεν μπορού-
σε όμως να πιστέψη αυτός στα μά-
για. Δεν ήτανε δυνατόν οί φακοί
έκείνου νάχουν τή δύναμη να βλέ-
πουνε τόσο καθαρά μέσα στο θρυλλικό
παρελθόν...

Τί είχε ιδή λοιπόν; Τί έβλεπα ύστερ'
από λίγο και γώ; Κάτι τό άφάνταστο,
πού δέν μπορούσα να πιστέψω στα μά-
τια μου. “Ενα βρίκιο, ένα καράβι του
μεσαίωνα, όπως βλέπουμε τά όμοιώ-
ματά τους στα Μουσεία ή στις πα-
ληές εικόνες, ψηλό πάνω άπ' τή θά-
λασσα, με την πελώρια πλώρη του,
ξύλινο, δουλεμένο με τις συνήθειες
της παληάς έκείνης έποχής. “Ηταν
ένα έμπορικό καράβι, σαν τά παληά
όλλαντέζικα, ένα καράβι πού έμοιαζε
να ταξιδεύη μέσα στους θρύλλους των
αίωνων, να περνά στην αιωνιότητα,
προς τό άπειρο!..

Στην άρχή, καθώς ανατρίχιασε σύγ-
κορμος ό Ρούκχερντ, σκέφτηκε·
—“Ο ιπτάμενος “Ολλανδός! Τό
πλοίο φάντασμα!..

“Η ψυχή του, έπηρεασμένη άπ' τούς
παληούς σκανδιναυτικούς θρύλλους, ή
ψυχή του, πού δέν μπορεί να ξεχάση
τις άρμονίες του Βάγνερ,
θυμήθηκε για μια στιγμή την
ιστορία έκείνη κι' έννοιωσε τά
δόντια του να τρίζουν· τό όλλαν-
τέζικο καράβι, πού τό καταρά-
στηκε ό Θεός να γυρνάη μέσα
στις θάλασσες ως τή συντελεια
του κόσμου... Ναι, φοβήθηκε ό
κουρσάρος, όση ώρα χρειάζεται
για ν' ανατρίχιαση κανείς. Φο-
βήθηκε, γιατί λεγει ό θρύλλος πώς
τό πλοίο φάντασμα παρουσιάζε-
ται μονάχα στα καράβια πού
είναι για χαμό και κανένας ποτέ
δεν γύρισε για να τό περιγράψη
στους ζωντανούς ανθρώπους...

Γρήγορα όμως έμπηξε ό
ρούκχερντ τά γέλοια, γέλοια
βουβά, σατανικά, γιατί την ίδια
στιγμή βρήκε την εξήγηση έκεί-
νου του θαύματος, κατάλαβε τό
στρατήγημα του έχθρου και του
φάνηκε κωμικό.

—Για κύττα, Μπλούντσακ,
είπε στον δεύτερο πλοίαρχο, τί
έπιτυχημένη μεταμόρφωση. Μπρά-
βο τους να σου πω, κι' όλο τό
πλήρωμα ντυμένο με τά κο-

στούμια της έποχής έκείνης!..
Τά κιάλια τρέμουν πάλι στα χέρια
του. “Εκείνοι οί άνθρωποι του φαί-
νουνται τρομεροί. Τού θυμίζουν τις
συνθέσεις του Χολμπερν και τό ποιή-
μα του Ζέντλιτς. “Οραία τά κατάφερε
ό άγγλος ή ό γάλλος πλοίαρχος,
σκέπτεται τώρα, δέν θά μπορούσε
πιο καλά ν' άποδώση τά πένθημα
πρόσωπα κείνων των κολασμένων πού
γυρνάνε τρεις αιώνες πάνω στη θά-
λασσα. “Εχουνε τό ύφος ανθρώπων
πού ποθούνε τόν θάνατο και περιμέ-
νουν με λαχτάρα τή μέρα, πού θά
τούς ευτερώση άπ' τή μαύρη τους
καταδίκη!

Οί ναύτες του βρικίου είναι όλοι
στο κατάστρωμα. “Εχουνε δη τό “Εσ-
σεν” και τό παρακολουθούν... Τά τρο-
μαχτικά τους πρόσωπα έχουν την πο-
νεμένη έκφραση της φρικτότερης άγω-
νίας· Καί στο θωράκιο του ίστού ό
πλοίαρχος ένα μαύρο κοκκαλιάρικο
κορμί με νεκρική όψη - όρθιος, σηκώ-
νει τά σκελετωμένα χέρια του προς
τόν ουρανό.

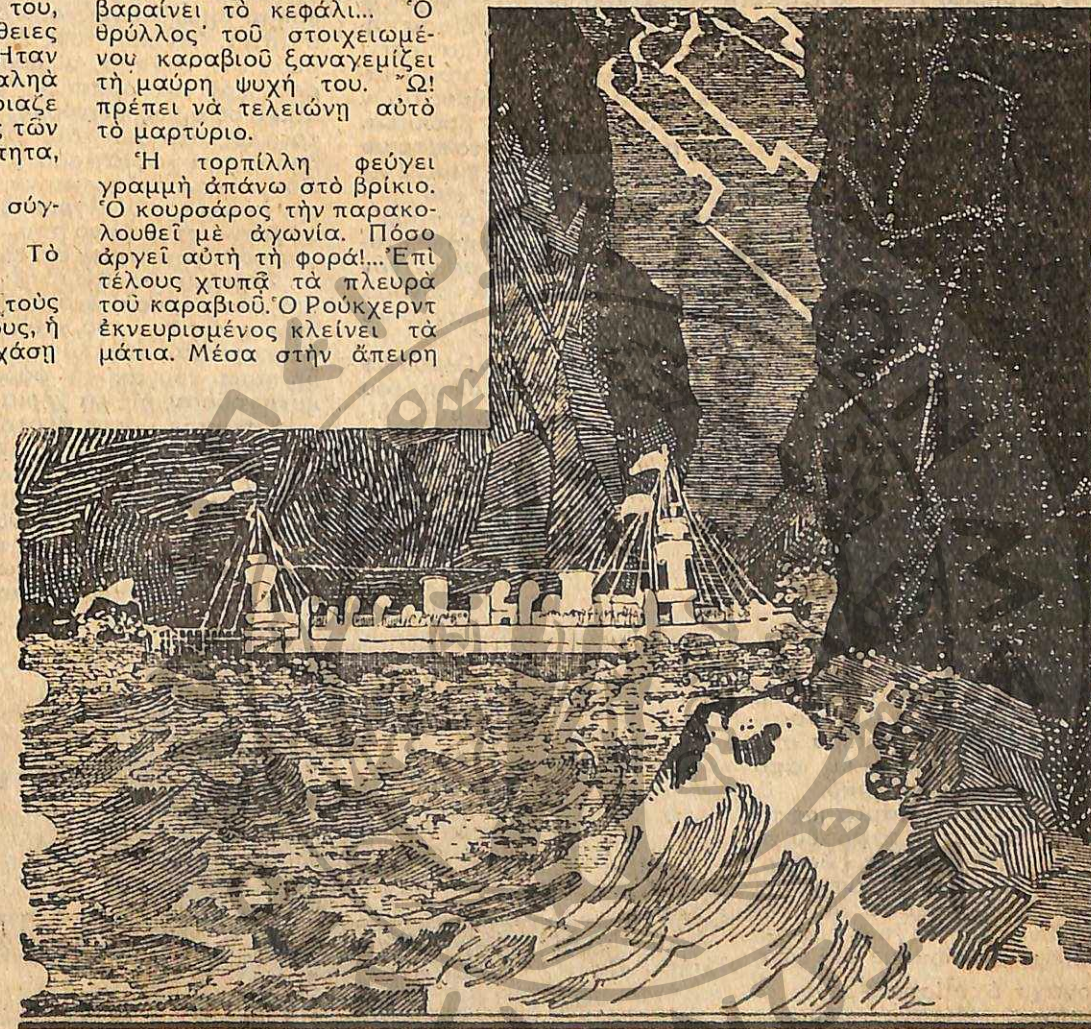
“Ο Ρούκχερντ καταλαβαίνει πώς
πρέπει να τελειώνη αυτή ή κωμωδία.
Πρέπει να δείξη πώς δέν παίζουνε με
τό “Εσσεν”. Πρέπει να τελειώνη,
γιατί νοιώθει μια παράξενη κόπωση
σ' όλο τό κορμί και στην ψυχή του.
Κάτι σα ζάλη, σάναρκη του
βαραίνει τό κεφάλι... “Ο
θρύλλος” του στοιχειωμέ-
νου καραβιού ξαναγεμίζει
τή μαύρη ψυχή του. “Ω!
πρέπει να τελειώνη αυτό
τό μαρτύριο.

“Η τορπίλλη φεύγει
γραμμή άπάνω στο βρίκιο.
“Ο κουρσάρος την παρακο-
λουθεί με άγωνία. Πόσο
άργει αυτή τή φορά!.. “Επί
τέλους χτυπά τά πλευρά
του καραβιού. “Ο Ρούκχερντ
έκνευρισμένος κλείνει τά
μάτια. Μέσα στην άπειρη

έκταση άντήχησε ό γνωστός κρότος
της έκρηξης. Αυτή ή φορά όμως
δέν άκολούθησαν κραυγές άπελπι-
σίας ούτε μουγκριτά άγωνίας. Αυτή
τή φορά άκούστηκε άπ' τό τορπιλλι-
σμένο καράβι μια τρομερή κραυγή
θριάμβου και νίκης, μια κραυγή χα-
ράς και ευετηρίας, φωνές υπεράν-
θρώπων, κι' έπειτα ένας ανατριχιαστι-
κός ψαλμός, οί προσευχές της νεκρώ-
σιμης ακολουθίας, τόσο γαλήνιες ό-
μως, τόσο άνακουφιστικές, ενώ τό
προαίώνιο καράβι βούλιαζε σιγά σιγά
στα βάθη του ώκεανού.

“Ετσι στοιχειώσε τό “Εσσεν”. Από
κείνη τή μέρα πλανιέται και κείνο, άό-
ρατο, μέσα στους ώκεανούς, με τή βα-
ρειά κατάρρα. Και μονάχα άν κάποτε
βρεθώ πιό έγκληματικό σκάφος, πού
συναντώντας το να τό βουλιάξη, τό-
τε μονάχα θά διαβούν στον “Αδη οί
ψυχές κείνων των κολασμένων.

Μά ποίο πλοίο, στους αιώνες των
αίωνων, θά μπορέση να κάνει περισσό-
τερα κακουργήματα άπ' τό στοιχειω-
μένο τό “Εσσεν”; Τήν άλλη μέρα ένα
έμπορικό με γλύτωσε άναίσθητο πιά.
“Οταν συνήλθα βρέθηκα σ' ένα κρεβ-
βάτι νοσοκομείου. “Ημωνα σε άφασία
βδομάδες όλόκληρες. “Επί τέλους συν-
ήλθα. Και μέχρι σήμερα δε μιλήσα σε
κανένα με ελικορίνεια. Μονάχα σε σας
είπα σήμερα την αλήθεια. Μην ξεχνάτε
πώς ύποσχεθήκατε να τήν κρατήσετε μυσ-
τική, τουλάχιστον ώσπου να πεθάνω,
άν μπορέσω να πεθάνω... ΜΟΡΙΣ ΡΕΝΑΛ

Μέσα στην αύλη της αποθήκης, ο Μίσσα περνούσε με βιάση το βουβαλό-δερμα στην τελευταία κάσα του τσαγιού. Μιά ώρα δουλειά ακόμα και θάφευγε απ' το Μαϊματσίν. Η σκέψη αυτή τον έκανε πρόσχαρο. Περνούσε χοντρές, δυνατές βελονιές στο χοντρό δέρμα, πού θα προφύλαγε το πολύτιμο εμπόρευμα απ' την υγρασία. Όταν τελείωσε, σκούπισε τόν ιδρώτα απ' το μέτωπό του ευχαριστημένος.

Ολόγυρά του η δουλειά ήτανε στη βράση της. Άθλητικοί χαμάληδες κουβαλούσανε βιαστικοί τις κάσες και τις φορτώνανε στ' άμαξια, πού περίμεναν γραμμή στην εξόδορτα. Οι άμαξάδες στη θέση τους, έτοιμοι να ξεκινήσουν. Ός και τα σκυλιά πηγαينوερχόντουσαν βιαστικά κείνη τη μέρα. Ο Μίσσα κύτταζε χαρούμενος όλη εκείνη τη ζωηρή κίνηση. Έναν ολόκληρο χρόνο πέρασε μέσα σε κείνη την αθλιότητα. Έπειτα το χέρι του χάιδεψε την πέτσινη ζώνη του κι' ένα χαμόγελο ήρθε στα χείλη του. Σφύριξε: μια λύκαινα, πού την είχε ήμερέψει ο ίδιος, ύπομονετικά—ή Μαρούσσια—βγήκε απ' τη σκιά, πίσω απ' τις κάσες, κι' ήρθε να τριφτεί στα πόδια του. Μπήκε μαζί της μέσα στο σπίτι.

Το μπαουλάκι του ήταν' έτοιμο. Αίσθάνθηκε μια γλυκειά ευχαρίστηση όταν φόρεσε στο κεφάλι του το γούνινο κάλυμμά του. Είχ' ένα χρόνο να το φορέσει. Έτσι ξανάγινε πάλι ο ίδιος, ο Μίσσα, ο γεννημένος για να τρέχη στους κάμπους, ικανός για όλες τις δουλειές. Έπί τέλους, έφευγε. Είχε τα δολλάρια του—τη δούλεψη ενός χρόνου—καλοβαλμένα μέσα στην πέτσινη ζώνη του, την ένοιωθε αρκετά βαρεία. Άξαφνα έβγαλε τη ζώνη του και τη φίλησε σαν τρελλός. Άπ' τη χαρά του μιλούσε με τη λύκαινα: «Κύττα, Μαρούσσια, κύττα!».

Σε λίγο πήδησε στο άμαξι του κι' ακολούθησε το καρναβάλι.

Φτάσανε στο παμπάλαιο τείχος. Όταν θα το περνούσαν, θ' άφιναν πίσω τους τη Μογγολία και θα μπαίνανε στην Σιβηρία, στην απέραντη χώρα πού δεν έχει νόμους, στη γη πού λατρεύουν οι λεύτεροι άνθρωποι. Ο Μίσσα σηκώθηκε όρθιος για να κυττάξει καλλίτερα. Την ίδια στιγμή όμως κατάλαβε το μεγάλο, το φοβερό λάθος πού έκανε. Κάτω απ' το τείχος είδε το κουρελιάρικο πλήθος των ζητιάνων κι' ανάμεσα σ' αυτούς έναν άντρα με βρώμικα, σκοτισμένα ρούχα. Ένα βλέμμα τρελλού φώτιζε το κίτρινο πρόσωπό του, κι' αυτό το παγωμένο, φειδίσιο βλέμμα έπεσε διαπεραστικό, φαρμακερό, πάνω στο πρόσωπο του Μίσσα, πού άρχισε να τρέμει στο αντίκρουσμά του: μια τρομερή άπειλη, ένα μίσος, ο πόθος μιας φριχτής εκδίκησης, ήτανε μέσα σε κείνο το άγριο βλέμμα. Κι' ο Μίσσα, σε κείνον τόν άθλιο κουρελιάρη, πού αντίαωσε τώρα, στα σύνορα της ελεύθερης ζωής, αναγνώρισε με τρόπο τόν θανάσιμο εχθρό του, τόν Γκρομώφ.

Ένας κρύος φόβος τόν κυρίεψε. Ήξερε πως ο Γκρομώφ δεν συχωρνούσε ποτέ. Κι' ο Μίσσα, βέβαια, στη θέση του δεν θα συχωρνούσε. Και μονάχα αυτός ο φόβος, μιας δικαίης τιμωρίας, τόν είχε αναγκάσει να κρυφτεί έναν ολόκληρο χρόνο μέσα στο Μαϊματσίν. Μονάχα ο διάβολος θα μπορούσε να τόν ανακαλύψει σε κείνο το μακρινό χωριό. Κι' ωστόσο ο Γκρομώφ τόν βρήκε... Δεν θάφτανε τώρα πια

να του δώσει το μερτικό του απ' τη δουλειά του χρυσωρυχείου, πού τόν λήστεψε και τόν άφησε άρρωστο φεύγοντας τόν Γκρομώφ. Μιά και δεν πέθανε εκεί, ο Γκρομώφ, μόνο με τη φευγάλα μπορούσε τώρα να γλυτώσει απ' την εκδίκησή του ο Μίσσα. Θάπρεπε να φτάσει πέρα στο Βερκνέ—Ούντνισκ κι' από κεί στον Ύπερσιβηρικό.

Η συνοδεία σταμάτησε το δρόμο της κατά το βράδυ: οι μογγόλοι άμαξάδες, ύστερ' απ' το φαγητό, ρίξανε χάμω προβιές κι' έπεσαν να κοιμηθούνε. Σε λίγο ο ύπνος κυρίεψε ανθρώπους και ζώα.

Μονάχα ο Μίσσα έμενε άγρυπνος. Ήτανε βέβαιος πως θα τόνσκοτώνε ο Γκρομώφ αν τόν έπερνε ο ύπνος. Οι ώρες περνούσανε γεμάτες άγω-

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑ

νία. Την ώρα πού άρχισαν να ξυπνούν τα ζώα από την πρωινή δροσιά, μια γρήγορη σκιά πέρασε από το δρόμο. Σταμάτησε μπροστά στον καταυλισμό κι' ο Μίσσα, τρέμοντας, άκουσε μία φωνή πού πρόσταζε: «Τη ζώνη σου... απόψε... αν θέλεις τη ζωή σου!» Έπειτα η σκιά εκείνη χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Ο Μίσσα σιγά σφύριξε στη Μαρούσσια. Είχε πάρει την απόφασή του: ο εχθρός παραμόνευε στο δρόμο του Ούντνισκ. Θάφευγε λοιπόν κι' αυτός προς τη λίμνη της Χήνας, θα προσπαθούσε να φτάσει στην Ίρκουτσκ. Με προσοχή, ενώ η λύκαινα σερνότανε πλάι του, έφυγε απ' τόν καταυλισμό και ρίχτηκε μέσα στη στέππα. Τότε άρχισε μια τρελλή φευγάλα μέσα στην έρημο. Ο ήλιος έψηνε την άπειρη έκταση, κύματα φλογισμένα φυσούσανε στην πεδιάδα. Ο άνθρωπος και το άγριμι βρίσκανε νερό στα ρυάκια, γρήγορα όμως νοιώσανε το μαρτύριο της πείνας. Ο Μίσσα δεν είχε έμπιστοσύνη στα μανητάρια, πού τα περισσότερα είναι φαρμακερά, κι' η Μαρούσσια έκανε σαν τρελλή, μη μπορώντας να πιάσει τα παχειά πουλιά, πού ξέφευγαν σχεδόν μπροστά απ' το στόμα της. Τη δεύτερη μέρα η λύκαινα μούγκριζε απ' την πείνα, τα ματωμένα μάτια της κύτταζαν άπληστα τόν άνθρωπο, πού προχωρούσε στο πλάι της. Κι' έφευγαν, έφευγαν σαν τρελλοί: δεν ήθελαν να πεθάνουν εκεί, στην έρημιά, απ' την πείνα. Έπί τέλους, την τέταρτη μέρα, φάνηκε στο βάθος ένα δάσος. Αυτό τούς έδωσε έλπίδα. Σε λίγο μπόρεσαν να διακρίνουν κάτι παληόρρουχα άπλωμένα στα κλαδιά των θάμνων. Κάποια καλύβα πρέπει να βρισκότανε κει κοντά. Ο Μίσσα ακολούθησε το μονοπάτι κι' η καρδιά του χάρηκε όταν είδε τη Μαρούσσια να τρέχει σαν βέλος προς τα δυτικά. Την ίδια στιγμή άκούστηκαν γαυγίσματα. Ωδηγήθηκε απ' αυτά και σε λίγο βρέθηκε ανάμεσα σε λίγες καλύβες βοσκών.

Οι νομάδες τόν έβλεπαν χωρίς φόβο να πλησιάσει. Η κατάσταση τους τούς άφαίρεσε κάθε ύποψια, μέσα στην έρημο όμως, κανείς δεν δέχεται έναν άγνωστο, χωρίς δυσπιστία. Άν και τούς εξέγησε πως έχασε το δρόμο του μέσα στη στέππα, οι δύσπιστοι χωριάτες ίσως να τόν πήραν και για δραπετή των κατεργων. Δεν λεγανε λέξη. Έκείνος όμως πεινούσε, πεινούσε τρομερά. Ρίχτηκε σαν τρελλός στο αλογίσιο γιαούρτι, το «κουμί», πού τού σέρβιρισε μια χωριάτισσα μ' ένα πελώριο κομμάτι μαύρο ψωμί. Σαν νύχτωσε έπρεπε να κοιμηθεί, μά δεν τολμούσε ο δυστυχισμένος. Οι άγριοι εκείνοι νομάδες, σίγουρα θα τόν ψάχνανε στον ύπνο του. Θάβρισκαν την πέτσινη ζώνη και για να την πάρουν θα τόν σκοτώνανε.

Σερνάμενος, βγήκ' έξω απ' την καλύβα. Λίγα βήματα πιο κάτω έβρασκ' ένα άλογο. Μ' ένα πήδημα ο Μίσσα βρέθηκε στη ράχη του, χτυπώντας δυνατά τα πλευρά του ζώου. Έφευγε σαν τρελλός μέσα στη νύχτα, χωρίς να τολμά να διη πίσω του απ' το φόβο για τούς χωριάτες, πού θα τόν κυνηγούσαν. Με τα χέρια γαντζωμένα στη χαιτή του άλόγου πέρασε μύρια βέρταια, πηδώντας πάνω από κορμούς δένδρων, διαβαίνοντας ρυάκια και βάλτους, με τα φτερά της τρομαγμένης φευγάλας. Άξαφνα το ζώο στραβοπάτησε, κυλίστηκε χάμω κι' ο Μίσσα ξαπλώθηκε πάνω στο χόρτο της στέππας. Μονομιάς βρέθηκε στο πόδι, έτοιμος να χτυπηθεί... Δεν ήτανε όμως κανένας κεί πέρα. Είχε ξεφύγει απ' τούς χωριάτες. Ωστόσο, έφυγε τρέχοντας ακόμα, ώσπου έφτασε σ' ένα μικρό δάσος. Εκεί έπεσε

πιά, λαχανιασμένος, μούγκρίζοντας, σχεδόν πεθαμένος...

Ο ήλιος έφευγε άπάνω του κατερές όταν ξύπνησε. Κατατοσκιμένοσηκώθηκε όρθιος με κόπο. Ένα μούγκριτό τόν έκανε ν' ανατριχιάσει, την ίδια στιγμή όμως φώναζε χαρούμενος: «Μαρούσσια!» Τά ματοβαμμένα ρουθούνια, της λύκαινας μιλούσανε για την τύχη του άλόγου. Πήρανε πάλι δρόμο. Η ίδια φευγάλα, ανάμεσα στην έρημο. Την άλλη μέρα, όμως, χαρούμενος, αντίκρουσε, πέρα, τα νερά της λίμνης. Προχώρησε με θάρρος. Ένα βέρτσι δρό-

ΤΟ ΓΑΛΗΝΙΟ ΛΙΜΑΝΙ

μο ακόμα και το μαρτύριο θα τελείωνε, ένα δάσος ακόμα, ένας άγρος, να τόν περάσει κι' αυτόν καί... ξαφνικά, εκεί στο μονοπάτι, πρόσβαλλε ο Γκρομώφ, άπαίσιος, μ' ένα πελώριο μαχαίρι στο χέρι του... Μόλις δέκα μέτρα τούς χώριζαν. Τα μάτια τους αντίκρύστηκαν, γεμάτα μίσος. Ο Μίσσα, χωρίς όπλο, κατάλαβε πως ήταν χαμένος». Τη ζώνη σου! ούρλιαξε ο Γκρομώφ. —Άπάνω του, Μαρούσσια! Άρπαχτον!

Η λύκαινα χύμηξε, η λάμψη του μαχαριού άστραψε μονομιάς, το αίμα πήδησε ζεστό απ' τα σπλάχνα του άγριμιού. Ο Μίσσα όμως έτρεχε σαν τόν άνεμο, προς το πρώτο σπίτι του χωριού των βουδδικών μοναστηριών, εκεί, κοντά, σε απόσταση εκατό μέτρων. Το αυτί του πήρε το στερνό ούρλιασμα της αγωνίας της λύκαινας... «Μαρούσσια!» φώναξε, μά δεν γύρισε πια πίσω του να κυττάξει, χώθηκε σαν τρελλός στην πρώτη άνοιχτή πόρτα, πού βρέθηκε μπροστά του.

Στην άρχη του φάνηκε σαν να όνειρεύεται. Πάνω σε μιάν εξέδρα, στο βάθος μιας ευρύχωρης σάλας με δεξιά κι' αριστερά άναρίθμητες κολώνες, κάτω από πολύχρωμα υφάσματα πού σάλευαν απ' τόν έλαφρό άνέρα, ένας ιερέας—ο Κάμπο Λαμά—ντυμένος μ' ένα μεταξωτό κίτρινο, ρηγυτό ράσο και μια φαρδειά κόκκινη ζώνη στη μέση, τόν κύτταζε, με τα μικρά του μάτια, γεμάτα κατάπληξη, άπορία κι' άγανάκτηση. Μπροστά στον ιερέα ήτανε γονατιστό ένα πλήθος άλλων ιερωμένων με ράσα, κόκκινα, πράσινα, μπλέ, με πελώρια καλύμματα του κεφαλιού στολισμένα από μυριόχρωμες κορδέλλες. Έκαναν μετάνοιες κι' έψαλαν με το ρυθμό του χάλκινου τυμπάνου. Με την κραυγή του Κάμπο Λαμά όλοι οι ιερωμένοι σηκώθηκαν όρθιοι και τότε ο Μίσσα κατάλαβε πως πάτησε σε ιερό απαγορευμένο τόπο, είχε μολύνει τόν άγιο χώρο με την παρουσία του. Όλο κείνο το πλήθος ώρμησε ούρλιαχώντας κατά πάνω του. Τότε κείνος άσθηκε σε μια σκοτεινή τρύπα κι' άρχισε ν' άνεβαίνει μια γυριστή σκάλα. Με τρία πηδήματα βρέθηκε άπάνω, σκούνησε μια βαρεία δρύινη πόρτα κι' έκλεισε πίσω του με τόν δυνατό σύρτη. Άνάπνευσε, ο τρόμος όμως τόν έπιασε πάλι, την ίδια στιγμή. Μέσα σε κείνο το μικρό δωμάτιο, μέσα στο σκοτάδι, τόν περίμεναν άπειρα τερατώδη άγάλματα άγνώστων θεών, πιο τρομερά κι' από τούς λυσασμένους φανατικούς Λαμά, πού χτυπούσαν τώρα την κλεισμένη πόρτα. Μιά άλλη σκάλα ώδηγούσε προς τη στέγη του ναού, σε μια καταπακτή. Ο Μίσσα ώρμησε κατά κει, μέσα στην άπελπισία του, άνέβηκε λαχανιασμένος τα δύσκολα σκαλιά, ίσως να γλύτωνε εκεί πάνω. Όταν έφτασε όμως βρέθηκε κατάντικρυ στο πελώριο άγαλμα του Βούδδα. Το πανύψηλο ειδώλο γέμιζε σχεδόν ολόκληρο τόν χώρο εκείνον. Το αιώνιο χαμόγελο εκείνου, πού τά ξέρει όλα, μπορεί τά πάντα και δεν συγκινείται με τίποτε, ήταν άποτυωμένο στο αίνιγματικό πρόσωπό του. Τα χέρια του, άνοιγμένα σε σχήμα σταυρού, έμοιαζαν σαν να περίμεναν κάποιον ν' άγκαλιάσουν σφιχτά. Ποιόν; Ο Μίσσα κατάλαβε πως εκείνον περιμενε ο θεός. Κάτω ή πόρτα γκρεμιζότον απ' τα χτυπήματα του φανατισμένου πλήθους, άριστερά του ένα παράθυρο άφινε λεύτερες τις άχτίνες του ήλιου να μπαίνουν. Ο δυστυχισμένος έτρεξε σαν τρελλός προς το φωτεινό εκείνο τετράγωνο, στην τελευταία του έλπίδα σωτηρίας, και είδε... κάτω στο δρόμο, το Γκρομώφ να περι-

μένη, με το ματωμένο, φαρδύ, μαχαίρι του έτοιμο στο χέρι. Τότε ο Μίσσα άνοιξε την πέτσινη ζώνη του, πήρε τα χρυσά νομίσματα και τα σκόρπισε γύρω στο άγαλμα πού χαμογελούσε. Γι' αυτά είχε υποφέρει όλα τα βάσανα, όλους τούς κινδύνους και τώρα τάχανε όλα. Τώρα, μονάχα ο Βούδδας μπορούσε πια να τόν σώσει. Σχεδόν τρελλός από τόν τρόμο και την άδιάκοπη νευρική υπερένταση σήκωνε ψηλά τα χέρια του και σκorporούσε μπροστά στο ειδώλο άργά-άργά το χρυσάφι. Το κεφάλι ένός λαμά βγήκε κείνη τη στιγμή απ' την καταπακτή. Ο ιερωμένος άνέβηκε άπάνω. Ήτανε πολύ γέρος, ίσως ένενήντα χρονών:

—Μονάχα αν άφιέρωσης όλη σου την ψυχή κι' όλη σου την ζωή στην ύπηρεσία του θεού, θα γλυτώσης από τόν θάνατο! είπε με άργη, σοβαρή φωνή. Τό χρήμα δεν έχει καμιάν αξία έδώ μέσα.

Έτσι μού διηγήθηκε την ιστορία του ο γέρος ιερωμένος, όταν άρχισε να συνέρχεται απ' την πολύμηνη άρρώστεια του.

Στο γιατρό μπορεί κανείς να τά πη όλα.

Η μορφή του ήτανε γαλήνια, όποτε κι' είχε τρομάξει τώρα με τόν θάνατο, πού τόν είχε άγγίξει από τόσο κοντά. Δέχτηκε τη σωτηρία του απ' την άρρώστεια, σαν μια άναβολή ένός άποφαισισμένου ταξιδιού σε καλλίτερα μέρη. —Θα ήθελες νάβγαινες έξω απ' τόν μοναστήρι; Να πιάς πάλι στον κόσμο έξω; τόν ρώτησα.

—Ω! τώρα πια, άπάντησε ήσυχος. Η ζωή μου πριν μω έδώ μέσα, μού δίνει τώρα την έντύπωση μιας τρικυμίας... Έδώ είναι το λιμάνι, το ήσυχο, το γαλήνιο. Δεν υπάρχει τίποτα, πού να μωρή να μας κάνει την παραμικρότερη έντύπωση. Μιά φροντίδα μονάχα έχουμε όλοι μας: να είναι οι ψυχές μας άγνές, ικανές ν' αντίκρύζουν το γαλήνιο χαμόγελο του Βούδδα.

Ωστόσο, μέσα στο βάθος των ματιών του, σαν μιάν αντανάκλαση της πιο μύχιας επιθυμίας του, της πιο άποκρυφής του λαχτάρας, πού δεν μπόρεσε να σβύσει όλη η μακρόχρονη άπομόνωσή του στο γαλήνιο αυτό μοναστήρι, διάβασα, σα σ' άνοιχτό βιβλίο, ό,τι δε θέλησε να μω έξιμολογηθεί ή ό,τι θάθελε να κρατήσει μυστικό κι' ο ίδιος απ' τόν έαυτό του, και πού συνοψίζεται στα εξής άνείπωτα λόγια του:

—Ναι, θάθελα να βγω από δω μέσα, να μω στον κόσμο, στη ζωή, την πικρή, μά πάντα ωραία, παρά κάθε βρωμιά και άσχήμια της, μά όχι τώρα, έτσι όπως είμαι, γέρος κι' άπένταρος. Θάθελα νάταν βολετό να βγω τότε, ξεφεύγοντας τη δίωξη του Γκρομώφ, με την πολύτιμη ζωή άνέγγιχτη, νέος και πλούσιος...

Ω, θάμουν ικανός να πουλήσω γι' αυτό και την ψυχή μου στο διάβολο ακόμα, αν μω το ζητούσε όσο ήταν καιρός. Βλέπετε όμως ότι αυτό δεν έγινε...

Τώρα, ένα ράκος ανθρώπινο πια, με τα μαλλιά άσπρα απ' τόν πέρασμα των χρόνων και των καύμων, με τούς ώμους σκυφτούς και τη ζωή μου σβυσμένη, τί το όφελος και νάβγαινα; Έτσι κι' άλλοιώς ο θάνατος, είναι ή μόνη χαρά πού με περιμένει.

Έτσι μω φάνηκε. Πιθανόν όμως να κάνω λάθος. Άνθρωπος είμαι κι' εγώ. Μπορεί ή μεταμέλειά του να ήταν ελκρινής και μόνον ή ποιηριά μου να του άπόδωσε σκέψεις, πού δεν είχε κάνει.

ΑΙΜΙΛ ΠΑΖΕΣ

Η ΠΟΛΥ ΠΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η Φραντζέσκα ήταν εργάτρια, εργάτης ήταν κι' ο άνδρας της Ίωσήφ. Μια μέρα η μηχανή του έκοψε το χέρι. Τον πήγαν στο νοσοκομείο. Απέθανε από δηλητηρίαση. Ο τρίτος θάνατος που δοκίμασε η Φραντζέσκα. Την πρώτη φορά ή μάνα της. Την έχασε όταν ήταν μικρούλα ακόμη. Ο πατέρας της φρόντιζε ύστερα για το σπίτι. Σιγά-σιγά μεγάλωσε η Φραντζέσκα και δούλευε σε εργοστάσιο. Ο πατέρας της, που ήταν εργάτης στο σιδηρόδρομο, έπεσε από το τραίνο και πήγε. Τού κάμανε συγκινητική κηδεία οι συνάδερφοί του, κι' ο οδηγός της ατμομηχανής, καθώς περνούσαν το φέρετρό του νεκρού για το νεκροταφείο, σφύριζε προς τιμή του. Τώρα έχασε τον άνδρα της. Δέχθηκε και την τρίτη συμφορά με καρτερία. Τρείς μήνες της έδωσαν ένα επίδομα για τον άνδρα της. Ύστερα της τόκοψαν. Γιατί; Δεν ήξερε, αν και ήταν έγκυος από τον άνδρα της. Τό παιδί γεννήθηκε νεκρό. Δεν της έμεινε καν αυτό γι' ανάμνηση του άνδρός της. Γειτόνισσες κι' εργάτριες είπαν: Αυτό ήταν το καλλίτερο, που μπορούσε ν' γίνει. Αφού έχασε τον άνδρα της, τί τὸ ήθελε τὸ παιδί. Για βάσανα; Τουλάχιστον τώρα μπορούσε νὰ ζήσει μόνη της από το μεροκάματο της.

Εργάζονταν, λοιπόν, η Φραντζέσκα στο μεγάλο εργοστάσιο, στο τμήμα του πακεταρίσματος τῶν μολυβίων, πο-νεμένη, χήρα γυναίκα, για τὸ ψωμάκι της. Ἀλλά ἡ κακο-γλωσσία δὲν τὴν ἄφινε ἥσυχη. Ἐπειδὴ μὴ μέρια πέρασε ἀπὸ τὸ τμήμα ὁ μηχανικός Βέλλενκαμπ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ, ἐπιθεώ-ρησε τὴν ἐργασία καὶ μίλησε λιγάκι περισσότερο μαζί της παρὰ μὲ τις ἄλλες εργάτριες, πού δὲν ἦταν ὁμορφες ὅπως αὐτή, ἄρχισαν οἱ κουρκουσουριές. Πρώτη καὶ καλλίτερη τὴν κακολογοῦσε ἡ συνάδερφός της Ἄννα Κοῦγκελ, πού δούλευε δίπλα της. Χμ! ἡ Φραντζέσκα κάνει γλυκά μάτια τοῦ μηχανικοῦ! Τόσο γλῆγορα λησμόνησε τὸν ἄνδρα της! Ξέρετε τί σιγανοπαπαδιά πού εἶναι!

Ἡ Φραντζέσκα κάθονταν σ' ἕνα δωμάτιο σὲ μὴ αὐλῇ, πού κάθονταν πολλὲς οἰκογένειες ἐργατῶν. Ἄνδρες μεθύ-στακες ἔδερναν τις γυναῖκες τους, ἐκείνες κουρκουσουρέυαν μάλῶναν. Στὸ δωμάτιο της εἶχε ἀφήσει ἐκτός ἀπὸ τὸ δικό της καὶ τὸ κρεβάτι τοῦ ἀνδρός της Ίωσήφ.

Τὸ σιγύριζε κάθε πρωτὶ, ἀπὸ τὴ συνήθεια πού εἶχε προ-τήτερα. Πολλὲς φορές νόμιζε πῶς ἦταν ξαπλωμένος σ' αὐ-τὸ ὁ ἄνδρας της καὶ θὰ τὴν μιλούσε. Τὴν ἔπερναν τὰ δάκρυα. Ἡ ζωὴ της ἦταν ἡ-συχὴ καὶ γεμάτη στεναγμούς. Ἀπὸ τὸ σπίτι της στὸ ἐργοστάσιο, ὅπου μετροῦσε τὰ μολύβια τρακόσια-τρακόσια καὶ τὰ δένε σὲ δέ-μα. Ὑστερα τὰ δίνει στὴν Ἄννα Κοῦγκελ, δίπλα της, κι' ἐκείνη τὰ ἔκανε μεγαλύτερο πακέτο. Ποτέ της δὲν εἶχε σκεφτῆ τί μπο-ροῦσαν νὰ χρησιμεύουν αὐτὰ τὰ μολύβια.

Γιὰ ποῖον, πῶς; Ἐκανε μηχανικὰ τὴ δουλειὰ της καὶ δὲν τὴν ἐνοίαζε γιὰ τίποτε ἄλλο. Τὴ νύχτα ἀγρυπνοῦσε πολ-λὲς φορές κι' ἔκλαιγε.

Δὲν ἦταν πρώτη φορά, πού εἶχε δη-ὁ μηχανικός Βέλλενκαμπ τὴ Φραντζέσκα, στὸ ἐργοστάσιο. Αὐτὸ δὲν τῷ ἔφερε οὔτε ὁ ἐπιστά-της τοῦ τμήματος Φερδινάνδος, γι' αὐτὸ παραξενεύθηκαν, ὅταν εἶδαν τότε τὸ μηχανικὸ νὰ μιλῇ μὲ κάποια οἰκειότητα στὴ Φραν-τζέσκα. Τὴν εἶχε γνωρίσει ἀπὸ τὸν πατέρα της, πού ἦταν στὸ «σι-δηρόδρομο». Κατὰ τ' ἄλλα δὲν ἐν-διαφέρονταν γι' αὐτή. Μονάχα ὅ-ταν εἶχε πιά πεθάνει ὁ ἄνδρας της πῆγε ἐκείνη τὴ μέρα στὸ τμήμα τοῦ πακεταρίσματος τῶν μολυβίων καὶ τὴς μίλησε μὲ τρό-πο, πού ζήλεψαν οἱ ἄλλες. Ἀλλὴ μὴ φορά πρὶν τὴς μίλησε συ-μπαθητικά, ὅταν πέθανε ὁ ἄν-δρας της στὸ νοσοκομείο.

Ο Βέλλενκαμπ παντρεύθηκε μὲ μὴ ὥραία καὶ πλούσια γυ-ναίκα. Ὅταν πῆγαινε τὸ βράδυ στὸ ἐργοστάσιο νὰ πὰ-

ρη ὁ μηχανικός, ὅλοι οἱ ἐργάτες κι' οἱ ἐργάτριες τὴν ἔβλε-παν μὲ θαυμασμό. Ἐκείνη τοὺς κύτταζε μὲ τὰ χρυσὰ φασο-μαίντης καὶ κάποτε κουνούσε τὸ κεφάλι της. Ἦταν τόσο-τροφερὴ καὶ λεπτή. Τὸ καλοκαίρι φοροῦσε διαφανὴ φουστά-νια. Ἦταν σάν κομψὸ παιγνιδάκι. Ὁ ἐπίστατης Φερδινάν-δος, πού ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς ὑπηρετίας τῆς κυ-ρίας Βέλλενκαμπ, εἶχε πεῖ ἕνα σωρὸ πράγματα γιὰ τὴν κυρία στὴν Ἄννα Κοῦγκελ. Ἀ. χ. Ἡ ξανθὴ κυρία γύριζε στὸ σπίτι σχεδὸν κάθε βράδυ πολὺ ἀργά ἢ ἂν θέλετε πολ-λὸ πρωτὶ. Καὶ πολλὲς φορές ἔφερνε καὶ μὴ συντροφιά μα-ζί της καὶ τότε γλεντοῦσαν εὐθυμότατα Ὑστερα κοιμούν-ταν ἡ κυρία Βέλλενκαμπ καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι πού γευμάτιζαν οἱ ἄλλοι, αὐτὴ μόλις ὑπνοῦσε τότε κι' ἔπινε τὸ γάλα της. Ἡ κυρία Βέλλενκαμπ πῆγαινε κάθε μέ-ρα στὰ θέατρα καὶ στὰ κονσέρτα κι' ὕστερα σ' ἐκείνη τὰ μπάρ, πού χορεύουν τὰ κορίτσια γυμνά, μπροστὰ στὸν κό-σμο. Τί εἶδος εὐχαρίστηση εὗρισκε ἡ κυρία Βέλλενκαμπ σ' ὅλ' αὐτὰ, δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ ἡ Φραντζέσκα. Naί, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ ἦταν τίποτε, τῆς ἔλεγε ἡ Ἄννα Κοῦγ-κελ, μπροστὰ σὲ πολλὰ ἄλλα, πού δὲν τὰ ξέρεις καὶ πού εἶναι καλύτερα νὰ κλείνης τὰ μάτια σου καὶ νὰ βουλώνης τ' αὐτιά σου. Ἡ κυρία Βέλλενκαμπ εἶναι τρυφερὴ, λεπτή, ἀλλὰ ἔχει σιδερένια κρίση.

Μία μέρα εἶπε ὁ Φερδινάνδος στὴ Φραντζέσκα, ὅτι τὸ βράδυ εἶχαν συναναστροφὴ τοῦ Βέλλενκαμπ καὶ χρειά-ζονταν κάποια γυναίκα νὰ βοηθήσῃ τὴν ὑπηρετία.

«Ἄν θέλεις, Φραντζέσκα, νὰ κερδίσεις μερικὲς κορῶνες ἔλα νὰ βοηθήσεις. Ἀλλὰ πές μου γλῆγορα, γιατί θὰ τηλε-φωνήσω». Τί τὴν ἔμελλε γιὰ τὰ λεφτά; Αὐτὴ εἶχε νὰ φρον-τίσῃ μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Ἀλλὰ τῆς παρουσιάζονταν μὴ εὐκαρία νὰ πᾶ νὰ δῇ ἕνα τέτοιο μεγάλο σπίτι, τὸ γλέντι, τοὺς κυρίους, τις κυρίες καὶ μάλιστα τὴν κυρία Βέλ-λενκαμπ. Θὰ ἦταν ἐνδιαφέρον θέαμα, ὅπως στὸν κινηματο-γράφο, κι' αὐτὴ δὲν εἶχε ποτέ οὔτε στὸν κινηματογρά-φο. Ἀλλὰ ἡ Ἄννα Κοῦγκελ εἶχε προσβληθῇ πολὺ γιατί τὰχα νὰ προτιμηθῇ ἡ Φραντζέσκα ἀπ' ὅλες τις ἄλλες. Ὁ Φερδινάνδος τῆς ἀπάντησε, ὅτι ἤθελε νὰ βοηθήσῃ μὴ νέα καὶ νόστιμη γυναίκα. Καὶ βέβαια δὲν θάχε ἡ Ἄννα τὴν ἁ-ξίωση, ὅτι ἦταν νέα καὶ νόστιμη. Τότε θυμώσε ἡ Ἄννα πε-ρισσότερο κι' εἶπε, ὅτι ἔπρεπε νὰ πᾶ αὐτὴ πού εἶχε ἀνάγ-κη ἀπὸ λεφτά, ἐνῶ ἡ Φραντζέσκα συντη-ροῦσε μονάχα τὸν ἑαυτὸ της. Ὁ Φερδι-νάνδος ἐπέμεινε καὶ τότε εἶπε ἡ Φραν-τζέσκα, ὅτι θάδινε τῆς Ἄννας ὅσα λε-πτά θὰ ἔφερνε γιὰ τὴ νυχτερινὴ ὑπηρε-σία.

Ἡ Φραντζέσκα περιποιοῦθηκε τὸν ἑαυτὸ της καὶ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ μηχανικοῦ. Ἐ-κεί τὴν ἔβαλαν στὸ χῶλλ καὶ τῆς εἶπαν νὰ πέρνῃ τὰ παλτά καὶ τὰ καπέλλα τῶν προσκεκλημένων καὶ νὰ τοὺς δίνει ἀριθ-μούς. Τὸ χῶλλ ἦταν ὠραιότερο ἀπὸ τὸ

γραφεῖο τοῦ κυρίου διευθυντοῦ τοῦ ἐργοστασίου καὶ ἦταν τ' ὠ-ραιότερο ποῦχε δεῖ ἡ Φραντζέσκα ὡς τώρα. Ὅταν τὴν καλοῦσαν καμμιὰ φορά στὸ γραφεῖο τοῦ κυ-ρίου διευθυντοῦ, τῆς πιάνονταν ἡ ἀναπνοή. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ χῶλλ, πλημμυρισμένο ἀπὸ φῶς καὶ γε-μάτο εἰκόνες ἀξιοπεριέργες, ἦταν καὶ μοναδικό, σπάνιο. Κι' ὅταν ἀνοίγε ἡ πόρτα πρὸς τ' ἄλλα δω-μάτια, θαμπώνονταν κανεὶς στὸ θέαμά τους. Κι' ἡ κυρία Βέλλεν-καμπ ἦρθε σὲς ὀχτῶ. Γυμνά τὰ μπράτσα της καὶ γυμνὴ ἡ πλάτη-της, σχεδὸν δὲν ἔφοροῦσε τίποτε. Ἦρθε κι' ὁ μηχανικός Βέλλενκαμπ

Τὴν εἶδε κ' εἶπε : «Ἄ ἄ!» καὶ μῆλκε στὸ σαλόνι. Ἦρθαν κι' οἱ πρῶτοι προσκεκλημένοι, οἱ κύριοι μὲ μαῦρο φράκο κι' οἱ κυρίες μὲ μεγάλο ντεκολτέ, ὅπως ἡ σπιτονοικοκυρά. Ἡ Φραντζέσκα τὰχε χαμένα Ἡ-πλαν, χόρεψαν, γλέντησαν. . . . Στὶς τρεῖς ἔφυγε

ΜΙΑΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΣ

ὅλη ἡ συντροφιά, μαζί μὲ τὴν κυρία Βέλλενκαμπ. Πῆγαν στὸ καμπαρέ, καθὼς εἶπαν. Ἡ Φραντζέσκα πῆγε στὴ κου-ζίνα, ὅπου ἦταν τ' ἄλλα ὑπηρετικά. Ἐτρώγαν καὶ μετροῦ-σαν τὰ πουρμπουάρ, πού πήραν. Κι' Φραντζέσκα εἶχε πάρει πολλὰ. Ὑστερα ἔφυγαν, κι' ὁ Φερδινάνδος φλυαροῦσε μὲ τὴ μνηστὴ του. Τότε ζήτησε ἡ Φραντζέσκα νὰ πᾶ νὰ δῇ τὰ δω-μάτια τοῦ σπιτιοῦ. «Καὶ βέβαια νὰπᾶς», τῆς εἶπεν ὁ Φερδι-νάνδος, θέλοντας νὰ τὴ ξεφορτωθῇ καὶ νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὸ κορίτσι του. Ἡ Φραντζέσκα πῆγε στὰ δωμάτια καὶ θαύ-μαζε τὴν πολυτέλειά τους. Ἀξάφνα βρέθηκε σ' ἕνα δωμά-τιο μπροστὰ στὸν κύριο Βέλλενκαμπ. Τὰ ἔχασε καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ. Ἐκείνος τὴν πήρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν κάθησε σ' ἕνα τραπέζι. Τῆς εἶπε πῶς ἦταν ἡ ὠραιότερη ἀπ' ὅλες ἀπό-ψε. Σάστισε. Τὴν περιποιοῦθηκε ἡ πιαν, κρασί καὶ τῆς εἶπε πάλι ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ ὁμορφότερη γυναίκα ἐκεῖ μέσα ἀπόψε. Καὶ ὁὸς τῆς κρασί. Εἶχε σαστίσει κυριολεκτικά. Τὴ μέθυσε τέ-λος καὶ τὴν ἔκαμε δική του. Ἰκανοποίησε τὸ πάθος του, πού εἶχε γι' αὐτὴ καιρό.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε ἡ Φραντζέσκα στὸ ἐργοστάσιο, νυ-σταγμένη, κουρασμένη. Χαμουριώνταν κι' ἔδωσε τὰ λε-φτά, στὴν Ἄννα Κοῦγκελ. Ἐβαλε, τὸ χέρι στὴν τσέπη της κι' ὅσα λεφτά βρῆκε μέσα τῆς τᾶδωσε. Ἐκπληκτη εἶδε ἡ Ἄννα ὅτι μέσα στ' ἄλλα λεφτά ἦταν κι' ἕνα χιλιάριο. «Τί θὰ πῇ αὐτό;» τῆς εἶπε. «Τί θέλει τὸ χιλιάριο ἐδῶ;» Ἡ Φραντζέσκα εἶπε σαστισμένη : «Κάποιο λάθος θάγινε». Χαμο-γέλασε ἡ Ἄννα : Χμ! ναί, κάποιο λάθος. Μὲ τὰ χιλιάρια δὲν γίνεται λάθος. Κι' ἀπὸ τὴν κακία της πῆγε καὶ τὴν πρό-δωσε στὴ διευθυντοῦ τοῦ ἐργοστασίου. Δίχως ἄλλο θάκλεψε τὸ χιλιάριο στὸ σπίτι τοῦ μηχανικοῦ χθὲς τὴ νύχτα. Καὶ ποῖος ξέρῃ πόσα ἄλλα θάκλεψε. Κατέσχεσαν τὰ χρήματα. Ἀρχισαν ἀνακρίσεις, λοιπόν, κόρη μου, πὲς τὴν ἀλήθεια!.. Ἡ φτωχὴ δὲν ἤξερε τίποτε. Εἶπε τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν τὴν πίστεψαν. Ὅλοι ψιθύριζαν : «Α, τὴ σιγανοπαπαδιά! Ἀνά-κριναν τὴν κυρία Βέλλενκαμπ.

—Θεέ μου! εἶπε ἡ κυρία, ἐγὼ δὲν ἤμουν στὸ σπίτι, ἀλλὰ καὶ δὲν ξέρω πόσα χρήματα εἶχα. Τὸ σουτάρι τοῦ γραφείου μου δὲν ἦταν βέβαια κλειστό. Ἄν λείπουν χρή-ματα, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ τώρα. Καὶ δὲν μπο-ρῶ νὰ κατηγορήσω κανένα, δχι. Ἀλλὰ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν μ' ἐνδιαφέρει διόλου. Μήνυση δὲν θὰ κάμω

Ὁ μηχανικός Βέλλενκαμπ κατέθεσε ἀόριστα : «Τὸ κορίτσι τὸ γνω-ρίζω μονάχα ἀπὸ τὸ ἐργοστά-σιο. Βέβαια δὲν ἔκλεψε χρήμα-τα». Ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν τι-μιότητα της. Ἐπειτα δὲν τοῦ ἔκλεψαν χρήματα. Νὰ τελειώ-σῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεση. Κράτησαν στὴ φυλακὴ λίγες μέρες ἀκό-ματὴ Φραντζέσκα καὶ τὴν ἀπό-λυσαν ἀπὸ ἔλλειψη ἀποδεί-ξεων.

Στὸ ἐργοστάσιο δὲν γύρι-σε πιά ἡ Φραντζέσκα. Ντρέ-πονταν πάρα πολὺ. Δὲν εἶχε ἀποδείξῃ τίποτε ἐναντίον της, ἀλλὰ τῆς εἶχε βγῇ πιά τ' ὄνομα. Ἡ Ἄννα Κοῦγκελ τὰ διέδοσε ὅλα. Κι' ὅλοι τὴν ἀποφεύγανε, δὲν τῆς ἀνταπό-διδαν κανὲν τὸ χαιρετισμό. Ὅ-ταν περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τις γυναῖκες, σῶπαιναν κι' ὅταν ἀπομακρύνονταν, ἄρχι-ζαν τὴν κουρκουσουριά. Ἐφέ-τρα. Ἰσως νάταν καὶ παξιμά-δα. Μπροστὰ στὴν πόρτα της εὗρισκε ἄσεμνα σχεδιάσμα-τα μὲ κιμωλία. Τᾶσβυνε καὶ τὸ πρωτὶ ἦτανε πάλι τὰ ἴδια.

Εἶχε μείνει χωρὶς δουλειὰ κι' ἄρχισε ἡ πείνα. Ὅλες οἱ πόρτες τῆς ἦταν κλεισμέ-νες. Δὲν τὴν ἤθελαν οὔτε δῶ, οὔτε ἐκεῖ. Τὸ βράδυ γύριζε κουρασμένη ἀπὸ τὴν μάταιη ἀναζή-

τηση δουλειᾶς, πού δὲν τὴν εὗρισκε. Ἦθελε νὰ πουλήσῃ τὸ κρεβάτι τοῦ ἀνδρός της, ἀλλὰ δὲν τῆς βαστοῦσε ἡ καρδιά. Δὲν τῆς ἔμεινε ἄλλο παρὰ νὰ κλέψῃ ἢ νὰ γίνῃ κοκότα. Πολ-λὲς φορές τὸ βράδυ πῆγαινε στὴ γέφυρα γιὰ νὰ πέσῃ στὸ ποτάμι, ἀλλὰ ἔβλεπε τὸν ἄνδρα τῆς μπροστὰ της, πού τὴν ἐμπόδιζε καὶ τῆς ἔλεγε : Γιατί νὰ πνιγῇς; Σὺ δὲν ἔκαμες τίποτε, οἱ ἄλλοι σοῦ ἔκαμαν κακό.

Ἐνα βράδυ, πού καθόνταν στὸ κρεβάτι της, μισογδυ-μένη, καταλυμένη, χτύπησε ἡ πόρτα. Ἦταν ὁ Βέλλεν-καμπ. Τὸν κύτταξε ἀγριεμένη, ἀκίνητη, ἄφωνη. Τέλος τοῦ εἶπε :

—Τί θέλετε; —Ἦσυχία, μὴ φωνάζεις, κανεὶς δὲν μ' εἶδε, πού μῆλκα καὶ κανεὶς δὲν πρὶε νὰ μὲ δῇ, πού θὰ φύγω.

—Τί θέλετε ἀπὸ μένα; τοῦ ἔσανπε.

—Τίποτε. Σύχασε. Τίποτε. Θέλω μονάχα νὰ σὲ βοηθήσω. Ἡ Φραντζέσκα γέλασε δυνατὰ.

—Νὰ μὲ βοηθήσετε θέλετε! Σείς, πού μὲ καταστρέψατε; Καὶ τώρα θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε; Μοῦ καταστρέψατε ὅλη τὴ ζωὴ μου. Θαῦμα εἶνε πῶς ζῶ ἀκόμα. Γιὰ δέστε πῶς ἔγινε τὸ σῶμα μου! Κανεὶς δὲν μὲ πέρνει. Δὲν ἀξίζω πιά οὔτε νὰ πάρω τοὺς δρόμους. Μὰ οὔτε καὶ μπορῶ νὰ ἐργα-σθῶ πιά, ἀκόμα κι' ἂν βρῶ δουλειὰ. Δὲν ἔχω πιά δυνάμεις. Ἀλλὰ ἡ γυναίκα σας ἔχει σιδερένια κρίση...

—Μὰ γιατί; Τί μποροῦσα νὰ κάμω; Πετᾶχτηκε ἀπάνω ἑξαλλη!

—Τί μποροῦσατε νὰ κάμετε; Ἐμένα ρωτᾶτε γι' αὐτό; Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἤμουν ὠραιότερη ἀπ' ὅλες τις ἄλ-λες γυναῖκες, τόπατε αὐτὸ τότε; Ὅλα τὰ βάσανά μου ἦ-ταν ἕνα τίποτε γιὰ σὰς. Καὶ μὲ κάματε κι' οὐρέλι. Τώρα ἔρχεστε νὰ μοῦ πῆτε πῶς θὰ μὲ βοηθήσετε! Ἀνανδρε, κα-κοῦργε, δολοφόνε!

Κατέπεσε ἐξηντημένη. Δὲν μπορούσε πιά νὰ πῇ τί-ποτε.

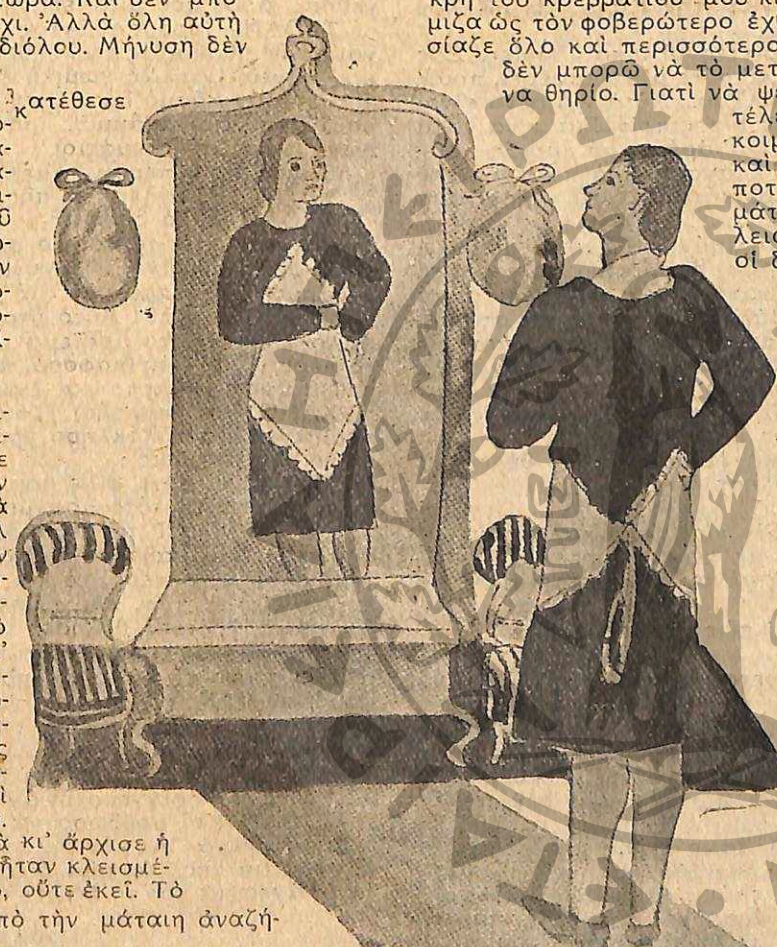
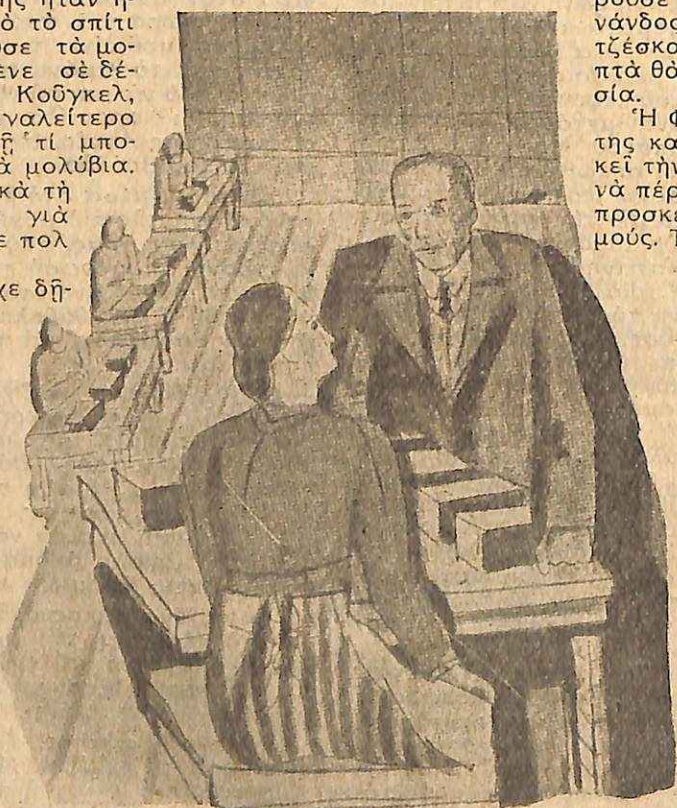
Τότε ἐκείνος κάθησε κοντὰ της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ἐνῶ ἡ Φραντζέσκα ἔμεινε ἀπάθης.

... Δὲν ξέρω πῶς ἔγινε ὁ φόνος. Κάθονταν στὴν ἁ-κρὴ τοῦ κρεββατιοῦ μου κι' ἔκλαιε, ὅλο ἔκλαιε. Τὸν νό-μιζα ὡς τὸν φοβερότερο ἐχθρό μου. Ἐκείνος ὅμως μὲ πλη-σίαζε ὅλο καὶ περισσότερο. Τότε ἔγινε, ὅτι ἔγινε, πού δὲν μπορῶ νὰ τὸ μεταβάλω πιά. Μ' ἄρπαξε σάν ἕ-να θηρίο. Γιατί νὰ ψευσθῶ τώρα; Τώρα πιά ὅλα τέλειωσαν. Ὑστερα, λοιπόν, ἀπο-κοιμήθηκε στὸ κρεβάτι τοῦ Ίωσήφ καὶ γὰ ἔτρεμα ἀπὸ τὸ κρῦο, ὅπως ποτέ στὴ ζωὴ μου. Γύριζα στὸ δω-μάτιο. Ἦξερα, ὅτι ἔπρεπε νὰ τε-λειώσῃ τότε κατὶ. Ἐγὼ ἡ αὐτὸς ἢ κι' οἱ δύο μας. Μ' εἶχε κάνει δική του κι' ἄλλη μιάφορα ἀκόμα.

Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά θὰ ἐξέ-πλενα τὴ ντροπὴ μου μὲ τὸ αἷμα του. Ἄν ζοῦσε ὁ Ίωσήφ δὲν θὰ γίνονταν διαφορετικά. Καὶ κατὶ ἄλλο ἀκόμα, πού ἂν θέλετε πιστέψτε το, ἂν δὲν θέλετε μὴ τὸ πιστεύετε. Μ' ὅλο τὸ μίσος, πού τοῦχα, ἐκείνη τὴ νύχτα τὸν εἶχα ἀγαπήσει πραγ-ματικά. Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ δῇ ὁ Ίωσήφ ντροπισμένη. Πῆρα τὸ τοσεκούρι καὶ τὸν χτύπησα στὸ κεφάλι. Καὶ τὸ κρεβάτι τοῦ Ίωσήφ ἔγινε κατακόκκινο. Ἄλλο ὄπλο ἀπὸ τὸ τοσεκούρι δὲν εἶχα νὰ τὸν χτυπήσω. Δὲν ἔχω νὰ πῶ τί-ποτε ἄλλο. Ἐτσι ἔγιναν τὰ πράγματα.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπολογία τῆς Φραντζέσκας, πού καταδικά-σθηκε σὲ δέκα χρόνια εἰρκτὴ γιὰ τιμωρία τῆς πού παρέβη τὰ χρηστὰ ἀστικά ἤθη κι' ἐ-γίνει φόνισσα.

JOHANNES URZIDII

ΤΑ ΔΥΟ ΜΕΛΤΕΜΑΚΙΑ

(Ο Χάνς κι η Τζόαν είναι άκριβως δυο χρόνια παντρεμένοι. Πρωτ' ο Χάνς μπαίνει στο μπουντουάρ της Τζόαν).

ΧΑΝΣ.—Καλημέρα αγάπη μου.

ΤΖΟΑΝ.—(ψυχρά) Καλημέρα.

ΧΑΝΣ.—Είσαι ακόμα θυμωμένη;

ΤΖΟΑΝ.—(είρωνικά) Καθόλου. Πώς τ'ο φαντάστηκες!

ΧΑΝΣ.—Έλα, μην είσαι παιδί! Άλλοίμονο αν κάτι τέτοια μελτεμάκια, μπορούσαν να πνίξουν τα καράβια στο πέλαγος της ζωής...

ΤΖΟΑΝ.—Έχεις βλέπω δλόκληρη παρακαταθήκη από ποιητικές εκφράσεις, για να τις χρησιμοποιήεις στην κατάλληλη στιγμή. Μά δεν είμαι πιά ή μικρή, εύπιστη Τζόαν. Δεν είμαι, καί φταις εσύ γι' αυτό...

ΧΑΝΣ.—(με πεπειραμένο ύφος, προσπαθώντας να πη τη φράση του άστεϊα και σοβαρά μαζί). Όστε λοιπόν έπαψες να μ' αγαπάς;

ΤΖΟΑΝ.—(που προτιμά να την πάρη σοβαρά). Θάταν γελοίο να σ' αγαπούσα, τη στιγμή, που εσύ με μεταχειρίστηκες για ένα σου καπρίτσιο και δυο χρόνια ύστερ' απ' το γάμομας, μπορεί και πρίν,—ποιός ξέρη—ξαναγύρισες στις παλιές σου φιλενάδες.

ΧΑΝΣ.—(γελά δυνατά). Νομίζεις κανείς πως ζης σ' έναν κόσμο δικό σου. Λές σοβαρά πως ξαναγύρισα στις παλιές μου φιλενάδες, έπειδή χτές το βράδυ ζαλισμένος απ' τη σαμπάνια, φίλησα σε μία στιγμή την Κάτε. Ή μάλλον άφησα να με φιλήση, γιατί έγώ...

ΤΖΟΑΝ.—Μου φαίνονται περιττές οι δικαιολογίες. Σας είδα να φιλιώσαστε. Δε ρώτησα, κι' ούτε μ' ενδιαφέρει, ποιός έσκυψε πρώτος, στο στόμα του άλλου... Αυτό για σένα είναι ένα τίποτε, ένα μελτεμάκι, όπως είπες πρίν. Για μένα είναι δλόκληρη φουρτούνα... Κι' αφού σ' άρέσει να μιλάς ποιητικά, το καράβι θα πνιγί στο πέλαγος... Στο πέλαγος που τόβγαλες εσύ δηλαδή, γιατί βρισκόταν ως τα χτές σ' ένα όμορφο κι' ασφαλισμένο λιμάνι...

ΧΑΝΣ.—Και θα ξαναμπή στο λιμάνι... Τό μελτεμάκι πέρασε. Μά και φουρτούνα αν ήταν ακόμα, θάχε περάσει. (Σκύβει να τη φιλήση. Έκείνη εναντιώνεται πεισματικά και του ξεφεύγει. Αναγκάζεται να βάλη τα νυχάκια της στα μάγουλά του. Έκείνος πέρνει το πούπουλο και πουδράρει τις φρεσκοκατωμένες σειρές χωρίς χωρίς κανένα θυμό). Τζόαν... Άν θέλεις τό δέχομαι αυτό για τιμωρία!

ΤΖΟΑΝ.—(είρωνικά). Ναι; Πολύ αυστηρά τιμωρείς τόν έαυτό σου φίλε μου! Γιατί τόση σκληρότης;

ΧΑΝΣ.—(νευριασμένος λιγάκι). Μήπως λοιπόν θέλεις να πάρουμε διαζύγιο έπειδή με φίλησε ή Κάτε;

ΤΖΟΑΝ.—Τούλάχιστον.

ΧΑΝΣ.—Μου φαίνεται πως δεν είσαι στα καλά σου.

ΤΖΟΑΝ.—Εύχαριστώ. Τώρα με λές και τρελλή. Δεν είναι όμως τίποτε τό φοβερό για μένα. Τό περίμενα. Αύριο μπορεί και να με δείρης!

ΧΑΝΣ.—Ξέρεις πολύ καλά, πως οι γκρίνιες δε μ' άρέσουν καθόλου.

ΤΖΟΑΝ.—Δέν ήρθα μου φαίνεται έγώ να σε βρω και να σε γκρινιάσω!

ΧΑΝΣ.—Όραϊα. Ήρθα έγώ. Ήρθα όμως για να σε φιλήσω, όπως κάθε πρωτ'.

ΤΖΟΑΝ.—Σάν να μ'η συνέβη τίποτε, δεν είν' έτσι;

ΧΑΝΣ.—Άκριβως! Γιατί έγώ πιστεύω πως δεν συνέβη τίποτε.

ΤΖΟΑΝ.—(άλλάζοντας ύφος). Ίσως νάχης εσύ δίκιο. Δεν επιμένω. Στο συγχωρώ Χάνς. Σου υπόσχομαι να τό πάρω και γώ για ένα άσήμαντο μελτεμάκι. (Τόν φιλεί αλλά ψυχρά και βιασμένα. Έκείνος τό προσέχει. Τόν φιλεί πολλές φορές, όσο πιό θερμά μπορεί). Όρβουάρ αγάπη μου...

ΧΑΝΣ.—(μόνος του βγαίνοντας απ' τό μπουντουάρ). Θά της περάση...

(Ένα χρόνο ύστερα).

(Στό ίδιο μπουντουάρ, ο Χάνς μπαίνει τό πρωτ', όχρος, νευρικός, έξαλλος. Ή Τζόαν είναι ξαπλωμένη σ' ένα φωτέϊν με τήν τουαλέττα της. Έχει κλειστά τα μάτια).

ΧΑΝΣ.—Ξυπνήστε κυρία. (Ή Τζόαν τινάζεται τρυμαγμένη). Πώς μπορείς να κοιμάσαι; Ός που έχει φτάσει λοιπόν ή άναισθησία σου;

ΤΖΟΑΝ.—Σου άπαγορεύω να με βρίζης. Μην ξεχνάς πως είμαστε πιά ξένοι. Χτές, υποθέτω, συμφωνήσαμε, δέν είν' έτσι; Άσυμφωνία χαρακτήρων και ή υπόθεσις τελειώνει!

ΧΑΝΣ.—Βεβαίωτατα! Γι' αυτό πιά ούτε συζητήσεις.

ΤΖΟΑΝ.—Τότε λοιπόν γιατί φέρεσαι τόσο πρόστυχα; Πώς μπαίνεις άξαφνα και με ξυπνάς έτσι άπότομα;

ΧΑΝΣ.—Γιατί όσο βρσκεισαι κοντά μου, δέν μπορώ να, ήσυχάσω τα νεύρα μου. Νομίζης πως είν' εύκολο να συνηθίσω τόν έαυτό μου σ' αυτήν τήν άποκάλυψη, που υού φύλαγες κι' όλας για χτές, για τήν ήμέρα της γιορτής των γάμων μας;

(Ή Τζόαν παρακολουθεί με φαινομενικά άδιάφορο ύφος τήν ταραχή του Έκείνος τήν κυττάζει με θυμό και πόνο μαζί. Ή άγωνία του, του δίνει σά νεύρα. Συνεχίζει με μαλακό τόνο.) Τζόαν... σε παρακαλώ... χωρίς πείσματα και νεύρα... Δόσε μου μιάν εξήγηση. Γιατί τόκανες αυτό;

ΤΖΟΑΝ.—(προσπαθώντας να συγκεντρώση δλη τή δύναμη της ήθοποιίας της, δήθεν κατάπληκτη). Όμολογώ πως μου κάνεις έντελώς κωμική έντύπωση. Νομίζεις κανείς πως ζης σ' έναν κόσμο δικό σου. Ένα φιλι στήν ώρα του χορού. Σπουδαίο πράμμα!... (σηκώνεται και βηματίζει με άγέρωχη χάρη στο δωμάτιο).

Θυμάσαι τό περσινό «μελτεμάκι»;

ΧΑΝΣ.—Τι θέλεις να πής;

ΤΖΟΑΝ.—Τό ξέχασες; Τό φιλι της Κάτε, τό μελτεμάκι, που έγώ τό νόμιζα φουρτούνα; Μελτεμάκι δέν ήταν και τό χθεσινό; Ήμουνα μεθυσμένη απ' τη σαμπάνια ό Έρμαν με παρέσυρε στο σαλονάκι, μ' άγκάλιασε και μουδωσε ένα φιλι! Αυτό ήταν όλο. Δεν είναι έτσι; Ένα άπλό, έλαφρότατο μελτεμάκι, ίδιο και άπαράλλαχτο με τό περσινό. Με τή διαφορά, πως εσύ τό βλέπεις για φουρτούνα, όπως τόβλεπα και έγώ περίου!

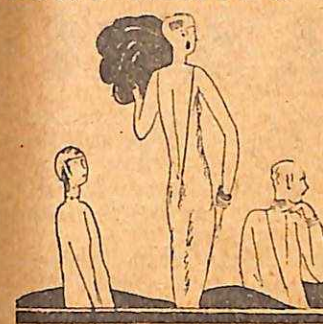
ΧΑΝΣ.—(μ' έκπληξη) Τζόαν!... Είναι λοιπόν δυνατό να περίμενες έναν δλόκληρο χρόνο, για να μου πληρώσεις έκείνο τό έπεισόδιο;

ΤΖΟΑΝ.—Όχι, φίλε μου. Άν ήθελα να σου πληρώσω, τι έχεις κάνει, τότε πραγματικά ή φουρτούνα θάταν πολύ μεγάλη. Γιατί τα ξέρω όλα, μην κιτρινίζης. Παρακολουθούσα και μάθαινα. Δε σου πλήρωσα παρά τό μελτεμάκι, τό μικρότερο, τό πιό έλαφρό, τό πιό άσήμαντο. Κι' έγινες έξω-φρενών, πληγώθηκες στον έγωϊσμό σου, έπανεστάτησες, έβρισες, θέλησες να με διώξης απ' τό σπίτι σου νύχτα! Φαντάσου με έμένα, που έχω μετρήσει ως τώρα μέσα σ' ένα χρόνο είκοσι δλόκληρες άπιστίες, είκοσι άληθινές φουρτούνες! Και είχα τήν ύπομονή να μ'η σου μιλήσω ποτέ για τίποτε, περιμένοντας τή χθεσινή βράδυ... (σηκώνεται και περνά τα χέρια της στο λαιμό του τρυφερά). Κατάλαβα πως δε σου είμαι άδιάφορη. Δεν είν' άλήθεια;

ΧΑΝΣ.—(Τή σφίγγει στήν άγκαλιά του) Τζόαν... Σε λατρεύω.

ΤΖΟΑΝ.—Και σουδώρα να καταλάβης, πως κι' έγώ σ' αγαπώ άληθινά. Άς μην τήν καταστρέψουμε αυτή τήν εύτυχία (Στά μάτια της λάμπουν δάκρυα. Έκείνος πέρνοντας τήν στήν άγκαλιά του τή φέρνει στο κρεβάτι της).

ΑΙ Α.Α.Υ.Υ. ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ

—Ναι, ωραία ιδέα! Είπε ή πριγκήπισσα Όλγα Βλαδιμήροβνα, σκασμένη στα γέλια και σκουπίζοντας τα φλυτζάνια.

Ο πρίγκης Σάσσα άποτέλειωσε τό γυάλισμα των παπουτσιών του Βασιλέως των πετρελαίων κι' έσυνέχισε με παιδρή σοβαρότητα:

—Ή ζωή είναι γεμάτη άπό όμορφες έκπληξεις. Μήπως ήταν μικρή έκπληξις, ή άνοδος του κ. Λενίν στο θρόνο; Όλοι κατσούφιασαν. Ο Τζών Μπάλσμπουρ, ό μόνος «βεριτάμπλ» υπηρέτης, που διατηρήθηκε στο «Σαβόια—Πάλλα» χαμογελαστά πικρά.

—Σαρκάζετε Ύψηλότατε! είπε στο Σάσσα, με άληθινώτερο σεβασμό, άπό κείνον που μεταχειριζόταν όταν μιλούσε στήν Α. Μ. τό Βασιλέα των Πετρελαίων κ. Σμίθ.

Ο πρίγκης Σάσσα δέν ευκαιρούσε να μελαγχολήση. —Όχι δά, κύριε συνάδελφε, άπάντησε εύθυμα στον Έγγλέζο υπηρέτη. Λέω μονάχα τήν άλήθεια, που μάλιστα τήν πασαλίζω με ζάχαρη, για να τήν καταπίνουμε πιό εύκολα!

—Όπως δήποτε, ή ιδέα σου, να κάνουμε άπόψε ένα γλέντι, άξίζει χίλια μπράβο! Διέκοψε ή πριγκήπισσα Όλγα, που έτριβε τώρα τα μαχαιροπήρουνα.

Ο Γρηγόρης Όστρώφ, ό πολός τραπεζίτης της Πετρούπολεως, μπήκε μέσα στήν κουζίνα, βιαστικός, για να πάρη τό πρόγευμα της κυρίας Ζοζεφίνας Μπαϊκερ.

—Γρηγόρη, ό Σάσσα διοργανώνει άπόψε ένα γλέντι. Το άνήγγειλε ή πριγκήπισσα Όλγα, ένώ εκείνος, μ' δλη τή βιασύνη του της έκανε μία βαθείά υπόκληση και της φιλούσε τήν άκρη του λερωμένου χεριού της.

—Τι Ιπποτισμός! Δεν ξεχνάτε βλέπω τους τύπους! Παρετήρησε ό πρίγκης Σάσσα. Έγώ δε θα τολμούσα ποτέ να μεταφέρω τις συνήθειές μου ως τήν κουζίνα τοδ «Σαβόια». Ο Γρηγόρης Όστρώφ, ό πολός τραπεζίτης της Πετρούπολεως θορυβήθηκε.

—Ζητώ συγγνώμη, αν έκανα γκάφα, πριγκήπισσα.

—Τώρα άκριβως τήν κάνετε τήν γκάφα, αν παραδεχθούμε, δηλαδή, πως δέν είναι ή δεύτερη, συνέχισε ό πρίγκης.

Η πριγκήπισσα έκανε μία έπιτιμητική χειρονομία κουνώντας, χαριτωμένα, τήν κουτάλα της σούπας. Ο Γρηγόρης Όστρώφ, άρπαξε βιαστικά τό δίσκο και προσπαθώντας να βγίη, πρίν άνοίξη τήν πόρτα, κατάφερε να σπάση τή γαλατιέρα και να σκορπίση χάμω τήν τσιμιπδα της ζάχαρης και τα κουτάλακια.

—Βλέπετε πως ήταν προτιμότερο να πάτε ύπάλληλος σε Τράπεζα; Είπε ήσυχα—ήσυχα ό Σάσσα. Άκολουθήτε και σεις τή μόδα, που επιμένει να φαντάζεται, πως τό έπάγγελμα του υπηρέτου, είναι πιό άξιοπρεπές.

Ο Τζών Μπάλσμπουρ τούρριξε ένα πληγωμένο βλέμμα.

—Συγγνώμη Τζών! Άπάντησε ό Σάσσα σοβαρά.

—Αν και θάπρεπε να ζητήσω συγγνώμη κι' απ' τόν έαυτό μου! Πρόσθεσε, ξαναγυρίζοντας στο μόνιμο ύφος του.

Τό πρωινό της κ. Μπαϊκερ ξαναετοιμάστηκε, κι' ό Γρηγόρης Όστρώφ βγίκε, τή φορά αυτή, μόνον άφου βεβαιώθηκε πως άνοίξε ή πόρτα.

Για δύο λεπτά δέ μίλησε κανείς. Ο Σάσσα έστειλε άπάνω τα παπούτσια κι' άνοίξε τή «Ματέν».

—Χαριτωμένες αυτές οι μικρές άγγελίες! Είπε. Άν είχα δική μου έφημερίδα, θα έπληρώνα δέκα φράγκα τό στίχο, για τις έξυπνότερες κι' όχτώ για τις πιό μέτριες.

—Έχετε πάντα έπιχειρηματικό μυαλό! Πείραξε κι' ή πριγκήπισσα.

—Αχά! Πριγκήπισσα! Κυττάχ' έδω! «Πωλείται τίτλος παλαιότητας εύγενοδς οικογενείας της Πετρούπολεως!» Τί κρίμα να μην έχω ένα ποσόν διαθέσιμο.

—Γιατί;

—Θά τόν άγόραζα. Κι' ύστερα θα τόν μεταπωλούσα.

Είναι ένα έπίκαιρο έπάγγελμα, που θα μου ταίριαζε κι' όλας περίφημα. Άς είναι, θα προτείνω τήν υπόθεση στο Γρηγόρη. Έτσι θα μ'ορέση να συγκεντρώση άρκετές έλπίδες για να γινή σύζυγός σας. Τα χρήματα δέν έχουν καμιά σημασία άφου, κι' όταν τά είχε, δέν έτόλμησε να σας κάνη ντεκλαρασιόν! Τούλειπε ό τίτλος. Άμα τόν άποκτήση...

—Σάσσα! Δεν πρέπει να τόν πειράξης. Είναι τόσο καλός και τόσο εύγενικός, ό καυμένος.....

—Ναι, μά είναι έρωτευμένος. κι' ό ρόλος αυτός του πάει, όσο κι' ή λιβρέα του!....

Η Πριγκήπισσα σκούπισε τα χέρια της κι' άνέβηκε στο δωμάτιό της. Ο Τζών ζεμάτισε τα τσάγια και βγίκε κρατώντας δυο δίσκους σε κάθε χέρι.

Ο πρίγκης Σάσσα έμεινε μόνος. Άναψε τήν πίπα του με τό «Κάποταντ», που εξησφάλιζε κάθε μέρα απ' τό δωμάτιο στο Βασιλέως των πετρελαίων, και έσκασε στα γέλια, χτυπώντας δυνατά με τήν παλάμη του τό κουτέλότου.

Ο Γρηγόρης Όστρώφ μπήκε στήν κάμαρά του με χίλιες προφυλάξεις. Έκλεισε άπό μέσα τήν πόρτα και με τρεμάμενα δάχτυλα ξεδίπλωσε τό μικρό μώβ χαρτάκι που τούχε δώσει ό «γκρούμ». Όσο έτρεχαν τα μάτια του έπάνω στις λεπτοχαραγμένες σειρές, τόσο ένιωθε τήν καρδιά του να δυναμώνη τους χτύπους της. Τόν αγαπούσε λοιπόν κι' αυτή; Και τόν «είχε νοιώσει βαθεία» απ' τή βραδυά εκείνη, που βρισκόntonταν στο χορό των Γκαλφ; Πώς τή θυμάται εκείνη τή βραδυά! Άνάμεσα στις άπειρες όμορφιές, ή πριγκήπισσα Όλγα ξεχώριζε.

Και...

—Τάκ—τάκ!...

—Ποιός είναι;

—Άνοίξτε. Σας φωνάζει ό μαίτρ.

Κρύβει βιαστικά τό χαρτάκι στο στήθος του, μέσα στο πουκάμισό του, άνοίγει και παγώνει. Όλόκληρο σχεδόν τό πριγκητικό προσωπικό του «Σαβόια», βρίσκεται μπροστά του. Φάτες που γελούν ήλιθια, σκληρά, πειραχτικά! Δεν καταλαβαίνει. Βλέπει τα κεφάλια να μεγαλώνουν άξαφνα κι' ύστερα να χορεύουν πηδηχτά άπάνω στα κορμιά, σκασμένα στα γέλια. Τό γέλιο του Σάσσα ξεχώριζε.

—Τι έχεις λοιπόν κρυμμένο έδω;

Ο Σάσσα βάζει τό χέρι του στο πουκάμισό του. Αύθόρμητα, ό Γρηγόρης, προστατεύει τό στήθος του με τα χέρια του, μά ό Σάσσα είναι πιό δυνατός. Βγάζει τό τσαλακωμένο μώβ χαρτάκι και τ' άπαγγέλλει δυνατά με στόμφο. Ο Γρηγόρης νομίζει πως βρσκεται στο χορό των Γκαλφ και βλέπει τό Σάσσα με τό φράκο του στηριγμένο στον τοίχο να τόν κυττάξη σαρκαστικά..... Συνέρχεται... Η Πριγκήπισσα Όλγα, που μόλις βγίκε απ' τό δωμάτιό της άρπάζει τό μώβ χαρτάκι απ' τα χέρια του Σάσσα.

—Δε ντρέπεσαι! Ψιθυρίζει μ' άηδία και θυμό.

Και γυρίζοντας στους άλλους:

—Σας συγχαίρώ!

Οι πριγκήπες ξαναπαίρνουν τό σοβαρό ύπηρετικό τους ύφος. Οι υπηρέτες ξαναπαίρνουν τήν παλιά πριγκητική τους άξιοπρέπεια. Τό άστείο τελειώνει άσχημα. Η πριγκήπισσα Όλγα Βλαδιμήροβνα άποσύρεται. Κι' ύστερ' απ' αυτήν σιγά—σιγά, ένας—ένας, όλοι οι άλλοι... Κι' ό Γρηγόρης Όστρώφ, μένει στήν πόρτα της κάμαράς του, βουβός, μοναχός, άκίνητος, παρακολουθώντας τους άλλους, που χάνονται στο μακρό διάδρομο. Σκύβει και παίρνει μ' ευλάβεια τό τσαλακωμένο μώβ χαρτάκι άπό χάμω, τό έρωτικό γράμμα, που δέν τούγραψε ποτέ ή πριγκήπισσα.

Άκούει γέλια... Και κλείνει γρήγορα τ' αυτιά του, μορφάζοντας αλλόκοτα...

ΙΒΑΝ ΜΠΟΥΝΙΝ

Κάθε φορά που θάρθη ή άνοιξη και τὰ ρόδα θά σκορπίσουν τή φαεινή λάμψη τους και τὸ λεπτὸ ἄρωμά τους. Κάθε φορά, πού τ' ἀνδόνια θά μηνυρίζουν, στή φεγγαρόλουστη Μαγιάτικη νύχτα, τὸν πόνο τῆς πιστῆς ἀγάπης τους, ἡ ψυχὴ μου θά γεμίσει πόνο και τὰ μάτια μου θά βουρκώσουν.

Δὲν εἶναι αὐτὸ, ὅμως, οὔτε γιατί στήν ὁμορφιά τῆς ἀνοίξεως νοιώθω βαρειά τή μελαγχολία τῶν γηραιῶν, πού με ζώνουνε πρόωρα, οὔτε γιατί ἔχω χάσει τίς ἐλπίδες μου στήν ἀντίθεση μιᾶς ὥρας, πιστῆς, ἀγάπης.

Τὴν ἀγάπη, τὸν ἀληθινὸν ἔρωτα, τὴ γνώρισα κι' ἐγὼ ἔναν ὥραϊο καιρὸ και γεύτηκα τὴν ἡδονὴ τῆς ὥς τὸ πικρὸ κατακάθι τῆς. Ἔτσι, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴν ἀγαπῶ τὰ ρόδα, οὔτε νὰ ζηλεύω ὅσους τὰ κόβουν γιὰ νὰ στολίσουν τὰ μαλλιά τῆς καλῆς τους, κι' ὅσους συνοδεύουν τὸ τραγούδι τῶν ἀηδονιῶν μ' ἡδονικὸς στεναγμοὺς, ἀγκαλιάζοντας ἕνα ὥραϊο παρθενικὸ κορμὶ, ἢ φιλώντας δυὸ ρόδινα χεῖλη.

Πονῶ ἀπλᾶ, γιατί ἡ ἀνοιξὴ μου θυμίζει μιὰ κομψή, λυγρὴ, μικρούλα, μυριόκαλλη, ποὺε τριανταφυλλιά μάγουλα και κρινένια χερᾶκια. Μοῦ θυμίζει τὸ θάνατο μιᾶς ὥρας, ξανθοπλόκαμης κοπελλοῦδας, π' ἀγάπησε πιστὰ και πέθανε γιατί πρόδωσαν τὴν ἀγάπη τῆς.

Καυμένη μου Βιλελμίνη, φτωχὴ μικρούλα μυριόκαλλη, πού ἤξερες ν' ἀγαπᾶς πιστὰ τόσο!..

Μά, εἶπα, καυμένη μου, σὰ νᾶταν δική μου! Πῶς μπορεῖ ὅμως ν' ἀναγνωρίζω τὴν ὁμορφιά και τὴν πίστη τῆς και νὰ παρουσιάζομαι σὰν ὁ ἔνοχος τοῦ σκληροῦ τῆς θανάτου; Ὡ, ὅχι, ἐγὼ σὰς λέω ἀπλῶς μιὰν ἱστορία, χωρὶς ν' ἀναφέρω τοὺς ἥρωες.

Διαβάστε τὴ, χωρὶς νὰ ρωτᾶτε ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ ἐπιμένετε νὰ μαντέψετε ποιά ἦταν αὐτή.

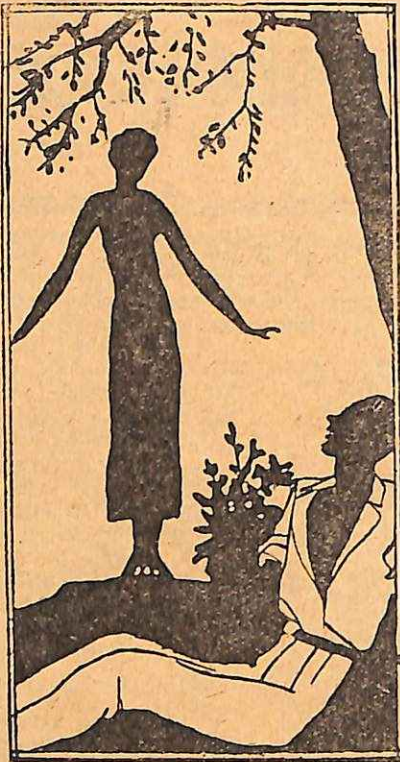
Ἦταν, λοιπόν, μιὰ νέα ὥραϊα, παιδούλα ἀκόμα, δεκάξη χρονῶν. Αὐτὸς εἶχε περάσει τὰ 25. Ἦταν γείτονες. Κάθε πρωτὶ, κάθε μεσημέρι, κάθε βράδυ, ἀντικρύζονταν ἀπ' τὴν τὰρᾶ τους τῶν σπιτιῶν τους ἔτσι, πού αὐτὸ τοὺς ἔγινε συνήθεια τόσο, ὥστε ἡ καρδιά τους γεμίζε πίκρα, ὅταν κάποτε τύχαινε νὰ μὴν ἰδωθοῦν.

Ἐκεῖνος θαύμαζε τὴν λεπτὴ, ἀέρινη, σιλουέττα τῆς, τὴ λάμψη τῶν γαλάζιων ματιῶν τῆς, τὴ ροδαλότητα τοῦ προσώπου τῆς, πού πλαισίωναν τὰ σγουρά, τετράξανθά της, μαλλιά.

Αὐτὴ γοητεύονταν ἀπ' τὴν ἰδέα νὰ τὸν κάνει δικό της, γιὰ νὰ τὴν μεθᾶ με τὰ τρυφερά λόγια, πού σὰν ποιητῆς, πού ἦταν, θὰ τῆς ἔλεγε. Τὰ λόγια ἐκεῖνα, τὰ γλυκὰ και μευστικά, πού σαγηνεύουν τὴ γυναῖκα σκέψη τόσο, ὥστε νὰ τὴν κάνουν νὰ γέρνῃ ἐμπιστευτικά τὸ κουκλίστικο κεφάλάκι τῆς στὸν ὦμο τοῦ ἀντρα πού τῆς τὰ ψιθυρίζει στ' αὐτὴ, με τὴ βεβαιότητα πὼς θὰ τὴν ὀδηγήσει σὲ κόσμους παραμυθένιους και θὰ τῆς ἀνοίξῃ ἕναν ὄνειρευτὸ παράδεισο. Κι' αὐτὸς θάξερε, βέβαια, νὰ μιλᾶ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἀφοῦ τόσο ὁμορφα τραγουδοῦσε τὴν ἀγάπη στὰ περιοδικὰ πούγραφα.

Ἡ Βιλελμίνη εἶχε δεῖ τόσες φορές τὴν ὀπογραφή του σ' ὥραϊα ποιήματα κι' εἶχε τόσες φορές μεθυστῇ ἀπ' τὴς ὑποσχέσεις πούδινε στήν ἀγνώστη, πού θὰ τύχαινε νὰ τὸν ἀγάπησῃ. Τὶ τάχα ἂν ἦταν πιδὸ μεγάλος ἀπ' αὐτὴν κι' ἂν δὲν ἦταν ὅσο στήν ὁμορφιά τῆς ταίριαζε ὥραϊος; Στὰ μάτια τῆς φάνταζε σὰν Θεὸς, ὥραϊος ὅσο κανεὶς ἄλλος. Ἡ ἀγάπη, καθὼς ἔξερατε, κάνει ὁμορφιά τὴν ἀσχήμια κι' ἀρετὴ τὸ ἑλάττωμα. Ὑψώνει τὸ ταπεινὸ ὥς τὸ θεῖο και γκρεμίζει τὸ τέλει ὥς τὴν περιφρόνηση. Ἔτσι, γιὰ τὴν Βιλελμίνη τὸ μελαγχρινὸ, ξερακιανὸ πρόσωπο τοῦ ποιητῆ, με τὸ βαθύ, διαπεραστικὸ βλέμμα, ποῦχε τὴν ψυχρὴ ἐρευνητικότητά του μελετηροῦ παρατηρητῆ φαινόμενα ἀγγελικά ὥραϊο, τρυφερό, ἀξιαγάπητο. Κι' ὥρες ἔτσι, πότε ἀνεβασμένη σ' ἕνα τραπέζι, δὴθεν γιὰ νὰ κόψῃ ἀνθή ἀπὸ τίς Πασχαλιὲς τοῦ κήπου τῆς - ξεχνιόνταν λὰ τὸν καμαρώνῃ ὅταν ξαπλωμένος σὲ μιάσαιξ

ΕΝΑ ΒΡΑΔΑΚΙ

λόγκι στὴν βερᾶντα τοῦ σπιτιοῦ τουὼναιροπολοῦσε, πότε ἀπ' τὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ἀφαιρείτο νὰ τὸν παρακολουθῇ πού θὰ ρχόταν ἢ θάφευγε, ὥς ὅτου μ' ἕνα κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ του, μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χεῖλη του, θὰ τῆς ἔδειχνε πὼς τὴν εἶχε ἀντιληφθῇ.

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσεν ἔτσι γοργά, χωρὶς τίποτε νὰ δείχνῃ πὼς οἱ δυὸ νέοι θὰ ἐνώνονταν σφιχτότερα, πὼς ἡ μυστικὴ ἐπικοινωνία τῶν ψυχῶν τους θάφερνε σ' ἕνα οὐσιαστικώτερο, μὲ και τραγικὸ, ἔρωτικό συναπάντημα.

Ἡ κόρη συγκατιώταν στὸ νὰ κάνῃ μιὰ ἐγγλωττότερη ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι ἀπ' τὴν παρθενικὴ δειλία τῆς κι' ἐκεῖνος ἀπ' τὴν ἀλύγιση ἀξιοπρέπεια τοῦ :

— Ἐχουν οἱ ἄντρες—θὰ ρωτήσουν οἱ γυναῖκες—ἀξιοπρέπεια στήν ἱκανοποίηση τοῦ πόθου τους;

Ἀλήθεια, δικαίη ἐρώτησι. Μὰς κρίνουν πάντα ἀπ' τὴν ἀντάμωσή μας στὰ πεζοδρόμια τῶν ἐμπορικῶν δρόμων και τίς συγκεντρώσεις τῶν σαλονιῶν. Τὶς πολιορκοῦμε με χίλιες φλογερὲς ματιές, τίς ζαλίζουμε με πύρινα λόγια, τίς ἐτρελλαινουμε με ὑποσχέσεις πού μεθοῦν, τίς κολακεύουμε με παρακάλια κλαψιάρικα, με ταπεινώσεις ἐξουτελιστικὲς τοῦ ἐγὼ μας. Κι' ὅταν τρελλὲς καρδερίνες, τίς σύρουμε στὰ ξώβεργά μας και γευθοῦμε τὸ μέλι τῶν

φιλιῶν τους και τρυγήσουμε τὰ παρθενικά ρόδα τῆς νεότητος των, τίς ἀφίνουμε καμαρώνοντας, σὰν ἡ συντριβὴ τῆς ψυχῆς τους και τὸ σβύσιμο τῶν ὀνείρων τους, νὰ ἐξαγοράξῃ τὸν ἐξουτελισμὸ και τίς ταπεινώσεις μας.

Ὡστόσο, σὲ κάθε κανὼνα ὑπάρχει κι' ἡ ἐξαίρεσις. Κι' αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τίς ἐξαίρεσεις. Ἀπὸ συνήθεια ἢ χαρακτῆρα, δὲν σημαίνει τίποτε. Ὑπάρχουν ἄντρες πού ἕνα τους προτέρημα ἔξ᾽ ἀγοράζει ὅλα τὰ ἐλαττώματά τους. Κι' αὐτὸς, με τὸ νᾶναι ποιητῆς, ἔπαυε νᾶναι γιὰ τίς γυναῖκες ἕνας κοινὸς ἄντρας. Ἡ θεία του τέχνη τὸν ἐξωραΐζε στὰ μάτια τους. Κι' ἀντὶ νὰ ζητῇ, τοῦ πρόσφεραν τὸν ἔρωτα. Νὰ γιατί, ὅσο κι' ἀνποθοῦσε τὴ Βιλελμίνη, δὲν θάπερνε τὴν ἀπόφασιν νὰ τῆς μιλήσῃ. Ὅμως οἱ πράξεις μας στὴ ζωὴ δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς θέλησῆς μας. Κάτι ἄνωτερο, πεπρωμένο ἢ Μοῖρα, ἀδιάφορο, μὰς διευθύνει και κινουόμεθα ὅπως θέλῃ κι' ὄχι ὅπως ἐλπούμε.

Νὰ πῶς λοιπὸν οἱ δυὸ νέοι δὲν μπόρεσαν νὰ κρατηθοῦν σὲ ἀπόστασι.

Ἦταν παραμονὴ πρωτοχρονιάς. Ὁ νέος, ντυμένος μ' ἕνα πουκάμισο σπορτίφ, μιὰ κυλόττα ἐκδρομῶν και με τὰ ζυλοπάπουσά του, ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι του, ν' ἀνταμώσῃ κάποιους φίλους του νὰ πάνε στὴν ἐξοχὴ. Περνώντας ἀπ' τὸ σπίτι τῆς, τὴν βρῆκε, λές και τὸν καρτεροῦσε, στὴν πόρτα. Γιὰ πρώτη φορά, ὕστερ' ἀπὸ τόσο καιροῦ γνωρίσε μιὰ ἐξ ἀποστάσεως, βρέθηκαν τόσο κοντὰ ὅς ἕνας στὸν ἄλλο. Ἀντικρύστηκαν με χαρὰ κι' ἐκπληξῇ. Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε θαμπωμένος ἀπ' τὴν ἀκτινοβολία τῶν οὐράνιων ματιῶν τῆς. Αὐτὴ ἀπὸ κοντὰ τὸν εὑρίσκε χίλιες φορές πιδ ὥραϊον ἀπ' ὅσο τῆς τὸν παρουσίαζε ἡ ἀπόστασις.

— Πῶς μέσα σήμερα; Ρώτησε αὐτὸς γιὰ νὰ πῇ κάτι, καθὼς ἄθελα εἶχε σταματήσει τὸ βῆμα του στὸ ἀπρόοπτο συναπάντημά της.

Ἀρρώστησε ὁ μικρὸς μου ἀδελφὸς και μᾶφισαν νὰ τὸν συντροφώσω, τοῦ ἀποκριθῇ.

— Κρίμα, θᾶναι τόσο ὥραϊα στὴν ἐξοχὴ μ' αὐτὸ τὸν ὥραϊο καιρὸ, και σὺ θὰ φάνταζε τόσο πιδ ὥραϊα πλάϊ στὰ ἀνθή. Θὰ στενοχωρήσῃς βέβαια πολὺ πού ἔμεινες μόνη...

— Καθόλου. Εἶμαι τόσο χαρούμενη πού σὰς εἶδα, πού μοῦ μιλήσατε... εἶπε κοκκινίζοντας.

Ἐκεῖνος ἐαφνιάσθηκε. Μάντευε βέβαια τὴν συμπάθειά τῆς, ἀλλὰ δὲ φανταζότανε πὼς ἦταν τόσο δεμένη μαζί του.

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια, με τὸ βαθύ ἐρευνητικὸ βλέμμα του, ἔτσι πολὺ, πού τὴν ἔκανε νὰ σπαρταρήσῃ ἀπὸ ἡδονὴ στὸ φλογερὸ ἐναγκαλισμὸ τῶν ματιῶν του.

Και χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει, ἀπονεύει κι' ἀπραγν τῆς ζωῆς ὅπως ἦταν, τραβήχθηκε μεσ' ἀπ' τὴν πόρτα, ἀφίνοντάς του τόπο νὰ περάσῃ. Τὴν ἀκολούθησε κλεινώντας πίσω του τὴν πόρτα. Προχώρησαν στὴν ἡλιόλουστην αὐλὴ, ὅπου ἀνθοστόλιστες πασχαλιὲς ὕψωναν σκιερὲς τίς προστατευτικὲς φυλλωσιές τους, με τὰ τσαμπιά τῶν

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

μοσκόβολων ρόζ, ἄσπρων και μῶβ λουλουδιῶν, πού τίς στόλιζαν. Κι' αὐτὸ ἔφτασε νὰ σημάνῃ τὴ συμφορὰ τῆς ἄθώας μικρούλας. Τεχνίτης αὐτὸς τοῦ ἔρωτα, τὴν ἔκανε ν' ἀφεθῇ ἀνυπεράσπιστη στὴν θερμὴ ἀγκαλιά του, παιχιδάκι στὰ στιβαρά μπράτσα του. Τὴ σήκωσε ἐλαφρὴ σὰν ἕνα πούπουλο τότε, τὴ στήριξε στὴ μέση του και κεί, κάτω ἀπὸ τοὺς ἀνθισμένους κλώνους τὰ χεῖλη τους ἐνῶθηκαν σὲ παράφορο φιλή, πού τὴ μέθησε, τὴν ἔκανε ν' ἀφεθῇ κουρέλι στὴ διάθεσίν του και νὰ τὴν κάνῃ νὰ νοιώσῃ ὅλες τίς ἡδονικὲς ἀνατριχίλες τοῦ φλογεροῦ πάθους του. Ὅταν ἀργότερα τὴν ἀποχαιρέτοῦσε, ἦταν ὁλότελα δική του κι' ἡ ζωὴ δὲν εἶχε γι' αὐτὴ, πιά, μυστικά.

Τοῦταν δομένη τώρα σὲ ζωὴ και σὲ θάνατο.

Κι' ἐκεῖνος; Ἀλλοίμονο, δὲν εἶχε δεῖ σ' αὐτὴ παρὰ μόνον τὴν ὥραϊα γυναῖκα, σὰ σκευὸς ἡδονῆς.

Τὴν ψυχὴ τῆς, τὴν λεπτὴ κι' εὐγενική, τὴν ἀβρότερη ἀπ' τὴν ὁμορφιά τῆς παρθενικῆς νεότητος, τῆς δὲν τὴν πρόσεξε διόλου. Ὅταν ἔφυγε, δὲν ἐσκέφθη τίποτε ἄλλο, παρὰ ὅτι στὸ καρνὲ τῶν κατακτησέων του, εἶχε νὰ προσθέσῃ κι' ἕνα ἀκόμα νούμερο.

Μάτια, ἀπ' τὸν κηπὸ τῆς, ἀνεβασμένη σ' ἕνα τραπέζι κάτω ἀπ' τὴν πασαλιά, ποῦχε γίνει μάρτυρας τοῦ θρασμοῦ τους, τοῦ γνεφε πὼς ἤθελε νὰ τὸν ἀνταμώσῃ, νὰ τοῦ πῇ. Τῆς χαμογελοῦσε μονάχα ἐνθαρρυντικά, κι' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ βγῇ ἔξω ἢ νὰ γυρίσῃ, ἔλλαζε δρόμο, χωρὶς νὰ σκέπτεται τὸ σπαργμὸ τῆς φτωχῆς τῆς καρδιάς.

Κι' ἐκείνη, διαβάζοντας στὰ περιοδικὰ τὴν ἀγγελία τῆς ἐκδόσεως μιᾶς νέας ποιητικῆς συλλογῆς της, πίστευε πὼς ἡ ἐργασία αὐτῆς, πού θάλγηγε βέβαια κάποτε, ἀπορροφούσε τώρα τίς ὥρες του.

Φτωχὴ μικρούλα, πόσο γελοιοῦτανε! Ξεχνούσε ὅτι οἱ γυναῖκες εἶναι πιδ πολλές ἀπ' τοὺς ἄνδρες και τόσο ἐπιπόλαιες.

Ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε βρεῖ τώρα πιά ἄλλες. Πού πιδ θελκτικὲς, πιδ τεχνίτρες ἴσως, τὸν ἀπομάκρυναν ἀπ' αὐτὴν, ὅλο και περισσότερα. Ἔτσι ἔχασε πιά, σιγά—σιγά, και τὸ χαιρετισμὸ του, ἔχασε και τὸν ἴδιον π' ἔλλαξε στὸ μεταξὺ σπῆτι. Κι' ὁ καυμὸς τώρα σιγά κι' ἀργὰ τὴν ἐμάρνανε.

Ἐνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε. Εἶδατε τὴ γρηγορά φεύγει ὁ καιρὸς ὅταν μὲνῃ κανεὶς μόνος, κι' ὥστόσο πόσο φαίνεται μακρὸς κι' ἀτελείωτος; Ἐνας λοιπὸν χρόνος, ἀργός, πικρὸς και φαρμακερὸς πέρασ' ἀπὸ τότε πού ἡ Βιλελμίνη εἶδε, γιὰ πρώτη και τελευταία φορά, ἀπὸ πολὺ κοντὰ, αὐτὸν πού εἶχε ὀνειρευθῇ νὰ κάνῃ γιὰ πάντα δικὸ τῆς ὅπως δική του ὁλοκληρωτικὰ ἐδόθη κι' αὐτὴ.

Κι' ἦρθε πάλι παραμονὴ Πρωτομαγιάς. Τὰ ρόδα πλημύρισαν ἀπ' εὐωβιὰς τοὺς κήπους και τ' ἀηδόνια ἀκούστηκαν στὴ σιγαλιά τῆς ἀστροφώτισης νυχτιάς, νὰ ψάλλουν τὸν ἔρωτα.

Στοὺς δρόμους κύματα κόσμου φαιδροῦ και χαρούμενου, κινοῦν γιὰ τίς

ἐξοχές. Ἐκεῖνος μῆκε φαειδρὸς στὸ Γραφεῖο του νὰ δώσῃ τὸ στερεότυπο Πρωτομαγιάτικο ποιημὰ του και νὰ βγῇ με τὴν καινούργια του φίλη, πού καμαρωτὴ στηριζόταν στὸ μπράτσο του, γιὰ τὴν ἐξοχὴ.

Ὁ κλητῆρας, ἔβγαλε και τοῦδωκεν ἕνα γράμμα. Τ' ἀνοῖξε μ' ἀδιαφορία, καθὼς ὁ χαρακτῆρας τοῦ ἦταν ἀγνωστος.

Μὰ εὐθὺς ἀπὸ τίς πρώτες γραμμὲς πού διάβασε σκυθρώπασε. Ἐγραφε:

«Ἐνας χρόνος κλείνει ἀπὸψε, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού σοῦ δόθηκε ὁλόκληρη, χωρὶς νὰ σὲ ξαναἰδῶ. Δὲν παραπονοῦμαι, δὲ σὲ μαλώνω. Ὅμως ὀφείλω νὰ σ' εἰδοποιήσω ἔξω, χωρὶς ὑστερισμούς, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ζῶ χωρὶς τὴν ἀγάπη σου. Θὰ σὲ περιμένω ὥς τίς 8, ὥς τὴν ὥρα πού πρὶν ἕνα χρόνο ἔφυγες ἀπὸ κοντὰ μου ἀφοῦ με ἔκανες νὰ γνωρίσω στὴν ἀγκάλη σου κάθε χαρὰ τῆς ζωῆς τότε, κάθε πίκρα σήμερα. Ἀν δὲν ἔρθῃς, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀφίσῃς ποτὲ πιά, θὰ πεθάνω.

Βιλελμίνη

Νευρικὰ ἔφερε τὸ χεῖρ στὴν τσέπη τοῦ γελέκου του κι' ἔβγαλε τὸ ρολόι του. Ἦταν 8 και 2'. Τὸ γράμμα ἔφευγε ἀπ' τὰ χεῖρά του πούτρεμαν στὸ διάβασμά του. Χωρὶς νὰ σκύψῃ νὰ τὸ πάρῃ, χωρὶς νὰ πῇ τίποτα στὴ νέα γυναῖκα πού τὸν συντροφώε, ὤρμησε στὴν

ἐξοδο και χάθη στὸ δρόμο πηδώντας τρία τὰ σκαλιά.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε βίαια στὴν ἀγωνία ἂν θὰ προφθάσῃ. Μ' ὅλο πού δὲν πίστευε στὶς γυναῖκες ἀπειλές, ἕνα προαίσθημα θλιβερό τὸν ἔκανε νὰ πνίγεται ἀπὸ ἀγωνία. Ἀς ἦταν δυνατό νὰ προλάβω, εὐχόταν ὁλόψυχα. Ἀσδῶσῃ ὁ θεὸς νὰ μὴ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλὴ τῆς ἀπόψε, τοῦλάχιστον τὴν ὀρισμένη ὥρα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ στάθηκε και ξανακύτταξε τὸ ρολόι του. Δὲν εἶχαν περάσει οὔτε πέντε λεπτά ἀπ' τὴν ὥρα πού βγῆκε ἀπ' τὸ Γραφεῖο του, κι' ὥστόσο θάρρευε πὼς βάδιζε ὥρες.

Σαστισμένος, ἀφανισμένος, πονεμένος βαθεῖα, ἔρριξε μιὰ ματιά γύρω του.

Οὔτε ἕνα ταξὶ δὲν φαινόταν νὰ τὸ φωνάξῃ, νὰ φθάσῃ μιὰ ὥρα ταχύτερα, νὰ τὴν προλάβῃ, νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμη, νὰ τῆς ἀφοσιωθῇ.

Ξαναπῆρε τὸ δρόμο βαδίζοντας ταχύτερα, σχεδὸν τρέχοντας. Ὁ κόσμος τὸν κυτιοῦσε περίεργος, μ' αὐτὸς δὲν ἔπερνε εἰδηση.

Ἀπ' τὴν ταραγμένη φαντασία του, ξαναπερνοῦσε τώρα, σὰν μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία, ἑρωτικὴ του περιπέτεια με τὴν ὥραϊα ρωμαντικὴ κοπέλλα, πού γιὰ χάρῃ του θὰ δινόταν στὸ θάνατο.

Θυμόταν τώρα τὰ λόγια πού τοῦχε πεῖ τότε, τὸ γλυκὸ ροδόκρινό της πρόσωπο, τὰ ὥραϊα γαλάζια τῆς ματιάς, πού καθρέφτιζαν τὴν ἀγνόητα τῆς ἀγγελικῆς τῆς ψυχῆς, και μάλωνε τὸν ἑαυτὸ του πού δὲν εἶχε προσέξει ὅσο ἔπρεπε τὸ αἰθέριο αὐτὸ πλάσμα, τὸ τόσο διάφορο ἀπ' τίς ἄλλες γυναῖκες, πού τοῦ δόθηκε με τόση προθυμία και ἀφοσίωση. Τὶ ἤθελε λοιπὸν καλύτερο νὰ βρῇ στὴ ζωὴ; Ὡστόσο θ' ἀκολουθοῦσε τὸ ρέμπελο αὐτὸ βίο, πού τὸν ἐξέθετε στὰ μάτια κάθε τίμιου ἀνθρώπου, πού σιγά—σιγά, χωρὶς νὰ τὸ νοιώθει, τοῦφθειρε τὸν ὁργανισμό;

Ξαναστάθηκε και κύτταξε γύρω νὰ δῇ πού βρισκότανε. Στὴν ταραχὴ και τὴν παραζάλη του εἶχε χάσει τὴν αἰσθησὴ τόπου και χρόνου.

Ἀνάπνευσε ἀνακουφισμένος. Ἐπὶ τέλους πλησίαζε. Ξαναῤῥριξε μιὰ ματιά στὸ ρολόγι του. Δὲν εἶχε εὐτυχῶς ἀργήσει. Ἰσως νὰ πρόφτανε Ἡ σκέψη αὐτὴ τοῦδωσε δυνάμεις και τὸ βῆμα του ἔγινε γοργώτερο. Ἀ! ἂν ἐπρόφτανε χωρὶς δισταγμὸ, θὰ πῆγαινε ἀμέσως στοὺς γονεῖς τῆς νὰ τὴ ζητήσῃ και με τὴν ἀγάπη, τὴν τρυφερὴ τὸ ἀφοσίωσιν θὰ γλύκαινε τὸ πικρὸ μαρτύριο πού τῆς χάρισε ἡ ἀπότομη κι' ἀνάνδρη ἐγκατάλειψή του.

Ἐξαφνα, σταμάτησε, σὰ νὰ μαρμάρωσε στὰ πόδια του. Ἐνας κρότος, και σὰν πυροβολισμὸς πού ἀκούστηκε καθαρά στὴν ἡρεμία τῆς μακρινῆς αὐτῆς συνοικίας, τὸν ἀναστάτωσε. Ἐμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος στὴ θέσιν του χαμένος ἀνθρώπος, κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

Ἐξαλλος ἔφτασε στὸ σπῆτι πού κάθονταν. Πόσο ἀργὰ ὅμως. Ὁ κόσμος, ποῦχε μαζεστὴ στοὺς κοπετοὺς τῶν δικῶν τῆς, τὸν πληροφόρησε γιὰ τὰ κατέκαστα.

Ἐκεῖ, στὸν ὀλάνθιστο κήπο, κάτω ἀπ' τίς ἀνθισμένες πασχαλιές, πού πρὶν ἕνα χρόνο αὐτὸς τῆς ἀνοῖγε με τὰ γλυκόλογά του τὸν παράδεισο και τῆς ὑπόσχονταν τὴν ἀτέλειωτὴ εὐτυχία, τώρα, πρὶν λίγη ὥρα μολις, εἶχε εὖρει τὸ θάνατο, φυτεύοντας με τὸ πιστόλι τοῦ πατέρα τῆς μιὰ σφαῖρα στὴν ἀνυπότακτὴ καρδιά τῆς.

Στὴν καρδιά τῆς, πού ἀγάπησε, τόσο πιστὰ ἕναν ἀχάριστο και πού δὲν ἐννοοῦσε, παρὰ τὴν προδοσία του, νὰ ξεχάσῃ.

Συντριμμένος βαθεῖα, ἐρείπιο ψυχικὸ, ἔφυγε με τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ μιὰ μάταιη θλίψη, ἀφοῦ ἦταν ἀνίκανος πιά νὰ διορθώσῃ τὸ κακὸ.

Νὰ γιατί ἀπὸ τότε ἡ παραμονὴ τῆς Πρωτομαγιάς εἶναι ἀφορμὴ πόνου γιὰ μένα. Στὴ θύμησιν μου ἔρχεται τόσο ἔντονα ἡ ἱστορία τῆς ἀτυχῆς ἀγάπης τῆς μυριόκαλλης μικρῆς, πού τελείωσε τόσο ἄσχημα. Ἐχω ἄδικον μὴπως;

ARTOYR BAN ΓΚΟΓΚΕΝ

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΛΛΗΨΗ

Από τις οκτώ το πρωί, δώδεκα φορητά άμάξια των μετακομίσεων, έπλημμύρισαν την όδον Κρεβώ μεταξυ της λεωφόρου του δάσους της Βουλώνης και της λεωφόρου Μπωζώ. Ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ άδειάζε το διαμέρισμα που κατοικούσε στο τέταρτο πάτωμα του άριθμού 8. Καί ο κ. Δουμπρέγι, που είχε ένώσει το πέμπτο πάτωμα αυτού του σπιτιού και το πέμπτο πάτωμα των δύο παραπλεύρως σπιτιών κι' είχε φιάξει έτσι μία τεράστια σάλα, έστελνε την ίδια ήμέρα—σαςί μία άπλη σύμπνοσις, γιατί αυτοί οι δυο κύριοι δεν έγνωρίζοντο μεταξύ τους—τις περιφημες συλλογές των έπίπλων του.

Μία λεπτομέρεια πούκανε έντύπωση στη συνοικία και για την όποια άργότερα έγινε πολλός λόγος: κανένα από τα δώδεκα άμάξια δεν είχε το όνομα και τη διεύθυνση αυτού που μετακόμιζε, και κανένας από τους άχθοφόρους δεν έσταμάτησε στα γειτονικά καπηλεία.

Είρνασθον τόσον γρήγορα, ώστε κατά τις ένδεκα είχαν τελειώσει όλα. Ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ, ένας ευγενής νέος, ντυμένος με την τελευταία λεξη της μόδας, που κρατούσε στο χέρι μία βαρεία μαγκούρα, έφυγε ήσυχος κι' έκάθησε σ'ένα παγκάκι της δένδροστοιχίας, όπου καθότανε μία γυναίκα ντυμένη άλλα. Έδιάβαζε την έφημερίδα της, έν φη πού περα ένα παιδάκι έπαιζε σκάφοντας την άμμο μ' ένα ξυρακί. Ύστερα από λίγες στιγμές, χωρίς να γυρίση το κεφάλι του ο Φελίξ Ντάβεϋ, είπε.

— Ο Γκανιμάρ;

Διαβάζοντας την έφημερίδα της εκείνη άπάντησε.

— Έφυγε από τις έννέα για τη Διεύθυνση της άστυνομίας.

— Κανένα τηλεγράφημα άπόψε;

— Κανένα

— Έξακολουθούν να σουχουν έμπιστοσύνη στο σπίτι;

— Ναι! Περιποιούμαι την κυρία Γκανιμάρ και κείνη μου διηγείται ότι κάνει ο άνδρας της.

— Πολύ καλά. Να εξακολουθήσης ναρχεσαι έδω κάθε μέρα κατά τις ένδεκα.

Σηκώθη και πήγε κι' έφαξε στο Κινεζικό περίπτερο, έπειτα γύρισε στην όδο Κρεβώ κι' είπε στη θυρωρή ότι θάρριχνε μία ματιά επάνω κι' ύστερα θά της παρέδινε το κλειδί. Έπιθεώρησε το δωμάτιο που χρησιμοποιούσε για γραφείο. Έπιασε την άκρη του σωλήνος του γκαζιού, έβγαλε το χάλκινο βούλωμα που τήφραζε και έσφύριξε. Έλαφρό σφύριγμα του άπήντησε. Έπλησίασε το σωλήνα στο στόμα του και ρώτησε.

— Μπορώ ν' άνέβω Δουμπρέγι;

— Μάλιστα.

Άφισε το σωλήνα στη θέση του κι' έπλησίασε στο τζάκι. Μετατόπισε μία μαρμαρίνη πλάκα του κι' ο καθρέπτης που ήταν δίπλα στο τζάκι έγλύστρησε επάνω σε άόρατα καρούλια κι' άφησε να φανή ένα άνοιγμα από τα όποια φάνηκαν τα πρώτα σκαλο-

πάτια μιας σκάλας χτισμένης στον τοίχο. Άνέβηκε. Στο πέμπτο πάτωμα ήταν το ίδιο άνοιγμα επάνω στο τζάκι. Ο κ. Δουμπρέγι πού τον έπεριμένε εκεί του είπε ότι τα έπηραν όλα και ότι έφυγε το προσωπικό έκτός μόνον από τους τρεις φύλακες. Άνέβηκαν και οι δυο με τον ίδιο τρόπο έως το πάτωμα των υπηρετιών κι' ύστερα στο ύπερδο όπου έπερίμεναν τρεις άνθρωποι που τον έβεβαίωσαν ότι δεν είχε παρατηρηθή τίποτε το ύποπτο, ούτε στο σπίτι, ούτε στο δρόμο.

— Σε δέκα λεπτά φεύγω όριστικώς, είπε ο Λουπέν. Θά φύγετε τότε και σεις. Άν ιδήτε την παραμικρότερη ύποπτη κίνηση στο δρόμο, ειδοποιήτέ με.

Οι δύο κύριοι κατέβηκαν στο διαμέρισμα του Φελίξ Ντάβεϋ.

— Ήθελα νάβλεπα τα μούτρα εκείνων που θ' ανακαλύψουν όλους αυτούς τους θαυμασίους μηχανισμούς, κουδούνια κινδύνου, δίκτυα ηλεκτρικών συρμάτων και άκουστικών σωλήνων, στους άόρατες, λάμπες που γλυστράνε σκάλες κρυφές.

— Τί ρεκλάμα για τον Άρσέν Λουπέν. Άς όψεται όμως ο Χόλμς πού μάς αναγκάζει να τ' άφίσουμε. Δεν πιστεύω να γύρισε ο Χόλμς;

— Με ποιο τρόπο; Έπειδή μ' ένοχλούσε, τον φόρτωσα στο γιότ «Χελιδών» κι' είπα στον πλοίαρχο να φροντίση να θάση στο Σούθαμπτον, στη μία μετά τα μεσάνυχτα. Άπό το Σούθαμπτον φεύγει βαπόρι για τη Γαλλία, τα μεσάνυχτα—δηλαδή θάχη φύγη μία ώρα πριν φτάση. Και από τη Χάρβη, για δώ, έχει ένα μόνο τραίνο, στις οκτώ το πρωί, που θβάνει έδω στις έντεκα και έντεκα. Κι' άφ' ου δεν έπηρε το βαπόρι του μεσονυχτίου, δεν μπορεί να είναι στη Γαλλία παρά μόλις άπόψε το βράδυ, διά της γραμμής Νιουχάβεν και Διέππης. Τώρα συ πήγαινε να φορτώσης τα δέματα. Έγώ σε μία ώρα πρέπει να ιδώ την δεσποινίδα Ντενάξ.

Ο Δουμπρέγι έφυγε. Ο Φελίξ Ντάβεϋ έκανε ένα τελευταίο γύρο, έσήκωσε από το πάτωμα δυο—τρεις σχισμένες έπιστολές, έπειτα δέ έπηρε ένα κομμάτι κιμωλία, που βρήκε πεταγμένο, κι' έγραψε στον τοίχο.

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

«Έδω κατώκησε έπί πέντε χρόνια, άρχομένου του είκοσιου αιώνος, Άρσέν Λουπέν, ο κομψόμορφος Λωποδύτης».

— Τώρα, πού είμαι έν άτξει με τους ιστορικούς του μέλλοντος, είπε ευχαριστήμενος για το άστείο του, άς το στρίψω. Τρέξε, διδάσκαλε Χόλμς! πριν περάσουν τρία λεπτά, θά τόχω στρίψει. Δυο λεπτά ακόμα Ένα Δεν έρχεσαι; Διακηρύσσω την ήττά σου και την άποθέωσή μου, κόβοντάς το λάσπη. Χαίρε βασιλείο του Άρσέν Λουπέν! Χαίρετε πνήντα πέντε δωμάτια των έξη διαμερισμάτων, στα όποια έβασίλευα.

Άπότομος κωδωνισμός, δυνατός και γρήγορος, ο κωδωνισμός του κινδύνου, τον διαέκοψε. Οι τρεις φύλακες τον ειδοποιούσαν. Ποιός έρχόταν; Ο Γκανιμάρ; Άκουσε πατήματα, ύστερα το θόρυβο κλειδιού, που προσπαθούσε να ξεκλειδώση. Κάποιος ήθελε να μπει. Ήταν περικυκλωμένο το σπίτι; Πήγε στο τζάκι κι' έδοκίμασε να μετατοπίση την πέτρα, αλλά ή μυστική κρύπτη δεν άνοιξε. Έβαλε όλη του τη δύναμη. Τίποτα. Άφισε μία βλαστήμια, χτύπησε τη γροθιά του.

— Πώς, κύριε Λουπέν, ύπάρχει κάποιιο πράγμα, πού δεν δουλεύει όπως θέλετε;

Ο Λουπέν έγύρισε τρομαγμένος. Μπροστά του βρισκότανε ο Σέρλοκ Χόλμς.

Ο Σέρλοκ Χόλμς! Τον έκύταξε με μισοκλεισμένα τα μάτια, σαν να είχε τρομάξη από σκληρή όπτασία. Ο Σέρλοκ Χόλμς στο Παρίσι. Ο Σέρλοκ Χόλμς, πού τον είχε στείλει την προηγούμενη μέρα στην Άγγλία, όπως στέλνομε έπικίνδυνους δέμας και πού τώρα έστεκώτανε μπροστά του νικητής και έλεύθερος!

«Α! για να πράγμα το ποιηθή ένα τέτοιο άδύνατο θαύμα, χρειάζεται να ν' άνατρα, πούν οι φυ.

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

ΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

οικοί νόμοι. Καί ο Άγγλος, είρων κι' αυτός τώρα, με την περιφρονητική εκείνη φιλοφροσύνη, με την όποια εκείνος τον είχε πειράξει τόσες φορές, είπε.

— Κύριε Λουπέν, σας πληροφορώ ότι δεν θυμάμαι πιά τη νυχτιά πού με έκάνατε να περάσω στο μέγαρο του βαρώνου δ' Ωτρέκ, ούτε το ταξίδι πούκανα δεμένος μέσα σε μία κοκέτα πού δεν ήταν καθόλου άναπαυτική. Αυτή ή στιγμή, μού τα πληρώνει όλα.

— Το γεγονός, ότι ξεφύγατε κύριε Χόλμς, από τα χέρια του πλοίαρχου είναι δευτερεύον έπεισόδιον της πάλης μας. Άλλά το γεγονός ότι βρίσκεσθε μαζί μου, μόνος μπροστά στο Λουπέν, με κάνει να πιστεύω

— Πώς τούσπιτι είναι κυκλωμένο. Πραγματικώς. Καί τα δυο γειτονικά και τα τρία διαμερίσματα των πέμπτων πατωμάτων πού κρατούσε ο κ. Δουμπρέγι

— Είς τρόπον ώστε

— Είς τρόπον ώστε, κύριε Λουπέν, έχετε συλληφθή όριστικώς.

Ο Λουπέν αίσθανότανε τώρα, ότι κι' ο Χόλμς τότε, πού τον άπήγαγε με το αυτοκίνητο, την ίδια συγκρατούμενη μανία, την αυτή φρονιμάδα πού τον έκανε να σκύψη στη δύναμη των πραγμάτων. Έξ ίσου ισχυροί και οι δυο υπέκυψαν στην άνώτερη δύναμη με ψυχραιμία.

— Είμαστε ίσια κι' ίσια, κύριε! είπε ξηρά.

Γέλασε έπειτα με το πάθημά του.

— Σιγά—σιγά άρχισε να πέρνει το εύτράπελο ύφος του και ρώτησε γιατί ο Γκανιμάρ άργοδύσε να λήθη να τον παραλάβη.

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

— Ά, να σας έξηγήσω. Νομίζει ότι ο κ. Φελίξ Ντάβεϋ

δεν είναι παρά ένας άπλός συνένοχος του Λουπέν. Κι' έπειδή διευθύνω έγώ την έπιχείρηση

— Καταλαβαίνω, μα όμως λυπούμαι πού δεν έχω κάθισμα να σας προσφέρω.

— Περιττό, άς μιλήσουμε. Δεν ήλα έγώ έδω για να σας συλλάβω, αλλά για να βρω το μπλέ διαμάντι.

— Άδύνατον.

— Τό άγοράζω...

— Πόσα δίνει;

— Την έλευθερία της Δίδος Ντενάξ.

— Την έλευθερία της; Άλλά δεν ξέρω να την έχετε πιάση.

— Θά δώσω στον κ. Γκανιμάρ τις άναγκαίες οδηγίες και θά πιασθή.

— Άγαπήτέ μου, προσφέρετε κάτι πού δεν έχετε.

— Είμαι έτοιμος να σας άφήσω να σκεφθήτε Κι' αν δεν δεχθήτε

— Έ, και ύστερα; έμουρμούρισεν ο Λουπέν. Αυτός ο διαβολομηχανισμός δεν δουλεύει πιά.

Κατέπνιξε κραυγή έκπληξεως. «Οπως έπείξε την πλάκα ο μηχανισμός, για λόγο άκατανόητο, έλειτούργησε. Άλλά τότε γιατί να δεχθώ τους όρους του Χόλμς; Έκανε μερικά βήματα, κι' ύστερα άπήντησε ότι δεν δεχεται.

— Είναι τρεις παρά δέκα! Είπε ο Χόλμς. Στις τρεις φωνάζω τον Γκανιμάρ.

— Έχουμε λοιπόν δέκα λεπτά και ρό για να φλυαρήσωμε. Πήτε μου λοιπόν! Πώς έμάθατε τη διεύθυνσή μου;

— Άπό τη Κλωτίλδη.

Θυμήθηκα ότι τηλεφώνησε στη μοδιστρα της και ζήτησε από την τηλεφωνήτρια έναν άριθμόν πού καταλήγει στο 73, «Ετσι έψαξα όλον τον κατάλογο του τηλεφώνου κυττάζοντας τους άριθμούς πού έληγαν σε 73. Και βρήκε έτσι το όνομα του Φελίξ Ντάβεϋ και την διεύθυνσή του.

— Θαυμάσια! Πρώτης τάξεως. Ύποκλινομαι. Άλλ' εκείνο πού δεν καταλαβαίνω είναι ότι έπήρατε το τραίνο της Χάρβης.

— Είχατε δώσει διαταγή στον πλοίαρχο να με βγάλη στο Σούθαμπτον στη μία μετά τα μεσάνυχτα. Μ' έβγαλε στις δώδεκα.

— Μ' έπρόδωσε ο πλοίαρχος; Άδύνατο.

— Δεν σας έπρόδωσε... Καθόμαστε και κούβεντιάσαμε ... τουλέγα διάφορες ιστορίες του έπήρα το ρολόι και του τώβαλα μία ώρα μπροστά. Ύστερα έδωσα το ψεύτικο μπλέ διαμάντι σου σ' ένα ναυτή και διώρθωσε και το έκρεμές, πιστεύοντας κι' αυ-

τός ότι άπλως διώρθωσε την ώρα.

— Μπράβο, το κόλπο είναι έξοχο. Η ώρα είναι τρεις.

— Ποιά άπάντηση;

Ο Χόλμς έπυροβόλησε στον άέρα για να ειδοποιήση τον Γκανιμάρ, ο Λουπέν τουδωσε μία γροθιά στο στομάχι, κι' έπήδησε προς το τζάκι. Άργά όμως, Γιατί ή πόρτα άνοιξε, ο Γκανιμάρ έπήδησε μέσα και του στήριξε το ρεβόλβερ στο κεφάλι.

— Παραδίδομαι! είπε ο Λουπέν.

στο στήθος του.

Έπληκώθησε κατάπληξας. Κανένας δεν έπερίμενε να παραδοθή έτσι άπλως. Είπε λόγια πειρακτικά του Γκανιμάρ κι' έδωσε τα χέρια για να του περάσουν τις χειροπέδες. Του τις έπέρασαν. Τέντωσε τότε τα χέρια του, έβαλε όλη του τη δύναμη, οι φλέβες του έξαγκώθησαν, οι άλυσίδες αλλόκωσαν τις σάρκες του, αλλά τέλος έσπασαν στην τεράστια προσπάθειά του.

— Πάει κι' αυτό! είπε, Βάλε μου άλλες... Μα πόσο είσαστε; Είκοσι πέντε; Πολλοί Άν είσασταν 15 ...

Ο Χόλμς τον παρατηρούσε, όπως κυττάζουμε ένα ωραίο θέαμα πού ξέρουμε να εκτιμήσωμε τις φάσεις του. Κι' είχε μία αλλόκοτη έντύπωση, να βλέπη να παλαίη ένας μ'όλο το Νόμο, με τριάντα αντιπάλους. Έπλησίασε και τοδκανε καιπάλι την ίδια έρώτηση.

— Άδύνατο! άπήντησε ο Λουπέν.

Μούχει κοστίσει τόσα βάσανα. Σ' ένα μήνα θάλθω στο Λονδίνο και θά σας έξηγήσω γιατί

— Άνεπήδησε. Το τηλέφωνο κτύπησε θέλησε να πηδήση να πιάση το άκουστικό. Ο Γκανιμάρ τον έμπόδισε και το πήρε αυτός.

— Έμπρός! φώναξε. Έδω άριθμός 648—73, ναι, ναι

Ο Χόλμς πήγε και του πήρε το άκουστικό. Γύρισε και κύταξε το Λουπέν. Καί οι δυο τους είχαν την ίδια σκέψη, ότι τηλεφωνούσε ή Κλωτίλδη.

— Ναι, έγώ είμαι, ο Μάξιμος! άπήντησε στο τηλέφωνο ο Χόλμς. Θαρχώμουν σε λίγο... Ναι δεν άκούω καλά ούτ' έγώ... Έερείς; Θάρθω σπίτι, σου ... Κίνδυνος; Κανένας. Τώρα έλαβα τηλεγράφημα ότι βρίσκεται στο Σούθαμπτον... Θάρθω να σας βρω...

Κρέμασε το άκουστικό και είπαστο Γκανιμάρ πως ήθελε τρεις άνδρες του. Έκείνος έννόησε, ότι έπρόκειτο για την ξανθή κυρία. Ο Άγγλος έπροχώρησε προς την πόρτα με τους τρεις χωροφύλακες.

— Κύριε Χόλμς!

Έκείνος έσταμάτησε.

— Κύριε Λουπέν.

Ο Λουπέν φαινότανε ότι είχε συγκλονισθή από το τελευταίο κτύπημα. Ρυτίδες, αλλόκωναν το μέτωπό του. Ήταν συντετριμμένος και σκυθρωπός.

— Θά παραδεχθήτε ότι ή τύχη έχει λυσσάζει έναντίον μου! είπε. Δέχομαι τους όρους σας.

Ο Χόλμς έζήτησε από τον Γκανιμάρ να μιλήση με τον κρατούμενο και σε λίγο συνωμιλούσαν οι δυο τους μυστικά. Ο Λουπέν του έδήλωσε ότι, εκείνο πού δεν δεχότανε για τον έαυτό του, ήταν ύποχρεωμένος να το δε-

χθὴ χάριν τῆς ἐλευθερίας τῆς Κλωτίλδης.
— Εἶναι τὸ μπλέ διαμάντι; εἶπε ὁ Χόλμς.
— Πάρτε τὸ μπιστοῦνι μου, ἐκεῖ στὴ γωνιά τοῦ τζακιού. Σφίχτε μὲ τὸ ἓνα χέρι τὴ λαβὴ καὶ μὲ τὸ ἄλλο στρίψτε τὴ σιδερένια κόχη.
Ὁ Χόλμς ἐπῆρε τὸ μπιστοῦνι κι' ἔκανε κατὰ τὴς ὁδηγίες του. Μέσα στὴ λαβὴ πού βγῆκε βρισκόταν ἓνας σβῶλος, ἀπὸ μαστίχα. Μέσα στὸ σβῶλο ἦταν ἓνα διαμάντι. Τὸ ἐξέτασε ἦταν τὸ μπλέ διαμάντι.

— Ἡ δεσποινὶς εἶναι ἐλευθέρα, κύριε Λουπέν!

— Ἐλευθέρα πάντοτε; «Ὁ,τι δῆποτε κι' ἂν συμβῇ»;

— Ὁ,τι δῆποτε κι' ἂν συμβῇ. Ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς δὲν ξέρω οὔτε τὸ ὄνομά της, οὔτε τὴ διεύθυνσὴ της.

— Εὐχαριστῶ, κύριε. Εἶμαι ἡσυχος, ὅ,τι δῆποτε κι' ἂν συμβῇ.

Ἐπηκολούθησε ζωηρὰ συζήτηση μετὰ τῶν Γκανιμάρ καὶ τοῦ Λουπέν.

Ὁ Χόλμς ἐδήλωσε ὅτι ἔφευγε.

— Μὰ... ἡ ξανθὴ Κυρία;

ρώτησε κατὰπληκτος ὁ ἐπιθεωρητής.

— Δὲν τὸ ξέρω αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Καὶ ἂν σεῖς ἐνδιαφέρεσθε νὰ τὴν βρῆτε, κάντέ το. Ἐγὼ βιάζομαι νὰ γυρίσω στὴν Ἀγγλία.

Ἐφυγε βιαστικῶς, σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ ξανθῇ. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν τὴς ἐρευνῆς τῶν ἀλλὰ δὲν βρῖκανε τίποτα.

— Αὐτὸ ἔλειπε, νὰ βρῆτε τὴς διευθύνσεις τῶν συνενόχων μου! εἶπε ὁ Λουπέν.

Ἐπρεπε νὰ ψάξετε μήπως βρῆτε νὰ εἶναι ὁ γκαζοσωλήνας, ἀκουστικός, μήπως τὸ τζάκι ἔχει καμμιὰ σκάλα ἢ ὁ τοίχος κούφιος. Στάσου Γκανιμάρ. Πίσεως αὐτὸ τὸ κουμπί.

— Ἐτσι. Ἀκούς τίποτα; «Ὁχι; Οὐτε κι' ἐγώ... Ξέρεις τὴν παροιμία; Μιά φορὰ εἶδε ἓνας κάποιον διαρρήκτη νὰ προσπαθῇ νὰ σπάσῃ μιὰ κλειδαριὰ. Τὸν ρώτησε τί ἔκανε, κι' αὐτὸς ἀπήντησε πὼς ἔπαιξε βιολί. «Μὰ δὲν ἀκούω τίποτα!» τοῦπε. «Θ' ἀκούσης αὐριο!» τοῦ ἀπήντησε ἐκεῖνος...

— Διαρκῶς φλυαρίες. Ἐμπρὸς τώρα, δρόμο.

Ὁ Λουπέν ἐδήλωσε ὅτι δὲν ἐννοοῦσε νὰ κινηθῇ. Οἱ κλητῆρες θέλησαν νὰ τὸν σηκώσουν στὰ χέρια. Τους ἐκτύπησε, ἀντιστάθῃ, ἄρχισαν νὰ τὸν κτυποῦν, ὁ Λουπέν ἐσωρίασθη χάμω λιπόθυμος. Τοῦδωσαν νὰ εἰσπνεύσῃ ἄρωμα καὶ συνῆλθε. Σύννοντας τὰ πόδια του τοὺς ἀκολούθησε.

Ὁταν βγῆκε στὸ κεφαλόσκαλο, στάθῃ καὶ γύριψε νὰ κατέβουν μὲ τὸ ἀσσανσέρ. Ὁ Γκανιμάρ τὸ βρῆκε λογικὸ καὶ διέταξε νὰ τὸν ἀνεβάσουν. Ἐποθετήσαν μετὰ τὸν Λουπέν καὶ μπῆκε μαζί του ὁ Γκανιμάρ, ἀφοῦ διέταξε τοὺς ἄντρες του νὰ κατέβουν γρήγορα κατὰ τοῦ ὅπου θὰ τοὺς ἐπερίμενε.

Ἐτράβηξε τὴν πόρτα. Ἀλλὰ πρὶν τὴν κλείσῃ, τὸ ἀσσανσέρ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει σὰν ἀερόστατο ποὺ κόπηκε τὸ σχοινί του. Ὁ Λουπέν γελοῦσε, ὁ Γκανιμάρ βλαστημοῦσε καὶ οἱ χωροφύλακες ἀνέβαιναν βρίζοντας.

— Νὰ τὸ βιολί! εἶπεν ὁ Λουπέν. Τὸ ἀκούς τώρα;

Ἐγέλασε δυνατὰ.

— Α, κύριε Γκανιμάρ. Ἐξακολούθησε. Νομίσατε λοιπὸν ὅτι θάφηνε ὁ Λουπέν νὰ τὸν χτυπήσουν οἱ ἄνθρω-

ταξε' ὁ Ἀρσέν Λουπέν.

— Σεῖς! ἐπιθύρισε ἐμβρόντητος. Ἐνῶ σὰς ἄφησα μὲ τὰ σίδερα στὸ Γκανιμάρ καὶ τοὺς τριάντα ἄνδρες του.

Ὁ Λουπέν σταύρωσεν τὰ χέρια καὶ μὲ ὕψος ἀνθρώπου πού τὸν ἐπρόσβαλαν εἶπε.

— Νομίζετε λοιπὸν πὼς θὰ σὰς ἄφηνῶ νὰ φύγετε χωρὶς νὰ σὰς ἀποχαιρέτησω;

Ἡ καμπάνα ἐκτύπησε.

— Ἀλλὰ σὰς συγχωρῶ! ἔξακολούθησε ὁ Λουπέν. ἔχετε ὅ,τι σὰς χρειάζεται; Καπνὸ, σπύριχα, ὄλα; Καὶ τὴς ἐσπερινῆς ἐφημερίδες; Σ' αὐτὲς θὰ βρῆτε λεπτομέρειες γιὰ τὴ σύλληψή μου, ὅ-

λα σὰς τέλος πάντων τὰ κατορθώματα.

Οἱ δύο Ἀγγλοι τὸν ἐκύταξαν ἐκπληκτοί, χωρὶς νὰ μιλάνε.

— Λοιπὸν, ἐσυνέχισε ἐκεῖνος, εἰμαι καταγοητευμένος ἀπὸ τὴ συνάντησή, κι' αὐτὸ πού ἔκανα νάρθω νὰ σὰς ἀποχαιρέτησω δείχνει πόσο μ' ἐνθουσίασε ἡ γνωριμία μας.

Σὰν νὰ συζητοῦσε μὲ τοὺς φίλους ὁ Λουπέν ἐγύρισε πρὸς τὸν Οὐάτσον.

— Μὲ συγχωρεῖτε ἔξακολούθησε. Γυρίζετε στὸ Λονδίνον νὰ εἶναι σὰς χέρι μονάχα. Εἶναι αὐτὸ μιὰ λεπτομέρεια, γιὰ τὴν ὁποία ὁμολογῶ ὅτι αἰσθάνομαι τύψεις.

— Μὰ... εἶπεν ὁ Οὐάτσον, πὼς ἐφύγατε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Γκανιμάρ νὰ ἰδῇ τοὺς ἠλεκτρικοὺς μου μηχανισμοὺς, καὶ τοῦ εἶπα νὰ πῇ κάποιον κουμπι, γιὰ νὰ ἰδῇ πὼς ἐργαζόμουν.

Ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ κάνω, γιὰτὶ εἶχα τὰ χέρια δεμένα. Ἄν τὸκανα ἔαφνικά, θὰ ἐννοοῦσε ὅτι κάποιον ἐιδιοποίησα. Ὁ καλὸς Γκανιμάρ ἐπίεσε τὸ κουδούνι. Οἱ τρεῖς φύλακές μου ἐιδιοποιήθησαν ἔτσι τὴν ἐπρεπε νὰ κάνουν καὶ ἐτακτοποιήσαν τὸ ἀσσανσέρ.

Μιά μικρὴ ἔνωση κι' ὄλα—ἦταν ἐγκαίρως προϋπολογισμένα— ἦρθαν ἐν τάξει. Ἐγὼ ἀντιστάθῃ ἐκτύπησα, μ' ἐκτύπησαν, λιποθύμησα. Ὁ Λουπέν λιπόθυμος! Εἶναι νὰ πεθάνῃ κανεὶς στὰ γέλια. Ἡμουν ἓνα κουρέλι κι' ὁ καλὸς Γκανιμάρ τὸ θεώρησε δίκαιο νὰ μὴ μὲ τυραννῇ μὲ τὸ νὰ μὲ κατεβάσῃ μὲ τὰ πόδια ἀπὸ τὸ πέμπτο πάτωμα. Μπήκαμε στὸ ἀσσανσέρ καὶ τοῦ τῶσκασα, νάρθω νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου...

Τὸ τραῖνο ἐσφύριξε. Σὲ λίγο ἐκίνησε. Κρεμασμένος ἀπὸ τὸ βαγόνι ὁ Λουπέν ἐπρόσθεσε.

— Ἀλλὰς τε ἡμουν ὑποχρεωμένος νὰ σὰς δώσω μιὰ ἐξήγηση τίμα, ἀφ' οὗ καὶ σεῖς μὲ τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας μὲ βεβαιώσατε ὅτι ἡ Κλωτίλδη ἦταν ἐλευθερὴ ὅ,τι δῆποτε κι' ἂν συμβῇ. Λοιπὸν καὶ τὸ δευτέρου μπλέ διαμάντι πού σὰς ἔδωσα ἦταν ψεύτικο κι' αὐτὸ σὰν τὸ πρῶτο... Ψεύτικο τὸ ἀφιλότιμο ὅτι δῆποτε κι' ἂν συνέβηκε.

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ (Εἰς τὸ ἐπόμενο φύλλο Ὁ καθρέφτης πού προδίνει)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΝΤΙΛΗΨΗ

Οἱ διάφορες συνθήκες, ἀπὸ γενετῆς κόσμου, μοίρασαν τὴς δουλειὰς καὶ τὴς ἀσχολίες ἀνάλογα μὲ τὴ σωματικὴ δύναμη καὶ ἀντοχή.

Ἡ γυναίκα μὲ λιγώτερη σωματικὴ δύναμη ἐκράτησε τὴς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ γενικά καὶ ὁ ἄνδρας τὴς πρὸς βαρεῖες δουλειὰς τοῦ κάμτου καὶ τῆς σκαπάνης.

Ἀπὸ τὴν ἰδια ἀφορμὴ καὶ γιὰ εὐ-

κολία τῶν κινήσεων, ὁ μὲν ἄντρας ἔκανε ἓνα φόρεμα κολλητὸ στὰ πόδια του, ἡ δὲ γυναίκα, πού δὲν εἶχε μεγάλη μετακίνηση

τύλιξε ἓνα πανί γύρω ἀπὸ τὴ μέση της καὶ τὰ πόδια της.

Οἱ συνθήκες αὐτὲς εὐκολίας καὶ ἀλλοιοποιήσεως μὲ τὸ χρόνον γίνονταν προλήψεις, γίνονταν συνήθειες, ἀνεξάλκτες μέσα στὴν ψυχὴ μας καὶ στὰ μάτια μας.

Πέρασαν ἀπὸ τότε 5,6 10 χιλιάδες χρόνια. Ἡ γυναίκα καλὸβόλη ἀπὸ φυσικὴ της, ἀναγκαστοῦσε σὲ μερικὲς ἀδυναμίες πού ἔβλεπε στὸν ἄντρα.

Κι' ἔτσι, οἱ πρὸς μορφωμένες στὴν ἀντίληψη πέ- ρασαν ἀπὸ ὅλα τὰ στάδια καὶ τὴς δουλειὰς πού κρατοῦσε ὁ ἄντρας γιὰ μονο- πόλιο.

Σήμερα, πού οἱ περισ- σότερες δουλειὰς κόπου καὶ δυνάμεις ἀντικαταστάθη- καν μ' ἓνα ἄλλο ἠλεκτρικὸ κουμπί, καὶ πού ὁ ἄντρας παίξει τὸν πρὸς ἀχαρὸ ρόλο στὴ βιομηχανικὴ παραγω- γικὴ κοινωνία, σήμερὰ ἡ γυναίκα βρέθηκε ἔαφνικά μισασμένη μέσα σὲ ὅλες τὴς δουλειὰς πού μέχρι σήμερὰ κατεῖχε καὶ περηφανευό- ταν γι' αὐτὸ ὁ ἄντρας.

Πρόκειται λοιπὸν ν' ἀνα- γνωρίσουμε ὅτι ἡ γυναικεῖα ἀντίληψη εἶναι ἀφάνταστη στὴν ἐκτέλεση καὶ τὴν διεκ- τεραῖωση μιὰς δουλειᾶς. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἀδι- κοῦμε τὴν γυναίκα πού ἐπα- ναστατῇ, ὅταν περιφρονῇ τὴν τοποθετοῦμε μονά- χα στὴν κουζίνα.

Ἡ γυναίκα εἶναι ὁ καλ- λύτερος συνεργάτης τοῦ ἄν- τρας τὴς δουλειᾶς κι' ἔχει λε- πτή, διαπεραστικὴ τὴν ἀν- τίληψη νὰ προσαρμοῖται σὲ κάθε δουλειὰ πού τῆς ὑποδεικνύει ὁ ἄντρας.

Τόσο λοιπὸν μέσα στὴν

οἰκογένεια γιὰ τὴν οἰκοκυρωσὴν καὶ τὴν ἀνατροφή ἔχει δοκιμασθῇ ἡ γυναικεῖα ἀν- τίληψη, ὅσο καὶ στὴν κοινωνικὴ βιοπάλη τῆς αὐτοσυντήρησης.

Ὁ ἄντρας πάλι μὲ τὸν καιρὸ, ἄρχισε χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ τὸ καταλαβαίνει καλὰ καλὰ νὰ παραχωρῇ στὴν γυναίκα διάφορα δικαιώματα κι' ἔτσι σήμερὰ τὰ δύο φύλα βρίσκονται στὸ ἴδιο ἐπίπεδο καὶ πολεμοῦν πλάι-πλάι στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Συμφέρει τάχα τὴν γυναίκα αὐτὴ ἡ πρό- οδος, ρωτιοῦνται μερικοὶ γυναικιστὲς. Δὲν θάταν καλλίτερα νὰ εἶναι ἡ βασίλισσα τοῦ σπιτιοῦ της, νὰ «ἄγῃ καὶ νὰ φέρῃ» τὸν ἄντρα ἀπὸ τὰ παρασκήνια μὲ τὸ φίλι καὶ μὲ τὸ νάζι, παρὰ νὰνα ἰσότητι του συν- τρώφου;

«Ὁχι».

Ἡ γυναικεῖα ἀντίληψη ἀξίζει νὰ ἐκτιμῇ- θῇ, τόσο ὥστε ὁ ἄντρας νὰ δεχτῇ συμπα- ραστάτη καὶ συμπολεμιστὴ στὴ ζωὴ τῆς γυ- ναίκα.

Ἡ γυναικεῖα ἀντίληψη θριαμβεῖ. ΠΡΙΟ

Φόρεμα ἀπὸ χοντρὸ κρέπ μεταξωτό. Ὁ ὠμίτης εἶναι σχηματισμένος μ' ἓνα φορδὺ γιὰτὶ ὅπως καὶ τὰ μανικάκια καὶ οἱ τσέπες. Κουμπώνει στὰ πλάγια.

Φόρεμα ροζ μεταξωτό. Κουμπώνει μπρὸς μὲ περαστὴ κορδέλλα. Ἐνα μικρὸ πλισσε- δάκι γαρνίρει τὸ γιανὰ καὶ τὴς τσέπες.

Κάθηναν τὰ ψεύτικα γεμίσματα, οἱ ὅμοι οἱ τε- τράγωνοι, τὰ μανικάκια τὰ φουσκωτὰ καὶ οἱ ἀκανόνι- στες μέσες, ἀνάλογα μὲ τὸ ὕψος ἢ τὸ πάχος.

Αὐτὲς οἱ «ἱμιτασιὸν» ἐκφάνσεις τοῦ κλασσικοῦ ρυθμοῦ τραβήχτηκαν καὶ ἀφίσαν τὸ καλλίγραμμο κορμί στὴ φυσικότητά του.

Δὲν μένει πιά τίποτα ἄλλο, κυρίες μου, ἀναφω- νεῖ, ὁ «Μαίτρο» τῆς μόδας ἀπὸ τὸ Παρίσι, δὲν μένει παρὰ ἡ ἀντίληψη πιά τοῦ συνδυασμοῦ τῶν χρωμάτων. Μιά γαρνιτούρα στὸ λαιμὸ ἢ στὸ κορσάκι, στὰ μανι- κάκια ἢ στοὺς ὤμους.

Ἐνα κουμποματάκι μπρὸς, πλάγια ἢ πίσω.

Μιά ζωνίστα πέτσινη, ἢ ἀπὸ ὑφαντοῦ.

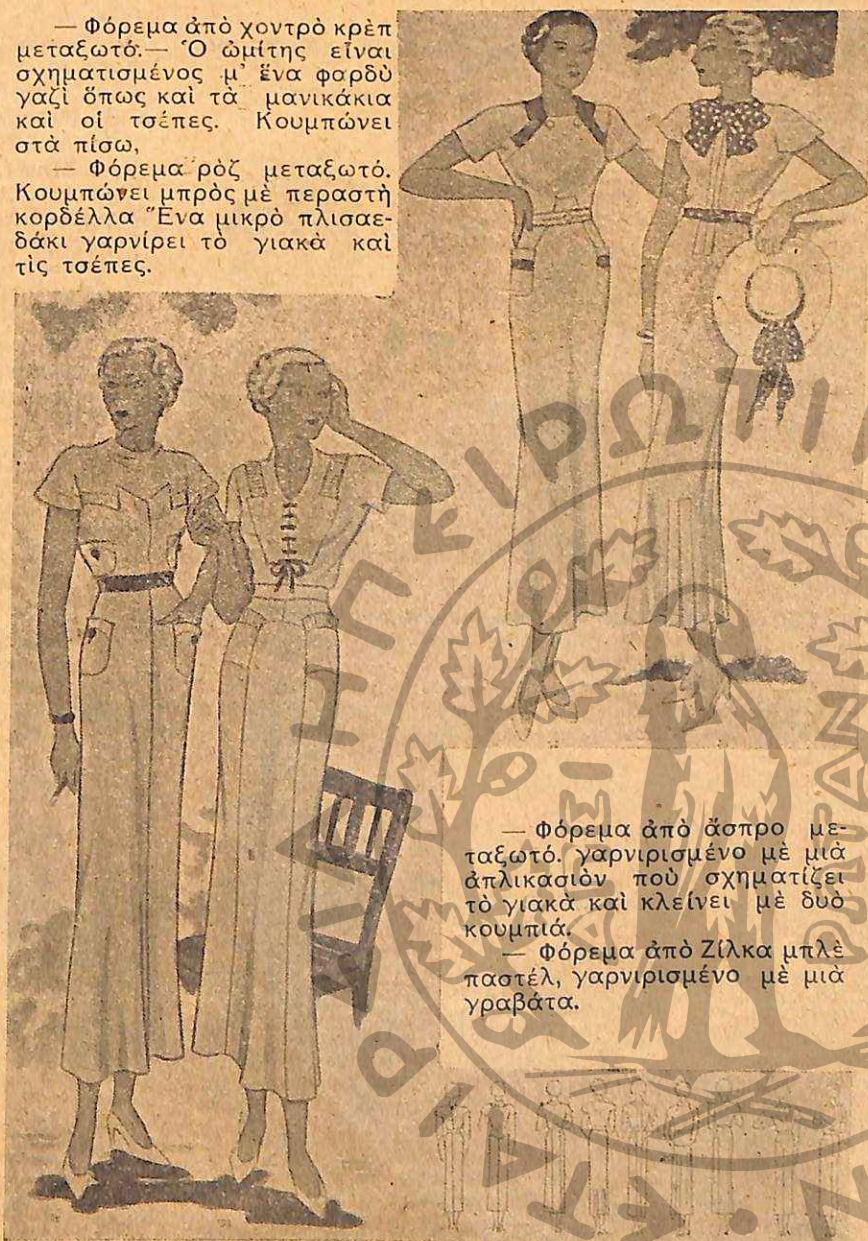
Ζήτημα γούστου κυρίες μου, φτάνει τὸ φόρεμα νὰ πέφτῃ γυρὸ πάνω στὸ κορ- μί σας νὰ εἶναι γαρνιρι- σμένο καλὰ.

Τίποτα ἄλλο πέραν αὐ- τοῦ.

Σὲ σὰς ἀνέκει νὰ προ- σθέσετε αὐτὴ ἡ ἐκείνη τὴ λεπτομέρεια αὐτὴ ἢ τὴν ἄλλη γαρνιτούρα. κ. τ. λ.

ΑΙΑΥ

1405

ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΙ' ΟΜΟΡΦΙΑΣ

“Οποια κι’ αν είναι η ηλικία της γυναίκας, η κοινωνική της τάξη, έχει ιδιαίτερη υποχρέωση στον εαυτό της να τηρή τους κανόνες της υγιεινής για να διατηρή τη νεότητά της και τη δροσιά της όσο μπορεί πιο πολύ.

Κάθε γυναίκα πρέπει να έχει ως σύμβολο στις άρχες της : Να είναι ωραία για να άρεση, να άρεση για ν’ αγαπιέται.

Κάθε γυναίκα είναι όμορφη. Δεν υπάρχει άσχημη γυναίκα. Μονάχα οι γυναίκες ένεινες, που παραμελούν τον εαυτό τους και ξεχνούν τη θηλυκή τους φύση, αυτές μονάχα, δεν μπορούν να άρεσουν.

Μέχρις ότου φθάση η γυναίκα τα 20 χρόνια δεν έχει ανάγκη από κανένα βοήθημα να άναδείξη την όμορφη της.

Στα είκοσι χρόνια μοιάζει με δροσερό μπουμπουλί.

Στα 30 χρόνια άγγίζει το άνωτατο σημείο της λαμπρότητάς της.

Στα 40, η γυναίκα που ήξευρε να διατηρήση την καλλιγραμμία και τη δροσιά

του κορμιού της, μοιάζει με τριαντάφυλλο άνοιχτό που μοσχομυρίζει.

Μετά τα 50 άρχίζει η ήρεμη πιά ζωή της, που διατηρεί την όμορφη χωρίς να βρίζεται βέβαια στην άναγνη να έπιξη τη θοιάμβους.

Είναι άπαραίτητο λοιπόν να περιποιημάστε το δέρμα μας και να το κρατούμε σε μία συνεχή καθαριότητα, για να είμαστε βέβαιες ότι οι πόροι λειτουργούν σύμφωνα με τις άπαιτήσεις της υγιεινής.

Η υγιεινή είναι η έπιστήμη της ζωής που μās προφυλάττει όσο μπορεί περισσότερο από τις διάφορες άρρώστειες που γεννιώνται από την έλλειψη καθαριότητας και άερος.

Άλλ’ αν υπάρχει η φυσική υγιεινή, υπάρχει και η ήθικη υγιεινή.

Δεν πρέπει η γυναίκα ποτέ να ξεχωρίζει μια καλή υγεία ήθικη, από μια καλή

τη ρίζα κακού, μέσα στην ψυχή μας. Δίπλα στην υγεία του κορμιού μας είναι άπαραίτητη και η υγεία της ψυχής μας.

Εμποδίζει τα μικρόβια της νευρασθένειας να πιάνουν ρίζες μέσα στην ψυχή σας.

Η υγεία μας, η όμορφη μας, όλα, καταστρέφονται όταν η ψυχή μας είναι άρρωστη. Μη βγάξετε το γέλοιο από τα χείλη είτε ο σοφός γιατρός Λαρόν. Είναι η υγεία του κορμιού, η λάμψη της όμορφιάς.

Κάθε γυναίκα πρέπει να έχει στο δωμάτιό της, ή στο λουτρό της, τ’ άπαραίτητα για την καθαριότητά του κορμιού της : Σαπούνι πράσινο, ένα γάντι χόρτινο ή χνουδωτό από πετσέτα και μία λεκάνη.

Να πλένεται κάθε πρωί με ζεστό νερό και με σαπούνι και να τριβή το κορμί της.

Έντριβη με το γάντι για να κυκλοφορήση το αίμα και να σκληρύνουν οι σάρκες.

ΛΥΚΗ

Άφίνετε να στεγνώσουν και τα ποτίζετε : με 200 gr. Alcoolé de romarin 2 gr. Baume du Pérou 50 gr. Teint beladone 10 gr. Chloral.

Το δέ βράδυ με το ακόλουθο : 15 gr. Borax 15 gr. Acide salicylique 5 Acide borique 60 Glycerine 60 Alcool

MARIAN Λαύριον.—Βέβαια και μπορείτε, δεν είναι τόσο δυσκολο. Προμηθευθήτε τώρα από το φαρμακοποιό σας ή παραγγείλτε τα από την Άθήνα και μεταχειρισθήτε τα κάτωθι :

1) Κάθε δυο μέρες κάνετε ένα καλό μασάζ με την ακόλουθη πομάδα. 1,50 gr. soufre precipité 1,50 gr. goudron purifié 0,50 gr Savon noir 0,50 Baume du Pérou 20 gr. Vaseline. Σκουπίζεστε κατόπιν άμέσως.

2) Την έπομένη τριβετε καλά το ίδιο μέρος με το ακόλουθο υγρό : 3 gr. Acide acétique 1 gr. cristallisable Chlorhydrosulfate de quinine 35 gr. Teinture de romarin 35 Teint de jaborandi, 130 Alcool, 25 gr. Ether sulfurique.

ΕΛΒΑ Μ.—Πρωτ’ απ’ όλα να πέρνετε κάθε βράδυ ένα φλυτζάνι Thé des Alpes. Να μη μεταχειρίζεστε ποτέ δρος και κρέμες. Κάθε πρωί και βράδυ μ’ ένα μπαμπάκι τριβετε καλά το πρόσωπο με 60 gr. Eau de Cologne 15 Teinture benjoin 80 Alcool camphré.

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΡΙΩΝ

Καν MARIAN, Κόρινθον.—Τά έστειλα.

Πάντοτε πρόθυμη για ό,τι θέλετε. ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑ.—Ένταυθα.—

Τά σχέδια σας, ο ένθουσιασμός μας με συγγινεί πολύ. Έως πολύ λίγα κορίτσια σήμερα να σκέπτονται όπως σκέπτεσθε σεις. Πάντως δε βλέπω σε τί σας χρειάζεται η Δραματική και το Λόκειον άφου στη σημερινή εξέλιξη υπάρχουν ζωτικότερα και προοδευτικότερα πράγματα.

Δύο πράγματα άπαιτεί ο σημερινός κι-

νημαγράφος Εδινκισία και φωνή. Δηλαδή χορό και τραγούδι. Έννοω καλλιεργημένα και όχι επιπόλαια μαθημένα. Έχοντας αυτά τα δύο ταλέντα έχεις τη μισή έπιτυχία. Θά σας συστήσω δυο μεγάλους μαέστρους στους οποίους μπορείτε να εκθέσετε τα σχέδια σας και να σας δώση μια άκριβη γνώμη δωρεάν.

Για το τραγούδι το Συνθέτη Ντ’ Αντζελες, Άγ. Παύλου, 2 (1-2) και το χορογράφο Μπαροουίλερο, Στοά Δελφών, βάθος (1-2). Πηγαίνεις ελεύθερα εκ μερους μου.

Εύχομαι καλή έπιτυχία.

ΛΑΟΥΡΑ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΙΑ ΓΕΜΙΣΤΑ (παπουτσάκια).—Πέρνουμε 200 δράμια κολοκύνθια λιγάκι μεγάλα, 200 δράμια κιμά, 1—2 κρεμμύδια μέτρια ψιλοκομμένα, 2—3 κουταλιές βούτυρο, 75 δράμια άσπρο κρασί άρεσάσιμο, μισή όκά νερό μία κουταλιά τομάτα πελτέ, άλατοπίπερο, λίγα μπαχαρικά, 2 αυγά 3—4 κουταλιές γαλέττα και μία κουταλιά τριμμένο τυρί. Πλένουμε τα κολοκυνθάκια, τα κόβουμε σε δυο ίσια μέρη κατά μήκος, τα βάζουμε σε άλατισμένο νερό να βράσουν λίγο. Κατόπιν τα κατεβάζουμε από τη φωτιά και βγάζουμε την ψύχα τους για να μπη ό κιμάς. Έν τώ μεταξύ καβουρντίζουμε τον κιμά σ’ ένα τηγάνι με το βούτυρο και τα κρεμμύδια καλά, και τον σβήνουμε με το κρασί και το νερό. Έπειτα ρίχνουμε μέσα και την ντομάτα, το άλατοπίπερο, τα μπαχαρικά, και τα αφήνουμε έτσι να σιγοβράζουν έως ότου άπορροφηθή όλο το νερό. Όταν έτοιμασθή το κατεβάζουμε από τη φωτιά, κυπάμε τ’ αυγά σ’ ένα πιάτο και τα άνακατεύουμε με τον κιμά που είναι χλιαρός, με τη γαλέττα και με το τυρί. Μ’ αυτό το μίγμα γεμίζουμε τα κολοκυνθάκια που τα βάζουμε κανονικά στο ταψί και κουκκίζουμε τη γέμιση μόνο, με λίγο τριμμένο τυρί. Έπειτα το στέλνουμε στο φούρνο.

ΜΠΡΙΑΜ ΦΟΥΡΝΟΥ.—Καθαρίζουμε 200 δράμια πατάτες, τις κόβουμε, επίσης 200 δράμια κολοκυνθάκια και λίγες μπάμιες κι’ αν έχουμε και ντομάτες φρέσκες. Όλα αυτά τα βάζουμε στο ταψί κατά στρώσεις και τα άλατοπιπερώνουμε προσθέτοντες μαιντανό και άνιθο ψιλοκομμένα. Κατόπι βάζουμε στη φωτιά μικρή κατσαρόλα με 75—100 δράμια λάδι και λίγο νερό, ρίχνουμε ένα ψιλοκομμένο κρεμμύδι να ξανθήσει και μ’ αυτό περιλούζουμε τα χόρτα πούχουμε στο ταψί, και βάζουμε επάνω φρέσες τομάτα και λίγη γαλέττα. Το βάζουμε στο φούρνο και σε μία ώρα είναι έτοιμο.

ΑΥΓΑ ΦΟΥΡΝΟΥ.—Πέρνουμε ένα ταψάκι, το άλείβουμε με άλνωτο βούτυρο. το κουκκίζουμε έπειτα με λίγο τριμμένο τυρί και σπάζουμε μετά τα αυγά που θέλουμε, και στα όποια βάζουμε, αν μās άρεση και λίγο χοιριόρεϊ, λουκάνικα, σαλάμι κ. λ. π. κομμένα. Όταν τα έτοιμάσουμε έτσι, ρίχνουμε το άνάλογο βούτυρο και το βάζουμε στο φούρνο. Πολλοί βάζουν και πελτέ ντομάτα ή βρασμένες πατάτες μικροκομμένες, ή κολοκυνθάκια ή μελιτζάνες τηγανισμένες ή μικρά κομμάτια κρέας βραστό ή ψητό ή από ψάρι βραστό ή τηγανιτό. Όταν πήξη το άσπράδι βγάζουμε το ταψί και το βάζουμε στο τραπέζι.

ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ : ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Έάν συναντήσετε κυρία, χαιρετήστε την μόνον όταν δείξη ότι περιμένει το χαιρετισμό. Το σωστό, μάλιστα, είναι να χαιρετήση σχεδόν αυτή πρώτη. Έάν ιδήτε ότι θέλει ν’ αποφύγη το χαιρετισμό σας, μην επιμένετε να χαιρετήσετε. Όρθο μάλιστα είναι, όταν άλλη μέρα μιλήσετε να μην της άναφέρετε ότι την είδατε. Έκτός αν το ειπή ή ίδια. Μη σταματάτε ποτέ κυρία που έδεχθη το χαιρετισμό σας, αν δεν σας καλέση. Ένας κύριος δεν χαιρετάει ποτέ με το ταγάρτο, το πούρο ή την πίπα στο στόμα. Είμπορεί τότε να χαρακτηρησθή από την κυρία ως κακοανατετραμμένος. Έάν μία κυρία, που χαιρετήσατε, σας φωνάξη την πλησιάζετε βγάζετε το καπέλλο σας και δεν το ξαναφοράτε, παρά μόνον όταν σας το επιτρέψη εκείνη.

Πρέπει δε άμέσως να σας ειπή: «σας

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕΒΑΟΜΑΔΑ

ΠΕΜΠΤΗ

Κολοκυθάκια γεμιστά Κριθαράκι φούρνου
Τυρί φέτα—Φρούτα Τυρί — Κομπόστα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ψάρι σχάρας Κουνουπίδι γιαχνί
Χόρτα ραδικία Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟ

Μπριάμι φούρνου Λουκάνικα
Κασέρι — Φρούτα Πατάτες τηγ.-Κομπόστα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Μοσχάρι κολοκυθάκια Άυγά στο φούρνο
Μακαρόνια — Τυρί Γλυκό
Πουτίγκα μπαβαρ.—Φρούτα Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Γόπες τηγανιτές Παντζάριασαλάτα
Μπρόκολα βραστά Ρέγκα — Κομπόστα

ΤΡΙΤΗ

Άγγινάρες άλά πολιτά Άυγά σαλάτα
Έληές — Φρούτα Βρούβες — Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Κεφτέδες πανέ Σούπα από μπιζελία
Πατάτες τηγαν.— Τυρί Γιαούρτι — Φρούτα

Κεφτέδες πανέ, τη γαλέττα, το τυρί και τον κιμά και τα ζυμώνουμε καλά. Δουλεύουμε λίγο 2 αυγά με 2 κουταλιές νερό, πλάθουμε τους κεφτέδες, τοος βουτάμε πρώτα στο αυγό κι’ ύστερα στην γαλέττα και τους τηγανίζουμε.

ΣΟΥΠΑ ΑΠΟ ΜΠΙΖΕΛΙΑ.—Πέρνουμε 200 δρ. μπιζελία ξερά και τα βάζουμε από το βράδυ να μουσκεύουν. Το πρωί τα ξεπλένουμε, τα βάζουμε να βράσουν και όταν πάρουν λίγες βράσες βάζουμε μέσα 2-3 καρόττα κομμένα, λίγο μαιντανό και 3-4 κουταλιές κρεμμύδια κομ. καβουρντίζουμε με βούτυρο. Τ’ άφίνομε να σιγοβράσουν και όταν γίνουν τα περνάμε από ψιλό τρυπητό και τα ξαναβάζουμε στη φωτιά να πήξουν καλά. Όταν κοντεύουν να γίνουν, προσθέτουμε 3-4 κουταλιές φρέσκο βούτυρο και σερβίρουμε τη σούπα με κρουτών.

παρκαλώ φορέστε το καπέλλο σας». Έάν όμως το λησμονήση, ο κύριος θά μένη άσκεπής σ’ όλη τη διάρκεια της όμιλίας των. Έκτός αν ύστερα την συνοδείση, όποτε έκελινος το φορεί.

Τά παιδιά, κρατούν πάντοτε το καπέλλο στο χέρι, όταν μιλούν με μεγαλύτερους των. Όταν περπατάμε με φίλους μας και άγνωστοί μας τοος χαιρετούν, όφείλομε ν’ ανταποδώσουμε και μες το χαιρετισμό. Όταν καθόμαστε σε δημόσιο μέρος και μās πλησιάζει γνώριμος, σηκώνόμαστε για να τον χαιρετήσουμε. Οι κυρίες δεν πρέπει να σηκώνονται. Όταν περνάει ή σημάτα, οι άνδρες βγάζουν τα καπέλλα τους, οι κυρίες την άτενίζουν. Προκειμένου περι χειραφίας (που τείνει να καταρτηθή ως άδυμεινή) πρέπει να δίνουμε το δεξι κι’ όλη την παλάμη και όχι μερικά δάκτυλα μόνον

Όσοι ιδρώνουν άς την άποφεύγουν. Έάν δεν μπορούν σκουπίζονται προηγουμένως το χέρι τους μ’ ένα μανδήλι. Έάν είναι άπασχολημένο το δεξι μας χέρι, θά βάλομε τα πράγματα στο άριστερο και θά δώσωμε το δεξι. Έάν είναι άδύνατο, θά δώσωμε το άριστερό αλλά θά ζητήσωμε συγγνώμην. Πρώτος τραβάει το χέρι μετά τη χειραφία, εκείνος που το έδωσε πρώτος. Είναι σόλικο να μιλάμε δυο με τα χέρια σφιγμένα... Είσως άρεσπες είναι να κρατούμε πολύ το χέρι μιας κυρίας. Η παραπεταμένη χειραφία δεν δείχνει άγάπη. Οι άνδρες πρέπει να κάνουν βραχείες χειραφίες και οι γυναίκες πιο παρατεταμένες. Ουδέποτε ένας άνδρας δίνει πρώτος το χέρι σε μία γυναίκα. Είναι γελοίο να σφιγγουμε το χέρι του άλλου μέχρι πόνο. Μία άπλη έπαφή, μ’ έγκαρδιότητα, άρκει.

ΕΛΕΝΑ Π...Δώστε στο φαρμακοποιό σας να σας παρασκευάση την κάτωθι συνταγή, την όποια να μεταχειρίζεσθε κάθε βράδυ δι’ έπάλειψιν :

20 gr Huile d’olives 25 gr Onguent styrax 5 gr. Baume du Pérou

Κάθε πρωί να πλένεσθε με ζεστό νερό, να σκουπίζετε καλά και έπειτα να πλένεστε με χαμομήλι χλιαρό. Ξαναγράψτε μου πώς πάτε.

ΧΑΛΚΙΔΕΑ.—Χαλκίδα. Γιατί να σας πιάση τέτοιος τρόμος; Λοιπόν ακολουθήστε τις συμβουλές μου.

1) Να πάρετε ένα καθαριστικό. 2) Πλένετε το κεφάλι με χλιαρό νερό και με σαπούνι γκουντρον, το βράδυ σκουπίζετε καλά. 3) Την άλλη μέρα το πρωί τριβετε καλά το κεφάλι με 100 gr. Alcool

40 Ess. Terebenthine
40 » Camphré

Άφίνετε να στεγνώσουν καλά κι’ έπειτα το τριβετε στις ρίζες με την κάτωθι πομάδα :

20 gr. lanoline
10 » vaseline

1 1/2 gr. soufre precipité et lavé 10 σταγόνες teinture de benjoin.

Έπειτα για κάθε πρωί στο χτένισμα να μεταχειρίζεσθε : 100 gr. Eau distillée de mélilot 20 gr. Eau de Cologne 10 gr. Carbonate de soude 3 gr. Sapon rose

ΒΕΑΤΡΙΚΗ.—Σάμος Βέβαια και είναι πολύ δυσάρεστο αυτό που έχετε. Εύκολα

Γ. Γ. Ένταυθα. = Παραξηγήσατε φαίνεται το περιοδικό μας, και λαθήσατε στο δρόμο. Πάντως και μένα δεν μπορεί να χωρέση το μυαλό μου, πώς ένας νέος 18 ετών δεν έχει άλλο τίποτα στη σκέψη του παρά μία θελητική άλληλογραφία άντι να φροντίση να πλουτίση ό,ι πιά τις κοσμικές του γνώσεις αλλά τουλάχιστον αυτή τη μάθησή του και να μη γράφη το «Περιμένο» με «ο», ένα «σφρό» με «ο», το «μυαλό» με «ι», άφου είναι και φοιτητής του Πανεπιστημίου: Συγχαρητήρια!

ΣΟΦΙΑ Ν. Ζάκυνθος.—Εύχαριστώ. Έγανα το καθήκόν μου. Η πείρα τις περισσότερες φορές είναι το μεγαλύτερο για-

—Μπερεδάκι κατεβασμένο μπροστά-δεξιά σε μύτη καμωμένο από γρό, πικέ μαρόν, γαρνιρισμένο από μία καρφίτσα χρυσά.

—Το μεσαίο κατελλάκι σχηματίζεται από κορδέλλα ότομάν πικέ πράσινη γαρνιρισμένο με ένα φιδόγγο —Κατελλάκι σπορ από περλ γρό μεταξωτό, γαρνιρισμένο μ’ ένα μικρό φτερό κι’ από γκρογκρέν σε δυο χρωματισμούς.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗ-
ΜΑ ΕΡΩΤΑ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΛΗΚΑ-
ΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΒΓΑΛΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ

Ο Κρεμοισμένος

(Συνέχεια)

«Όσμαν Ραντί» σέ χαιρε-
τούμε.

Πήρες το κεφάλι του κα-
πετάν Μπελογιάννη, πάρε τώ-
ρα και το κεφάλι της αδελ-
φής σου, και γνώριζε πώς έ-
ναν θα κρεμάς έσύ δέκα θα
σκοτώνομε έμείς. Βλέπεις
πώς έμάθαμε κι' έμείς την
τέχνη σου, και καλò θάταν
νά καθήσης ήσυχα, άν δεν θέ-
λης νά μαζέψης τέτοια ταγά-
ρια πολλά.

Ταύτα και μένομε. Η κλε-
φτουριά.

Γιά πολλές στιγμές, ó
Όσμαν Ραντί, στεκότανε παρα-
τηρώντας με φρίκη το κεφάλι
της αδελφής του. Ύστερα, ά-
φισε την τρικυμία που σηκώ-
θηκε μέσα του νά έσπάζση σέ
φρικτές βρισιές και τρομερές
άπειλές γιά τους υπόδουλους,
που θα πλήρωναν με πολλά
κουφάρια τη ζωή της αδελ-
φής του. Άρχισε νά περπα-
τά με μεγάλα βήματα, νευ-
ρικός και άγανακτισμένος, νά
σχεδιάζει, νά βρίζει, νά φοβερί-
ζει το σύμπαν, νά όρκίζεται πώς θάπνιγε τους Έλληνες
όλους στο αίμα. Αυτός έναν μονάχα υπελόγιζε, τόν Μπε-
λογιάννη. Κι' άφ' ού εκείνος δεν υπήρχε πιά, δεν φοβό-
τανε άλλον. Οί πληροφορίες που είχε από πολλές με-
ριές, συμφωνούσαν στο ότι οί Έλληνες έτοιμάζονταν γιά
μιά γενική επανάσταση. Έπρεπε λοιπόν νά τους τρο-
μοκρατήσει πριν άκόμα προλάβουν νά ένωθούν και ν'
άρχίσουν τις έχθροπραξίες, και κατέληξε στην άπόφαση
ν' άρχισή από την άλλη μέρα τη δολοφονική δράση του,
άφ' ού την άφορμή του την έδιναν με τη σφαγή της αδελ-
φής του. Και κατέστρωνε τά σχέδιά του, και έσημείωνε
εκείνους που θα έδοκίμαζαν πρώτοι τ' άποτελέσματα του
θυμού του, όταν ó υπηρέτης του ξανάρθε και τούπε, πώς
ó γέρος πούφερε το ταγάρι έξαφανίσθηκε από τόν δντά
όπου τόν έπήγε και τόν άφισε γιά νά περιμένει, έως ότου
του έτοιμάση νά δειπνήση, και έξαφανίσθηκε κατά τρόπο
μυστηριώδη, γιάτι κανένας, από όσους έρώτησε, δεν τόν
είδε νά φεύγει.

— Ά, τό σκύλο ! βρυχήθηκε ó Όσμαν Ραντί. Φαίνεται
πώς δεν ήτανε Τούρκος αλλά Ρωμηός, ίσως κάποιος άπ'
τους καπεταναίους τους.
— Όχι γέρος, αλλά κάποιος μετημφισμένος νέος που
έφευγε μεσ' από τά χέρια μας.
— Ο υπηρέτης, περιδεής από τη νέα έκρηξη του θυμού
του άφέντη του άπεσώθη σιγά - σιγά έξω συνήντησε τόν
Ίμβραήμ. Κι' ένώ ατός άπομακρυνώτανε, εκείνος έμπαινε
κι' έλεγε.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο Έδιοικητής της
Λαμίας Όσμαν Ραντί, γιά νά εκδικηθή τόν γενναίον αρχικλέφτη
Μπελογιάννη, που νόμιζε ότι είχε χρηματίση έραστής της γυναί-
κας του Ρόζ χανούμ, έστειλε στο μοναστήρι, όπου έμενε ή ώραία
Έλληνοπούλα Ξάνθω προστατευομένη του Μπελογιάννη και την άρ-
πάξαν. Άλγερίνοι πειραταί την πήραν από τόν άνθρωπό του και
ξανοίχτηκαν στο πέλαγος. Έπειδή ó άρχιπειρατής ήθελε νά κάνη
έρωμένη του την όμορφη σκλάβα, ή φιλόδοξη γυναίκα του Μπιάν-
να—Μιά ώραία νέα που είχε την ιδέα ότι κατάγονταν, από τά
μέρη της Χαλκίδας—τόν έσκότωσε κι' έγινε άρχηγός τών πειρα-
τών. Άλλά την ίδια στιγμή κάποιος έχθρικός καράβι τούς εκτύπησε
τό δικό τους, όπου είχε τρυτώσει και ó υπαρχηγός του Μπελο-
γιάνη ó Μούρτος, γιά νά σώση την Ξάνθω κι' άρχισε νά καίγεται.
Ένας κουρσάρος πέταξε τό Μούρτο στη θάλασσα. Η Ξάνθω όμως
έμεινε στο καράβι που καίγονταν. Οί πειραταί μπήκαν στη βάρκα
και βγήκαν στην ξηρά. Άρπάξαν ένα άλλο καράβι και ένώ βοί-
σκοντο κοντά στη Λαμία, συνάντησαν τόν Μπελογιάννη, που είχε
πάει στο σπίτι του Όσμαν Ραντί νά ζητήσει την Ξάνθω, έπρο-
δόθη από τη Ρόζ χανούμ, έκρεμάσθη, αλλά κατέβη από την κρε-
μάλα χωρίς νά πάθη τίποτα. Ο Μπελογιάννης έφευγε από τά χέ-
ρια τών πειρατών, άλλ' ή Μπιάννα του έλεπε πώς άν ήθελε την
Ξάνθω έπρεπε νά πάη σέ μιά βδομάδα στο καράβι της. Και ένα
βράδυ ένώ ή Ρόζ χανούμ έκανε τό λουτρό της, παρουσιάσθηκε
μπροστά της ó Μπελογιάννης. Ένας ευνούχος τόν είδε και έτρεξε
νά ειδοποιήση τόν άφέντη του, που είχε λάβει ένα ταγάρι με τό
κεφάλι της αδελφής του κι' ένα γράμμα που τούλεγε:

ó ευνούχος, ήταν βέβαιος ó Όσμαν Ραντί. Ένας πεθαμένος
δεν μπαίνει στα σπίτια, κι' ó άρχηγός τών κλεφτών είχε
κρεμασθή. Άδιάφορο όμως. Κάποιος είχε μπη στο λουτρό
της γυναίκας του.

— Ά, τό σκύλο ! έγρύλλισε ó διοικητής. Θα ήτανε ó
ίδιος εκείνος, μετημφισμένος σέ γέρο, που μου έφερε τό
ταγάρι με τό κεφάλι.

— Όπως κι' άν είχε τό πράγμα, μέσα στο λουτρό είχε
μπε κάποιος. Ένας ξένος, άδιάφορο ποιός, είχε βεβηλώ-
σει την ιερότητα του μέρους. Είχε άπολαύσει με τό βλέμ-
μα του τις γύμνιες της γυναίκας του. Έπρεπε νά πεθάνη, ό-
ποιος κι' άν, ήταν, όποσδήποτε κι' άν είχε βρεθή εκεί, είτε
σαν φίλος, είτε σαν έχθρός, ή και τυχαία άκόμη. Γιάτι θα
ήταν ταπεινωτικό και έξευτελιστικό γι' αυτόν, τόν πανί-
σχυρο διοικητή, νά υπάρχη ένας που είχε ιδή έντελώς γυ-
μνή τη χανούμισσα.

Οί διαδόσεις κι' οί κυκλοφορίες, θα ώργιάζαν τότε.

— Είμαι όπλισμένος; ρώτησε τόν Ίμβραήμ.

— Ός τά δόντια.

Ο Όσμαν άνεσκήρτησε. Ένας όπλισμένος γκιαούρης,
δεν μπορούσε νά βρεθή εκεί μέσα τυχαίως.

— Τρέξε και ειδοποίησε στην πόρτα. είπε στον ευνούχο,
νά κλείσουν καλά, νά φυλάνε προσεκτικά και νά μην άφί-
σσουν ούτε νά μπη, αλλά πρò παντός νά μην βγή κανένας.
Και μην ξαναειπής τό όνομα του Μπελογιάννη. Αυτό μας
έλειπε τώρα, νά τόν φοβώμαστε και πεθαμένο. Τρέξε,
Και ó μόν Ίμβραήμ έτρεξε νά εκτελέση την διαταγή του

κυρίου του και ειδοποίησε
άκείνους που φύλαγαν στην
πόρτα ν' άμπαρώσουν καλά
και νά προσέχουν. Ο διοικη-
τής δέ έτρεξε στην αίθουσα
όπου έμεναν οί δέκα σωματο-
φύλακες του και τούς βρήκε
όλους ξάγρυπνους.

— Σύντομα ! τούς είπε με
φωνή σιγανή. Έλάτε όλοι
μαζί μου, αλλά χωρίς θόρυβο.

Άρπαξαν όλοι τά όπλα
τους και ζώσθηκαν τά σπαθιά
τους.

— Μέσα στο λουτρό της
κυράς, μπήκε ένας άπιστος
γκιαούρης νά την σκοτώση
και πολύ φοβόμυι μήπως και
τόκανε. Έλάτε μαζί μου. Χω-
ρίς θόρυβο όμως, μήπως μάς
πάρη μυρουδιά και τό σκάση.
Πατατε στις μύτες τών πα-
πουτσιών σας, μά έλάτε γρή-
γορα.

Άκολουθούμενος από τούς
δέκα στρατιώτες ó Όσμαν
Ραντί, πήγαινε στο λουτρό,
προσέχοντας νά μη γίνεται
θόρυβος. Τα παχεία χαλιά
έπνιγαν τόν κρότο τών βημά-
των των, αλλά οί σκέψεις του
μεγάλωναν τά σκιρτήματα
της καρδιάς του. Γιάτι μέσα
στά βάση τών λογισμών του
είχε σφηνωθή ή ύπόνοια, ότι
ó ανθρωπος εκείνος πιθανόν
νά μην ήταν έχθρός, αλλά
κάποιος φίλος και έραστής
της γυναίκας του.

Ο Τούρκος διοικητής ήταν
ζηλότυπος και ή Ρόζ χανούμ
ήταν ώραία. Πολλές φορές
είχε τυραννηθή από ζήλεια
και πολλές φορές τόν βασά-
νιζαν τέτοιες σκέψεις. Μή-
πως, λοιπόν, εκεί μέσα έγίνοντο
σκηνές όργιώδεις; Έπρε-
πε νά μάθω. Με κάθε τρόπο έπρεπε
νά τό εξακριβώση και
δεν τούτανε δύσκολο. Είπε και
πάλι στους ανθρώπους του
νά μη θορυβούν' και πραγματι-
κώς έφθασαν κοντά στο
λουτρό σχεδόν άθόρυβο. Ο Όσμαν
Ραντί άκροάσθηκε.

— Κουβεντιάζουν ! έψιθύρισε.
Δεν άκουγε τί άκριβώς έλεγαν.
Όμως δεν υπήρχε καμ-
μιά άμφιβολία ότι συνωμιλούσαν.
Άλλά τότε δεν ήσαν έχ-
θροί. Άλλοι λόγοι κι' όχι έκδικη-
τικοί έφεραν έως εκεί
τόν άνθρωπο πουχε ιδεί ó Ίμβραήμ.

— Ά, την άπιστη σκύλα ! έψιθύρισε. Θα με βασανίξη
λοιπόν αιώνα ή όμορφη αυτή κακούργισσα;
Έκτός από τό παράθυρο, έως τό όποιο, καθώς είδαμε,
είχε σκαρφαλώσει ó ευνούχος, υπήρχαν και δυο μεγάλες
τετράγωνες τρύπες—μικρά παράθυρα—πούβλεπαν στο δι-
άδρομο. Κόκκινα παραπέτασματα, πούφθαναν έως τό πά-
τωμα, έκρυβαν τις τρύπες κι' έπροστάτευαν τό άπόρητο
του δωματίου. Είς ένα νεύμα του Όσμαν, οί στρατιώτες
μετατόπισαν δυο μεγάλα τραπέζια και τά τοποθέτησαν
κάτω από τά παραθυράκια. Επάνω στο ένα άνέβηκε ó ίδιος.
Προτού την σκοτώση, ήθελε νά ιδή με τά ίδια του τά μά-
τια την άτιμία της, αλλά και δεν άπαγόρευσε σ' αυτούς
που τόν συνώδευσαν νά κάνουν τό ίδιο. Μερικοί άνέβηκαν
δίπλα του. Άλλοι έσκαρφάλωσαν με τό δεύτερο τραπέζι
και άρκετοί σταθήκαν μπροστά στην πόρτα και προσπα-
θούσαν νά ιδούν από την κλειδαρότρυπα.

Έτράβηξε ó Όσμαν Ραντί τό παραπέτασμα κι' έκύττα-
ξε. Άλλ' ό,τι είδε, τόν έκανε ν' άπορήση, νά έκπλαγί, νά
τρομάξη—

Τά παρακάλια της Ρόζ-χανούμ δεν στάθηκαν ικανά νά
κάνουν τόν Μπελογιάννη, που μπήκε εκεί γιά νά την σκο-
τώση, ν' αλλάξη άπόφαση. Η σκέψη ότι δεν ήταν γενναίος
νά κτυπήση μιά γυναίκα, δεν τόν συγκρατούσε. Γιάτι ή
γυναίκα εκείνη άπεδείχθη κακή κι' επικίνδυνη και, γιά ένα
γενικώτερο καλό, έπρεπε νά πεθάνη.

Τά παρακάλια της Ρόζ-χανούμ δεν στάθηκαν ικανά νά
κάνουν τόν Μπελογιάννη, που μπήκε εκεί γιά νά την σκο-
τώση, ν' αλλάξη άπόφαση. Η σκέψη ότι δεν ήταν γενναίος
νά κτυπήση μιά γυναίκα, δεν τόν συγκρατούσε. Γιάτι ή
γυναίκα εκείνη άπεδείχθη κακή κι' επικίνδυνη και, γιά ένα
γενικώτερο καλό, έπρεπε νά πεθάνη.

Έτράβηξε ó Όσμαν Ραντί τό παραπέτασμα κι' έκύττα-
ξε. Άλλ' ό,τι είδε, τόν έκανε ν' άπορήση, νά έκπλαγί, νά
τρομάξη—

Τά παρακάλια της Ρόζ-χανούμ δεν στάθηκαν ικανά νά
κάνουν τόν Μπελογιάννη, που μπήκε εκεί γιά νά την σκο-
τώση, ν' αλλάξη άπόφαση. Η σκέψη ότι δεν ήταν γενναίος
νά κτυπήση μιά γυναίκα, δεν τόν συγκρατούσε. Γιάτι ή
γυναίκα εκείνη άπεδείχθη κακή κι' επικίνδυνη και, γιά ένα
γενικώτερο καλό, έπρεπε νά πεθάνη.

Η χανούμισσα έξ άλλου
δεν έδειχνε τρόπο πλέον
Δέν παρακαλούσε, δεν γύρευε
την έπιείκεια και τό έλεος
του ανθρώπου εκείνου που
είχε αγαπήσει και που με
τόση έπιμονή προσπαθούσε
νά τόν άποκτήση. Άφ' ού θάπέ-
θαινε άς έπέθαινε δείχνοντας
την υπερήφάνεια που είχε-
δείξει σ' όλη τη ζωή της.
Και σχεδόν μανιασμένη, γι-
ατί ταπεινώθηκε μπροστά
στον άρχικλέφτη, τόν άντί-
κρυζε τώρα έντελώς άφοβα.
Ο Μπελογιάννης έσφίξε
τό μαχαίρι του.

— Ρόζ χανούμ ! έπανελάβε. Ήρθα από
τόν τάφο, όπως σου τό έταξα, και θα πε-
θάνης, όπως σου τ' ώρκισθηκα.

— Χτύπα λοιπόν ! άνεκραξε ή Τουρ-
κοπούλα. Άφ' ού διψάς αίμα, χτύπα.

Άνύψωσε υπερήφανα τό σώμα της. Τρά-
βηξε, με μιά βίαιη κίνηση, τό σάλι που είχε
ριγμένο επάνω της και όσα φορεματα είχε
προλάβει νά βανη, κι' έτσι μισόγυμνη,
πρότεινε τά κατάλευκα στήθεια της και
έπρόσθεσε :

— Χτύπα !

Ο άρχηγός τών κλεφτών σήκωσε τό μα-
χαίρι του νά κτυπήση και τά βλεμματά του ά-
νεζήτησαν άσυναίσθητα τό μέρος εκείνο του
στηθούς, όπου θα έδινε τό θανατηφόρο κτύ-
πημα. Άλλά στάθηκε τρομαγμένος και άπε-
χώρησε μ' ένα ρίγος φρίκης. Από τό χυτό λαι-
μό της Χανούμισσας, κρεμώτανε με μια λεπτή
άλυσίδα, ένα χρυσό μετάλλιο. Κι' έντρομος ó
Μπελογιάννης είδε επάνω σ' αυτό τό μετάλ-
λιο μιά μισοσβυσμένη νεκροκεφαλή. άπάνω σέ
δυο ανθρώπινα κόκκαλα, τοποθετημένα σέ σχή-
μα Χ.

Άπάνω στο στήθος τουό Μπελογιάννης είχε
χαραγμένο αυτό τό σύμβολο. Όταν ήταν μι-
κρός, του ζωγράφισαν επάνω στοστήθος αυ-

τη τη νεκροκεφαλή και τά κόκκαλα. Έγδαραν την
ζωγραφισμένη έπιδερμίδα με ένα κοφτερό μαχαίρακι,
και στην πληγή που σχηματίστηκε, έβαλυν μαρούτι και
κάρβουνο. Ύστερα από λίγο καιρό, τά παράδοξα αυτά
σχήματα είχαν άποτυπωθή στο στήθος του άνεξίτηλα. Η
ζωγραφική αυτή, δεν μπορούσε νάσβυσθή με κανένα τρόπο.

Ποιός τούειχε φιάξη αυτό τό σύμβολο του θανάτου, ένα
σύμβολο που μετεχειρίσθηκαν άργότερα και οί ιερολοχι-
ται; Δεν ήξερε. Θυμώτανε όμως ότι τό είχε από μικρός,
από πολύ μικρός, και κανείς δεν μπόρεσε ποτέ νά του
έξηγήση ποιός του τό κατεσκεύασε. Εκείνος, που θα ήταν
ίσως σέ θέση νά του δώση πληροφορίες, ήτανε ó πραγ-
ματικός του πατέρας. Άλλ' αυτόν δεν τόν γνώρισε. Όποσδή-
ποτε βρέθηκε νάχη αυτό τό άποτύπωμα. Και τό ίδιο εκείνο
σύμβολο τόβλεπε τώρα άπάνω στο όμορφο στήθος της
χανούμισσας.

Συνταράχθη όλόκληρος, κι' άφισε νά του ξεούγη τό
μαχαίρι, γιάτι από τό νούτου πέρασε σαν άστραπή ή ιδέα
ότι ή γυναίκα εκείνη μπορούσε νά ήταν αδελφή του. Ποιός
ήταν αυτός; Ένα παιδί, που τόν βρήκαν στα χωράφια,
άφημένο εκεί κάποια τρομερή νύχτα. Τι τό παράδοξο λοι-
πόν άν ήτανε αδελφός ενός έχθρού του, ή ενός ξένου,
άκόμη και μιάς πούζησε τούρκισσα και νομιζώτανε τούρ-
κισσα; Τό παιδομάζωμα δεν γινώτανε συστηματικώς,
όπως πριν. Όμως σποραδικώς, Τούρκοι, ίδίως, κακοποιοί,
άρπαζαν Έλληνόπουλα γιά νά μεταχειρίζονται γιά σκλάβ-
βους, και Έλληνοπούλες νά στολίζουν μ' αυτές τά χαρέ,
μια τους.

Γιάτι, λοιπόν νά μην ήταν κι' ή Ρόζ χανούμ, τό θύμα,
της ίδιας εκείνης παγωμένης νύχτας; Ποιός μπορούσε
νά τόν βεβαιώση, ότι δεν τούς άρπάξαν, αυτόν και εκείνη
από τό ίδιο σπίτι, άφ' ού προηγουμένως έσφάζανε τούς
γονείς τους; Από τά χρόνια της παιδικής ηλικίας του, μά-
ταια προσπάθησε τόσες φορές, νά θυμηθή και τό παραμι-
κρότερο. Όλα έχάνοντο μέσα στη μνήμη του και δεν ξε-
χώριζε παρά έπεισόδια που του συνέβησαν σέ ηλικία έπτά

ή δὲ τὸ ἐξ ὧν.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς συνετάραξαν τὸ ἵζητοῦν καὶ κλέφτην, σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ τὸν κάνουν νὰ πονέσῃ. Ἐνὰ αἰσθημα, ἀγνωστό του ἕως ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ἐπλημύρισε τὴν ψυχὴν του, μιὰ παράδοξή καὶ ξαφνικὴ συμπάθεια γιὰ τὴν ἀραία ἐκεῖνη γυναῖκα, ποὺ μεγαλοπρεπῶς πρότεινε τὰ δὲ ὅλα γυμνα στήθεγ της νὰ ὑποστῇ ὑπερήφανα τὸ θάνατο. Ἐπρεπε νὰ κτυπήσῃ τὴν ἀδελφὴν του; Στὴν εὐγενική, τὴν παρθένο ψυχὴν, τοῦ ἡρώϊκοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, τὸ αἶσθημα τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης ἀνεπήδησε ἔντονο.

Ὁ Μπελογιάννης δὲν εἶχε ἀδελφὴ. Μέχρι πρὸ ὀλίγου ἐπίστευε γιὰ πατέρα του τὸ χωρικό ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἀνέθρεψε καὶ τὸν υἱοθέτησε. Ὅταν ἔμαθε τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔπαψε νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ὅμως καὶ λυπώτανε γιὰτὶ δὲν εἶχε κανένα συγγενή. Ἀλλὰ τώρα, ἡ ἀδελφικὴ στοργή, ἐπλημύρισε τὴν ψυχὴν του. Ἐνὰ αἶσθημα γλυκὸ καὶ ἀνακουφιστικό τὸν κυρίευσε. Ἡ τρικυμία ποὺ ἀνατάρασσε τὴν ψυχὴν του, μεταβλήθηκε διὰ μιᾶς σὲ γαλήνη καὶ τὸ μῖσος του ὑποχώρησε στὴν καλωσύνη.

— Ρόζ χανούμ, ἐπιθύρισε. Ποιὰ εἶσαι;
Ἡ γυναῖκα τοῦ Ὀσμάν Ραντί ἐξεπλάγη. Γιατὶ ὁ ἀσυγκίνητος αὐτὸς ἀνθρώπος εἶχε ἀνακόψει τὴν ὁρμὴν του; Ποιὰ σκέψη τοῦφερε αὐτὴ τὴν τεραστία μεταβολή καὶ τὸν ἔκανε νὰ πετάξῃ τὸ μαχαίρι καὶ γιὰ ποῖο λόγο τὴν ρωτοῦσε ποιὰ ἦταν; Ἡ ὁμορφὴ Τουρκοπούλα, μέσα στὴν ψυχὴ τῆς ὁποίας ἀνακατεώτανε ὁ φόβος τοῦ ἐπικειμένου θανάτου μετὰ τὴν ἐκπλήξη καὶ τὴν ἀπορία, δὲν ἐπρόσπεχε τώρα στὸ θόρυβο ποὺ γινώτανε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό της, οὔτε εἶδε ὅτι εἶχε ἀνασηκωθῇ τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθυριοῦ καὶ παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴ σκηνὴ καὶ ὁ ἀνδρας της. Δὲν ἀντελαμβάνετο τίποτε ἄλλο, παρὰ ὅτι εἶχε γίνεῖ μιὰ τεραστία μεταβολὴ στὰ αἰσθήματα καὶ τὶς διαθέσεις τοῦ ἀκαταβλήτου ἐκείνου ἀνθρώπου, ποῦ εἶχε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τσακισθῇ σὰν ἓνα παιχνιδάκι, ἀπὸ τὴν ἴδια του σκέψη. Ποιὰ ὅμως σκέψη;

— Πεθαμένε! ἐπιθύρισε, χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ ξέρῃ γιὰτὶ τὸν ἔλεγε ἔτσι. Τί μ' ἐρωτᾷ;

— Ρόζ χανούμ, συχώρεσέ με, Ἀλλὰ ποιὸς ἔχεις γονεῖς;
— Λεῖπουν στὴν Πόλη. Γιατὶ με ρωτᾷς, ἀφ' οὗ σὲ δῶκα εἰπωμένα πολλὰς φορές;

— Ρόζ χανούμ σ' ἐγελάσανε,
— Μπελογιάννη, τρελλάθηκαν.
— Τὸ χαίμαλι αὐτό, τὸ χρυσὸ αὐτὸ στολίδι, ποῦ τ' ἔχεις βρῆ;

Ἡ χανούμισα ἔφερε τὸ χέρι της στὸ μενταγιόν, σὰν γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ σκέψη της.

— Τί σ' ἐνδιαφέρει; ρώτησε.
— Τὸ νεκροκέφαλο ποῦχει ἀπάνω, τ' ἔχω κι' ἐγὼ ζωγραφισμένο στὸ στήθος μου. Νά, γιὰ κύττα!

Παραμέρισε λίγο τὸ πουκάμισό του καὶ φάνηκε καλὰ ἡ νεκροκεφαλὴ μετὰ τὰ κόκκαλα.

— Κρεμασμένε! ψιθύρισε ἐκεῖνη. Τί θὰ εἰπῇ αὐτό;
Τὰ μάτια της ἔλαμπαν. Μιὰ σκέψη εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ της σὰν ἀστραπή.

— Αὐτὸ σκέφθηκε. Ἀν μποροῦσα νὰ τὸν ξεγελάσω...

— Ρόζ χανούμ! εἶπε πάλι ὁ Μπελογιάννης. Ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ἓνας ἀγαθὸς ἀνθρώπος μ' ἐύρηκε πεταγμένο στ' ἀμπέλια, ἓνα πρωτὶ μιᾶς παγωμένης νύχτας.

— Ποῦ;

Πέρα, κατὰ τὰ μέρη τῆς Χαλκίδας, σ' ἓνα μέρος ποῦ οἱ χωριάτες τὸ λένε Ἀμπελάκια. Ἀπὸ ποῦ με εἶχαν ἀρπάξει αὐτοὶ ποῦ μ' ἐπέταξαν, ποτέ μου δὲν ἔμαθα, ἂν καὶ τόσο ἐπάσχισα. Ρόζ χανούμ, ἔχω στὸ στήθος μου ἓνα σημάδι, ποῦ εἶναι χαραγμένο καὶ στὸ μετάλλιο ποῦ φορεῖς ἐσὺ. Μήπως, τὴν ἴδια νύχτα ποῦ πέταξαν ἐμένα στὸ μέρος ἐκεῖνο, εἶχαν πάρει καὶ σένα ἀπὸ τὸ ἴδιο σπῖτι;

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ὀσμάν Ραντί ἐκατάλαβε τὸ συλλογισμό τοῦ ἀρχικλέφτη καὶ ἐξηγοῦσε τώρα τὸ λόγο γιὰτὶ δὲν τὴ σκότωσε.

— Μπελογιάννη! ψιθύρισε. Τί ἀνόητα λόγια εἶναι αὐτά ποῦ μοῦ λές;

Ρόζ χανούμ! εἶσαι τούρκισσα;

Ἐκεῖνη δὲν ἐπρόλαβε ν' ἀπαντήσῃ. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή, ἓνας τρομερὸς κύπος ἀκούσθη στὴν πόρτα, ποῦ ἔτριξε καὶ συγκλονίσθη, καὶ μιὰ ὀργίλη φωνὴ ἀκούσθη, ποῦ πρόσταξε.

Ἀνοίχτε, γιὰτὶ ἀλλοιῶς θὰ τὴν σπάσουμε.

Μ' ἓνα πήδημα ὁ Μπελογιάννης βρέθηκε δίπλα στὴν πόρτα. Τὴν ἴδια στιγμή, οἱ στρατιῶτες ποῦ εἶχαν ἀνέβῃ στὰ παραθυράκια, πρότειναν τὰ ὅπλα τους, ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν μόλις θὰ τοὺς πρόσταξε ὁ ἀφέντης τους

ποῦ ἔλεγε στοὺς ἀνθρώπους του.

— Ἐμπρός! Μὰ κάθε τρόπο σπᾶστε τὴν πόρτα καὶ κάντε το γρήγορα.

Ἡ Ρόζ χανούμ ἔτρεμε σύγκορμη. Διπλὸς κίνδυνος τὴν ἀπειλοῦσε τώρα ποῦχε ἀρνηθῇ στὸ Μπελογιάννη πὼς εἶχε σχέση μετὰ τὰ γεγονότα τῆς παγωμένης νυχτῆς, ποῦ βρέθη- κε πεταγμένος σ' ἓνα ἐρημικὸ μέρος. Ἐπομένως, μιὰ καὶ τοῦ διέψευσε τὴν παράδοξή σκέψη του, μποροῦσε κάλλιστα νὰ τὴν σκοτώσῃ, ἀφ' οὗ μάλιστα θὰ βρισκότανε ἀναγκασμένος νὰ τὸν κἀνῃ, ἂν ὁ διοικητὴς δὲν δεχότανε νὰ συνθηκολογήσῃ μαζί του καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ γιὰ νὰ μὴν πειράξῃ αὐτὸς τὴ γυναῖκα του.

Ἀλλὰ τὴν ἀπειλοῦσε καὶ ἄλλος κίνδυνος. Ἐάν ὁ ἀνδρας της εἶχε ἀκούσει κι' εἶχε πιστέψῃ τὰ λόγια του, τί θὰ τὸν ἐμποδίζε νὰ τὴν βασανίσῃ καὶ νὰ τὴν σκοτώσῃ, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ γι' αὐτὰ ποῦ τοῦ εἶχε κάνει, ἀφ' οὗ θὰ νόμιζε πὼς δὲν θὰ τὸν ἐπείραζαν οἱ συγγενεῖς της τῆς Πόλης;

— Ἀλλάχ! Ἀλλάχ! ἐπιθύρισε. Σῶσέ με...

Ἐάν ὠρμούσε κατὰ τοῦ Μπελογιάννη καὶ τὸν ἐσκότωνε, θὰ σωζότανε ἀπὸ τὸ διπλὸ αὐτὸ κίνδυνο. Ἀλλὰ πὼς νὰ πετύχῃ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα; Ἐκεῖνος ἦταν ἀνὰ πλοῖο, ἂν καὶ μποροῦσε νὰ τὴν σκοτώσῃ καὶ μετὰ μόνάχα τὴ γροθιά του. Ἀν εἶχε ἓνα ὅπλο...

Τὰ βλέμματά της ἔπεσαν ἐπάνω στὸ μαχαίρι ποῦ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀρχικλέφτη. Μ' αὐτὸ θὰ μπορούσε ν' ἀμυνθῇ, καὶ γιὰ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα ἐφρόντιζε τώρα.

Ἡ πόρτα ἔτριξε καὶ σειώτανε διαρκῶς περισσότερο, καὶ ὑποχωροῦσε ὀλοένα κι' ἔδειχνε πὼς σὲ λίγο θὰ ἀνοίγῃ. Ὁ Μπελογιάννης, συμμαζεμένος πίσω της ἐπερίμενε. Εἶχε γυμνάσει τὸ βαρὺ γιατάγιάν του, κι' ὁ πρῶτος ποῦ θὰ μπαίνει θὰ σωριάζετο κομματιασμένος.

Ἡ Ρόζ χανούμ φάνηκε ὅτι ἀναθαρροῦσε. Γιατὶ ἐσκέφθη ὅτι ἐκεῖνος δὲν ἐσκέπτετο καὶ δὲν ἐπερίμενε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωὴν του. Ἀλλὰ δὲν ἐπερίμενε αὐτὸ μόνάχα ὁ τολμηρὸς ἀρχικλέφτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ὅταν ὁ Μπελογιάννης, ποῦ κατέβηκε ἀπὸ τὴν κρεμάλα καὶ ἐξέφυγε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κουρσάρων τῆς Μπιάν- κας ξαναγύρισε στὸ λημέρι του, τοὺς συντρόφους του τοὺς ἔπιασε ἓνας βαθὺς θαυμασμός γι' αὐτὸν, ποῦ εἶχε κατορθώσῃ νὰ κινήσῃ τὸ θάνατο.

Ἡ ξερὰν ὅλοι τὸ ὄνειρο ποῦ εἶχε ἰδῇ καὶ ποῦ τὸν ἀνάγκασε νὰ βγῇ στὰ βουνὰ κλέφτης. Τὸ συνεδύαζαν μετὰ τὸ ἀπίστευτο θαῦμα νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὴν κρεμάλα καὶ κατέληγαν στὸ συμπέρασμα ὅτι εἶναι κάποιος ὑπερφυσικὸς ὢν προικισμένο ἀπὸ τὴ Θεία πρόνοια μετὰ ἀκατανόητες ἰδιότητες. Ὁ Θεὸς τὸν εἶχε πλάσει ἄτρωτο καὶ ἀθάνατο. Μ' ἓνα τέτοιο ἀρχηγὸ δὲν μποροῦσαν νὰ νικηθοῦν ποτέ.

Ὁ Μπελογιάννης ἀκουσε τοὺς ψιθυρισμοὺς αὐτοὺς τῶν συντρόφων του, ἐγέλασε, ἀλλὰ δὲν ἐπροσπάθησε νὰ τοὺς πελοῖ ὅτι ἦταν κι' αὐτὸς ἓνας ἀνθρώπος ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι. Συνέφερε νὰ τὸν νομίζουν γιὰ ὑπερφυσικὸ ὢν. Ἡ πίστις τοὺς ἐκεῖνη θὰ τοὺς ἔκανε γενναϊότερους.

Ἐκαμε ὅμως τὸ σφάλμα—τεράστιο πρᾶγμα ὅπως ἀπεδείχθη—ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸ στὸν ἀρχηγὸ του τὸν Σταμούλη, στὸν ὁποῖο εἶχε ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη.

— Ὁ λαίμαξ μου, τοῦ εἶπε, ἔχει νεῦρα τόσο χοντρά, ὥστε μόνο ἓνα κοφτερὸ μαχαίρι νὰ μπορῇ νὰ τὰ κόψῃ. Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἔπαιζα μετὰ τὶς κρεμάλες. Κρεμώμουν αὐτὸς μου, γιὰ νὰ φοβίσω τοὺς δικούς μου.

— Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πεθάνῃ;

— Σὲ μιὰ περίστασι μόνάχα. Ἀν φροντίσουν καὶ μοῦ βάλουν τὴ θηλειὰ κάτω ἀπὸ τὶς μασσέλες, σύρριζα στ' αὐτιά.

— Μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό.

— Ναί! Ἀν τὸ σχοινὶ δὲν εἶναι πολὺ χοντρό, κι' ἓνας ἀνθρώπος, ποῦ ξέρει τὸ μυστικὸ, τὸ τοποθετήσῃ ἔτσι ὅπως σοῦ εἶπα.

— Τότε;

— Τότε τὰ ψέμματα τελειώνουν. Δὲν θὰ ξανακάνω ἀστεῖα, καὶ δὲν θὰ τοὺς βάλω καὶ πάλι στὸν κόπο νὰ φροντίσουν νὰ με κρεμάσουν.

Ὁ Σταμούλης, ποῦ ἀκούγε τὶς ἀποκαλύψεις ἐκεῖνες μετὰ καταφανὴ εὐχαρίστηση, δὲν ἐφρόντιζε νὰ μὴν προδοθῇ, οὔτε ἀνησυχῆσε μήπως μαντεύσουν τὶς σατανικὰς σκέψεις του. Ὁ Μπελογιάννης δὲν ὑποπεύθηκε τίποτα. Γιατὶ, ὅπως ξέρωμε, εἶχε ἀπεριόριστο ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΙΓΟΤΕΧΝΕΣ

Μεσάνυχτα εἶχαν περάσει, κι' ὅμως παρ' ὅλα τὰ γλυκὰ νανουρίσματα, παρ' ὅλα τὰ γλυκὰ λόγια ποῦ ἔβγαλλαν ἀπὸ τὰ πονεμένα στήθεγ τῆς μητέρας, τὸ μωρὸ δὲν ὤπερνε ὁ ὕπνος.

Δὲν τὸ νανουρίζει, ὅπως ἄλλοτε, μετὰ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Ἀπὸ μέρες τὸ μικρὸ της δὲν κελαῖδοῦσε, δὲ γέμιζε τὸ φτωχικὸ της μετὰ τὶς χαρούμενες φωνοῦλες του, μετὰ τ' ἀθῶα παιγνιδάκια του.

— Κοιμήσου, παιδί μου, κοιμήσου ἀγόρι μου, κοιμήσου... Ἀκρυα δὲν εἶχε πιά ἡ ἄμοιρη μάνα. Πάνε τώρα μέρες ποῦ στέρεψαν κι' αὐτά.

Μερὸνυχτα, τώρα, παρακαλᾷ τὴ χάρη Της, στρέφοντας τὴν περίλυπα τὰ βλέμματά της στὸ μικρὸ εἰκόνημα τῆς Μεγαλόχαρης ποῦ τόχε πάνω στὸ τραπέζι, ὅπου τρεμόσβυνε ἡ φλόγα τοῦ καντυλιοῦ.

Μὰ μέρα μετὰ τὴν μέρα τὸ κακὸ προχωρεῖ, τὸ κοράκι τοῦ παιδιοῦ λυώνει ἀπὸ τὸν βαρὺ πυρετό.

Καὶ ἡ δυστυχισμένη μάνα, ἀγρυπνῇ τόσες μέρες, σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της τὸ μονάκριβό της καὶ προσπαθεῖ, μετὰ χίλια χάρδια καὶ μετὰ γλυκὰ νανουρίσματα, νὰ τὸ κἀνῃ νὰ κοιμηθῇ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γιάγῃ.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, γέρνει τὸ κεφάλι της καὶ τ' ἀκουμπᾷ στὸ φλογισμένο μέτωπό του, γιὰ νὰ τὸ νανουρίσῃ πιδ' ἀπαλά. Μὰ ἡ ξαγρύπνια τῶσαν βδομάδων δὲν τὴν βοηθεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ γλυκὸ τῆς νανουρίσμα, καὶ τὴν παίρνει βαρὺς ὁ ὕπνος.

Κι' ἦρθε τ' ὄνειρο: Τὸ παιδί της δὲν εἶναι πιδ' ἀπαλά.

Ἐρριξε ψές, στὸ καπελεῖο, μετὰ στὸ κρασί του τὸ παληὸ βοτάνι, πιδ' μεθυστικό κι' ἀπ' τὸ βαρὺ τ' ἀψέντι, ποῦκανε μέρες νὰ τὸ βρῇ, (γύρω ἦταν νύχτα ἀστραφτερὴ κι' ὁ οὐρανὸς μετὰ τ' ἀστρα του, σὰ μάγο ἀσημοκέντι).

Μ' ἀδίκως ἔχει στολιστεῖ, —κι' εἶναι βασίλισσα σωστὴ μετὰ τὸ μαβὶ φουστάνι της καὶ τὴ χρυσοῦ μαντήλια— τ' ἀστρα τῆς κάνουν συντροφιά, τοῦ φεγγαριοῦ ἡ χλωμὴ ματιά μοιάζει σὰ νᾶν' ἐπὶ γέλωτος, γιὰ τ' ἄλικά της χεῖλια...

Τὸ βότανό της, τὸ γλυκὸ, σ' ἄλλης ἀγκάλῃ, βιαστικό, ἔσυρε τὸν ὁμορφονῆ, ποῦ λαχταράει τὸ Μίρκο, κείνη ἡ Λακμὴ, ἡ μελαψή, τοῦ ἐφάνῃ—ἀλήθεια—πιδ' ἐκμῆ, στὸ μανιασμένο τ' ἄλογο, ἀπάνου, μετὰ τὸ τσίρκο!

Κι' ὅλο προσμένει, ἡ Ἀζουρί... Ἀπ' τὰ μαλλιά της, τὸ φλουρί τ' ὄσκει παῖ τὸ θάμπωσε σφίχτα στὰ δυὸ της χέρια. Πίσω ἀπ' τῶν δέντρων τὰ κλαδιά βλέπει μετὰ ζήλεια στὴν καρδιά, ν' ἀργοδιαβαίνουν σκορπιστά, τ' ἀγκαλιασμένα ταίρια.

Σὲ μιὰν ἀνέλπιδη στιγμὴ κάποιον αἱμάτινη γραμμὴ πάνω στὶς φλέβες, κοφτερό, τ' ὠχρὸ φλουρί χαράζει, κι' ἡ μικρὴ Μόρα, ἡ Ἀζουρί, ὄλο τὸ Μίρκο, καρτερεῖ ἐνῶ στὴ μεταξένια της τὴ φούστα, τὸ αἶμα στάζει!...

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζια. Γλυκὰ ἀναδεύουν τὰ βλέφαρα κι' ἀχνὰ τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουने μετὰ τὸ μουντόχρωμα τ' ἀτλάζινα σὰ κάποιον ὀδὸ ὠχρὰ ἀνθίζουने.

ΤΑΚΗΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Καὶ φεύγει ὁ ἥλιος καὶ ροδίζουने τὰ οὐράνια πέπλα, τὰ γαλάζ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ
ΔΟΣΕΙΣ
ΣΤΟ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΗΡΑΝ
ΤΟ KISSINGA

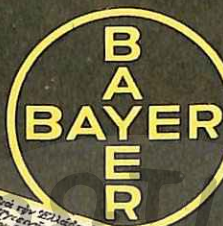
ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΗΡΑΝ

Πωλείται εις απαντα τα φαρμακεία
Γεν. Αντιπρ. ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ Πλατεία Αγ. Θεοδώρων 9.
ΔΙΑΦ. ΦΟΙΝΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ Δ. ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΑ
ΟΔΟΣ ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ ΑΡ. 1

ΠΡΟΤΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΣΠΥΡΟΣ Α. ΠΟΛΙΟΣ

ΑΙ ΚΕΦΑΛΑΛΓΙΑΙ
ΚΑΙ ΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑΙ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΜΕ

ΔΙΣΚΙΑ
ΠΥΡΑΜΙΔΟΝ